

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times çoksatanı
BEN, EARL VE ÖLEN KIZ'IN YAZARI

JESSE ANDREWS

BİR GRUP.
BİR YOLCULUK.
LEŞ OLMAYABİLECEK
BİR ŞOV.

PEGASUS

“Gençlik öfkesi, rock & roll ve kızlarla dolu bu maceralı kitabı okurken kahkaha atmamak mümkün değil. Müzik, takma isimler, sınırsız para ve efsanevi bir yol macerası...”

VOYA

“*Gıcıklar* harika bir kitap. Şaşırtıcı, komik, rahatsız edici ve büyüleyici.”

Roddy Doyle

“Müzik ve dram yüklü bu gençlik hikâyesi komik sahnelerle dolu.”

Kirkus Reviews

“Yazarın zihnindeki farklı sesler arasında adeta doğaçlama yapılmış. Oldukça komik, üstelik duygusal olarak klişeye veya gösterişçiliğe kaçmıyor. Yeniden genç olup sınıftaki herkese bu kitabı okumalarını söylemek isterdim.”

John Corey Whaley, Michael L. Printz

Ödüllü yazar

“Gerçekten tuhaf ve acı verecek kadar dürüst. *Gıcıklar* yol macerasına atılan gençleri anlatan bir hikâyeden çok daha fazlası... Aileye, kaybetmeye ve aşka dair bir öykü.”

Margaret Stohl

“Uç gencin yol hikâyesinde dostluk, cesaret ve farkındalıkla ilgili, büyümeye dair çok şey mevcut.”

Bulletin of the Center for Children's Books

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased by 1.5 million, from 2.5 million in 1980 to 4 million in 1995. The public sector has become a major employer in the UK, and its growth has been a major factor in the overall growth of the economy.

The public sector has also become a major employer of women. In 1980, women made up 40% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 50%. This increase has been driven by a number of factors, including the growth of the public sector, the increasing participation of women in the workforce, and the increasing demand for public services. The public sector has also become a major employer of young people, with the number of young people employed in the public sector increasing from 1.5 million in 1980 to 2.5 million in 1995.

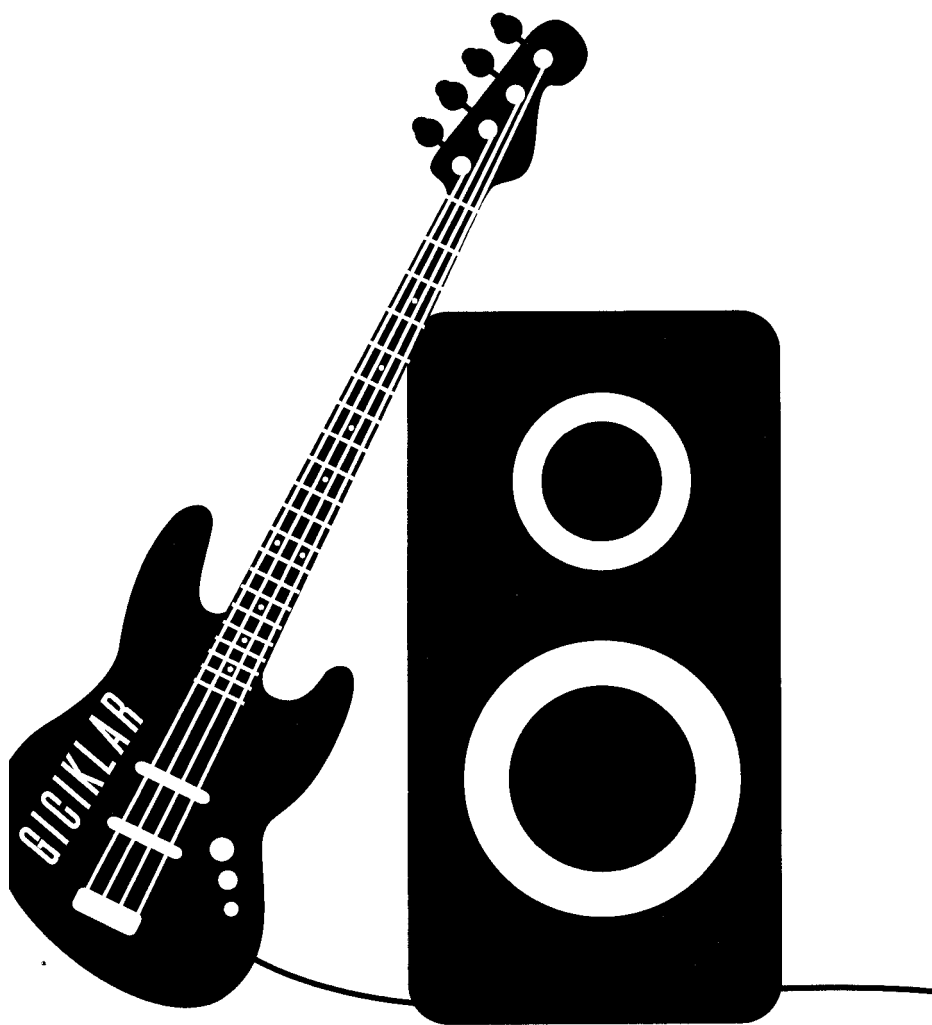
The public sector has also become a major employer of people with disabilities. In 1980, people with disabilities made up 10% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 20%. This increase has been driven by a number of factors, including the growth of the public sector, the increasing participation of people with disabilities in the workforce, and the increasing demand for public services. The public sector has also become a major employer of people from ethnic minorities, with the number of people from ethnic minorities employed in the public sector increasing from 1.5 million in 1980 to 2.5 million in 1995.

The public sector has also become a major employer of people who are over 50 years of age. In 1980, people over 50 years of age made up 30% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 40%. This increase has been driven by a number of factors, including the growth of the public sector, the increasing participation of people over 50 years of age in the workforce, and the increasing demand for public services. The public sector has also become a major employer of people who are over 60 years of age, with the number of people over 60 years of age employed in the public sector increasing from 1.5 million in 1980 to 2.5 million in 1995.

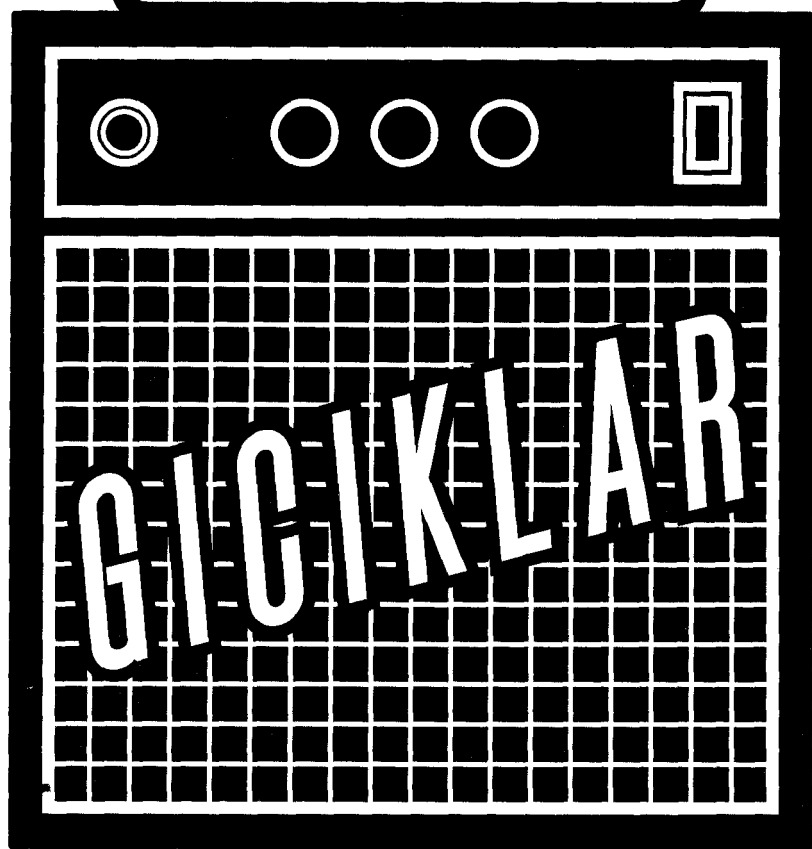
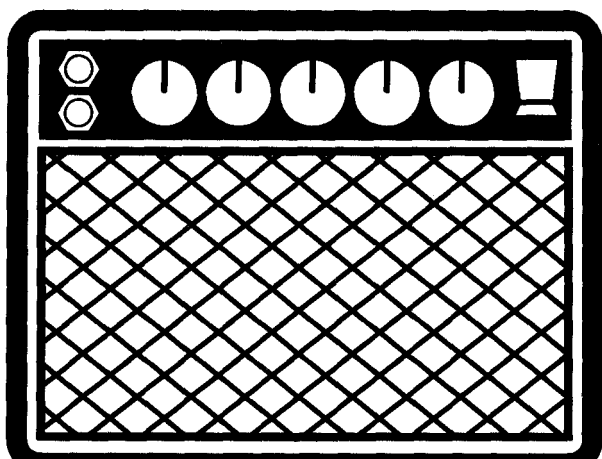
The public sector has also become a major employer of people who are over 65 years of age. In 1980, people over 65 years of age made up 20% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 30%. This increase has been driven by a number of factors, including the growth of the public sector, the increasing participation of people over 65 years of age in the workforce, and the increasing demand for public services. The public sector has also become a major employer of people who are over 70 years of age, with the number of people over 70 years of age employed in the public sector increasing from 1.5 million in 1980 to 2.5 million in 1995.

The public sector has also become a major employer of people who are over 75 years of age. In 1980, people over 75 years of age made up 10% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 20%. This increase has been driven by a number of factors, including the growth of the public sector, the increasing participation of people over 75 years of age in the workforce, and the increasing demand for public services. The public sector has also become a major employer of people who are over 80 years of age, with the number of people over 80 years of age employed in the public sector increasing from 1.5 million in 1980 to 2.5 million in 1995.

The public sector has also become a major employer of people who are over 85 years of age. In 1980, people over 85 years of age made up 5% of the public sector workforce, and by 1995, this had increased to 10%.

JESSE ANDREWS

Pegasus Yayınları: 1617
Gençlik: 306

Gıcıklar

Jesse Andrews
Özgün Adı: The Haters

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatih Rüşti Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-155-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Jesse Andrews, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
William Morris Endeavor Entertainment'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

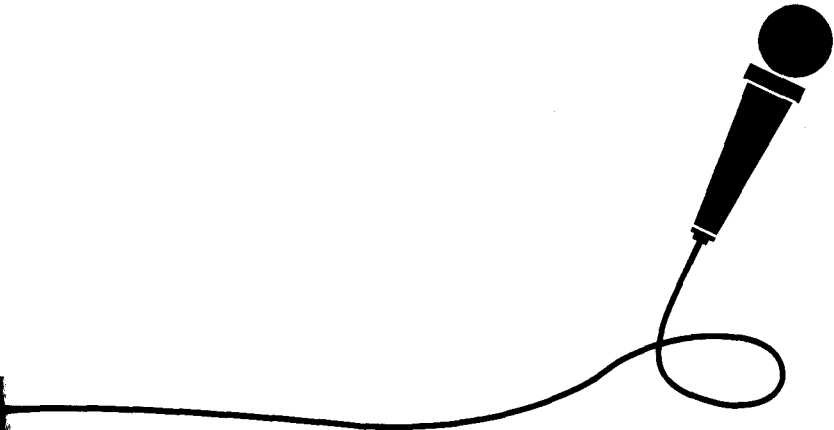
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Cory, Matt ve Victor; Sam, Ryin, Lenng, George, Yang ve yine Victor; Sam ve Dylan; Jared; Scam, Jake, Alec, Eric, Danny, Ari, Large, Alex, Brett, Ben, Malaika ve Spencer; yine Ben ve Matt; yine Alec ve yine Brett; Alan, yine Matt ve Pete; Tom, Jilly ve Gigi; Joel, Jack ve Jon; yine Matt, Mike ve Dave; yine Matt, Micah, Rob, Joe, Geoff, Heather ve Sedgie; yine Micah, Dave, Nina ve Josh; yine Micah ve yine Dave ve şimdiye kadarki diğer tüm grup arkadaşlarım için.

1.

CAZ KAMPINDA BU KADAR ÇOK HERİF OLACAĞINI BİLMİYORDUK

Caz kampı çoğunlukla heriflerden oluşuyordu. Haddinden fazla herif içerikli bir sahneydi.

Corey ve ben oryantasyon için Shippensburg Üniversitesi Memorial Oditoryumu'ndaydık ve içerisi göz alabildiğince herif doluydu. Olgun ve havalı takılmak için var güçleriyle çabalayan herifler. Hangi yöne baksanız abartılı bir uzlaşma ya da sevecenlik ifadesi takınmaya çalışan bir herife rastlıyordunuz. Ve her on saniyede bir oditoryumun herhangi bir bölgesinde herifin tekinin bir espri patlattığı anlaşılıyordu çünkü o bölgedeki bütün herifler söz konusu espriye gürültülü ve abartılı bir kahkahayla karşılık veriyordu.

Şen kahkahalar atmaya çalışıyorlardı ama rekabetçi man-yaklara özgü o delice ve kaygılı gülüşleri tanımamak imkânsızdı.

Corey ve ben kendimize yan tarafta yer bulduk; umudumuz diğer herifleri aramıza çekmemek ya da onların arasına çekilmemektir. Ancak kaçınılmaz bir şekilde, herifin teki bize yaklaştı. Beyazdı. Caz kampındakilerin çoğu beyaz heriflerdi zaten. Bu herifin elinde altın kabartmalı bir tenor saksafon kutusu, kafasında üstünde iki farklı kartal tüyü olan bir fötr şapka vardı.

Corey bir pratik pedini tıngırdatmakla meşgul ve dünyadan tamamen kopmuş olduğu için herife ben maruz kaldım.

“Üçüncünüz olmama ne dersiniz?” diye sordu. Bu görüntüdeki bir herifin Caz Sesi’yle konuşması benim için çok büyük bir sürpriz olmadı.

Herif kocaman gevşek gülümsemesini korumak için çabalıyordu ama gözlerindeki muhtaç ve çaresiz bakışı görünce onu en azından bir süreliğine aramıza kabul etmemiz gerektiğini anladım.

“Elbette, dostum,” dedim. “Ben Wes.”

“Adam,” dedi Adam adındaki bu herif bir yandan beni hadinden uzun bir el sıkışmanın aşamalarından geçirmeye çalışırken. “Pardon, adım ne demiştin?”

Yüzümü ve tenimi dikkatle süzüşüne bakınca, bu herifin adımın Wes olmasına hazırlıklı olmaması Caz Sesi’nden bile daha az şaşırtıcı geldi.

“Wes,” dedim. “Şey gibi Wes, eee, Wes Montgomery.”

Biraz Meksikalı ağzıyla, “Wess,” diye tekrarladı. “Çok havalı, çok havalı. Peki, koca dünyanın neresindensin, Wes?”

Corey’nin imdadıma yetişeceğini umarak, “Ben de Corey de Pittsburgh’lüyüz,” dedim.

Corey herife dik dik baksa da pede vurmaya kesmedi. Corey’de sosyal imaları çakma becerisinden eser yoktur ve bunun hayatını zorlaştıracığını sanırsınız ama aslında tam tersidir.

Adam sonunda, “Pittsburgh,” diye tekrarladı. “Harika bir küçük caz kasabası. Pekâlâ, ben de Jersey’li bir nefesçiyim. Çalgı olarak tercihim tenor korno.”

“Güzel,” dedim. “Ben bas çalıyorum ve Corey ise anlaşıldığı gibi, dünya standartlarında bir caz fagotçusu.”

Birkaç saniye boyunca oditoryumun kahkaha bombası *biz* olduk. Adam başını arkaya attı ve “AH HA HA HA HA HA. CAZ FAGOTÇUSU HA? ADAMIM YA. WESS SEN ÇOK KOMİK BİR HERİFSİN,” dedi. Birkaç herif bize baktı. Kimsede yumruklama isteği uyandırmayacak derli toplu bir Sanırım Az Önce Sıkı Bir Espri Yaptım İfadesi takınmayı denedim ama çok geçmeden bunun takınılabilen ifadelerden olmadığını anladım.

“Gerçekten bir ara hep birlikte bir şeyler tıngırdatmalıyız,” dedi Adam ama neyse ki aynı anda Bill Garabedian grubuyla birlikte sahneye çıkınca herkes çığlık atmaya ve oditoryumun kafayı en çok yiyen kişisi unvanı için yarışmaya başladı.

Bill Garabedian caz kampının kurucusu ünlü caz gitaristiydi. Kafası tıraşlı, çenesinde karmaşık bir keçi sakal aranjmanı olan, sıska, beyaz bir herifti ve Açılış Konuşması’nı önceden yazmadığı her halinden belliydi. Caz Sesi’nin yumuşak bir yetişkin versiyonuyla konuşuyordu ve konu başlıkları şunlardı:

—Ben Bill

—Teşekkürler, teşekkürler

—Ha ha

—Tamam, sakinleşin, cidden

—Teşekkürler, tamam artık

—Beşinci geleneksel caz kampıma hoş geldiniz

—Ha ha, evet! Bence beşinci en azından

—Ne diyebilirim ki? Buraya çıkıp konuşmak isteyen kimse var mı?

—Ciddiyim

—Ha ha, pekâlâ, tamam

—Biliyorsunuz, bu iş için artık yaşılanıyorum, tanrım

—Siz çocuklar her yıl biraz daha gençleşiyorsunuz

—Ha ha, pekâlâ, cidden

—Buradan bütün bu genç *yüzlere* bakıyorum

—Bilirsiniz, sizin yaşınızdaki halimi hatırlıyorum da o zaman bilmek istediğim tek şey şuydu, caz nereye gidiyor?

—Cazın geleceği ne, anlarsınız ya. *Cazın... geleceği*

—Sonra on yedi yaşında ilk kez Grammy'ye aday oldum

—Ve o zaman anladım ki cazın geleceği şu andır

—Çünkü siz ne olduğunu anlamadan gelecek *şimdi* olur

—Bir düşünün. Gelecek yanınıza sinsice sokulur

—Ve ne olduğunu anlamadan yaşlanıverirsiniz

—Yaşlı, kırış buruş olursunuz ve kızlar sizden eskisi kadar hoşlanmaz! Ha ha

—Pekâlâ, bu kadar çok gülmek zorunda değilsin, Don

—Senden de o kadar hoşlanmıyorlar.

—Her neyse, söylemeye çalıştığım

—Cidden, bakın

—Russ, ne diyeceğimi sen hatırlıyor musun? Hayır mı?

—Az önce konuşmamış mıydık?

—Belki de konuştuğum sen değildin

—Şey, eee, bakın

—Ah, şimdi hatırladım. Pekâlâ. Şunu anlayın. Önümüzdeki iki haftanın amacı *müzikal kişiliklerinizi* keşfetmek

—Aranızda kombolar oluşturma cidden istiyoruz çocuklar, bilirsiniz, kenarda takılın ve kendinizi iyice geliştirin tamam mı

—Bunu mümkün kılmak için şöyle yaptık

—Bu yıl *iki kat ritim bölümü çalgıcısı* kabul ettik

—İki kat baterist, iki kat basçı, iki kat piyanist, iki kat gitarist

—Yani nefesçilerin tıngırdatmak için *iki kat fırsatı* olacak

—Ha ha, lafı bile olmaz

—Rica ederim, nefesçiler

—Ve ritim çalgıcıları, endişelenmeyin, sizin de çalmak için bol bol fırsatınız olacak, tamam mı

—Birazdan seçme yapıp sizi yetenek düzeylerinize göre ayıracamız

—Ama önce diğer öğretmenler ve benim biraz ısınmamız lazım

—Bakalım Miley Smiley *bu işi* nasıl yapıyor

Ve bu sözlerin ardından Bill ve öğretmenler süper köşeli, yüksek tempolu, *hard-bop* bir şeye giriş yaptılar.

Amaç hepsinin delice yetenekli caz dâhileri olduğunu göstermekti ve bu amaca kesinlikle ulaştılar. Şarkı baştan sona herhangi bir melodi oluşturmayı reddeden bir müzik notaları dizisiydi. Yapılması inanılmaz zor bir şeydi ve bunu kıvırmak sıkı bir cazcı olmanın nihai aşamalarından biriydi.

Yeni dostumuz Adam neredeyse orgazm düzeyinde heyecanlanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla her on beş saniyede bir, “Kahretsin, bu herifler uçuruyor!” ya da “Bill gerçekten inanılmaz bir nefesçi!” tadında bir şeyler söylüyordu. “İnanılmaz” kelimesindeki “n”yi telaffuz ederken vurgu yapıp yapmamakta kararsızdı. Ama bu, taşkın heyecanını sekteye uğratan tek şeydi.

Corey ve ben o kadar heyecanlanmamıştık. Demek istediğim, bir düzeyde biz de bu caz katillerinin saçmalık derecesinde iyi çalmasına hayranlık duyuyorduk. Ama daha derin bir düzeyde bu kamptaki rollerimizden kaygı duymaya başlamıştık. Anlarsınız, çaldığımız enstrümanlar konusunda sağlamdık ama olağanüstü değildik. Ve Bill Garabedian’ın Yarının Caz Devleri Hızlandırılmış Yaz Atölyeleri, sadece en üst düzey cazcı çocuklara yönelik

olmasıyla ün kazanmıştı. Kışın girme şansımızın olmadığıın farkındaydık. Başvurmamızın tek nedeni müzik öğretmenimizin bizi zorlamasıydı. Ve kabul edildiğimizi öğrenince, heyecanlanmaktan çok kafamız karışmıştı.

Ancak şimdi, durum anlaşılabilirlik kazanmıştı. Corey ve ben, kampın ritim bölümünün sayısını şişirmek için ihtiyaç duyulan alt kalite davulcu ve başçılardan ikisiydik. Biz işe yaramaz inek caz süprüntüleriydik. En iyinin en kötüsü. Ve ben müzik eğitmenlerinin taktiklerine, Bill Garabedian'ın "çalmak için bol bol fırsatınız olacak" vaadinin aynı zamanda "sinir bozucu bir şekilde bir kenarda oturup az çok sizin kadar vasat olan diğer çocukları dinlemek için daha fazla fırsatınız olacak" vaadini de içerdiğini anlayacak kadar aşınaydım.

Durumumuzun vahametini kabullenmeye başlamıştık. Zamanın yarısını çalmadan geçireceğimiz iki hafta boyunca Pittsburgh'ün üç saat doğusundaki bu küçük kasabada, kaygıyla çabalayan herifler denizinde tutsak kalacaktık ve bu bütün heyecanımızı öldürüyordu.

Heyecanımızı alıp götürən bir diğer şey de Bill Garabedian'ın grubunun tekrar yaptığı, "An" adındaki cilalı füzyon şarkısıydı. Şarkı pekâlâ bir lise müdürünün seks yapmaya karar verdiği zamanların soundtrack'i de olabilirdi.

2. SEÇMELER PEK HARİKA GEÇMEDİ

Seçmelerde dokuz başçı daha vardı. Bas eğitmeni Russell adında, iriyarı, bitkin görünümlü bir Asyalı-Amerikalı herifti ve durumu bizim için şöyle özetledi:

1. Beş büyük grup için seçmeye giriyorsunuz: Duke Ellington, Count Basie, Thad Jones-Mel Lewis, Woody Herman ve Gene Krupa.

2. Her grup dönüşümlü çalacak iki başçı alacak.

3. Hepsi girmek için harika gruplar, tamam?

4. Bu yüzden hangi gruba girdiğinize fazla takılmayın.

5. Gene Krupa olmadığı sürece.

6. Gene Krupa'ya girerseniz önümüzdeki iki haftayı bu kampta değil, köprü altında geçirmek isteyebilirsiniz.

Son iki maddeyi yüksek sesle söylememiş olabilir. Ama ben aklımdan geçirdiğini duyar gibiydim.

Tahmin edileceği gibi, ben Gene Krupa'ya, yetenek seviyesi en düşük gruba girdim. Oysa seçmem o kadar kötü bile geçmemişti. Ama sanırım string bas değil, basgitar çalan tek başçı olmam

aleyhime işlemişti. Muhtemelen basgitar, caza diğerlerinden daha az adanmış görünmeme neden olmuştu. Aleyhime olan bir başka şey de diğer başlıkların tamamının sözle ifade edilemeyecek kadar iyi olmasıydı.

Corey de Gene Krupa'ya girdi. O da benim kadar bozulmuştu. Öğle yemeğinde kederimizi paylaştık.

COREY: bu, bateryi gene krupa gibi çalmam gerektiği anlamına mı geliyor?

WES: tabii çalma fırsatın olursa ki bu hiç olmayabilir de

COREY: gene krupa bateryi ot gibi çalıyor

WES: hayır öyle çalmıyor

COREY: bütün otların kralı gibi çalıyor

WES: hiçbir şey gibi çalmıyor çünkü herif süper ölü

COREY: iyi bir noktaya parmak bastın ama gerçekten amerika'nın en büyük otu gibi çalıyordu

“Ot” bayık insanlar için kullanılan genelleyici bir terimdi. Corey muhtemelen yeryüzünde bu terimi kullanan son insandı. Sanırım ona bizi hem dehşete düşüren hem de büyüleyen smooth caz trompetçisi Herb Alpert'ı hatırlattığı için hoşuna gidiyordu.

COREY: yeni bir favori şarkım var

WES: aa neymiş

COREY: şarkı... “an” olarak tanınıyor

WES: aaaah evveeeet

COREY: yakın zamanda canlı dinleme şansını buldum

WES: evet ben de oradaydım

COREY: o kadar pürüzsüz ve akıcı bir performanstı ki aletime hasar vermek zorunda kaldım

“Alete hasar verme” sık sık dile getirdiğimiz bir şeydi. Bir anlamda başımız sıkışınca imdadımıza yetişen kinaye gibiydi.

WES: ah harika

COREY: şahsen resepsiyon masasına gidip aletimin yan tarafına bir kutu zımba zımbaladım

WES: tam yan tarafa. klasik bir numara

COREY: evet aletimin derisinin tam yan tarafına

Özünde, ana fikir şuydu: Bir şey gerçekten harikaysa o kadar heyecanlanırdık ki kendi aletlerimize hasar vermekten başka seçeneğimiz olmazdı. Bir şeyin ne kadar harika olabileceğinin gerçek ölçütü buydu.

WES: bir şey söylemek istemedim ama o güzel ve gizemli şarkıyı duyunca ben de kendi aletime feci bir hasar vermek zorunda kaldım

COREY: en ince detayına kadar dinlemek isterim

WES: otoparkta kapısı kilitli olmayan bir arabaya denk gelene kadar saatlerce hatta günlerce dolaştım. o noktada aletimi sertleştirip onu araba kapısına sıkıştırdım

COREY: kulağa harika geliyor

Alet hasarının korkunç bir şey olduğu zaman da yaşandığını anlamamız çok önemli. Ancak genelde bir şey korkunçsa sizin aletinize hasar vermenizden çok, aletiniz durumdan ne pahasına

olursa olsun kaçmaya çalışır. Kısaca, yıllar içinde alet hasarı konusunda her tür nüansı geliştirmiştik.

COREY: soprano saksafon solosu öyle kadifemsi ve duruydu ki aletimi olgun bir domates gibi dalından koparıp kedilere atmaktan başka seçeneğim kalmadı

Adam kararlı adımlarla yanımıza gelince durmak zorunda kaldık. İyice gevşemişti ve havalı yürüyüşü yemek tepsisinden sıvıların sıçramasına neden oluyordu.

“Seçmeler çılgındı,” dedi. “Bu *innanılmaz* yerde bayağı yetenekli tip var.”

“Evet, dostum,” dedim.

“Hımmrrh,” dedi Corey. Bu herifle konuşmak ilgisini çekiyormuş gibi yapamıyor ama bir tür tepki sesi çıkarması gerektiğini yoksa tuhaf kaçacağını biliyordu.

“Bu kadar çok yeteneğin arasında olmak beni öldürüyor,” dedi Adam, henüz oturmamıştı. “Diğer nefesçilerin birkaç tanesini dinledim ve kendi kendime ben buraya ait miyim diye sordum.”

“Elbette,” dedim.

“Ama fena değildim.”

“Ah, iyi.”

“Demek istediğim, beklediğimden iyi olduğum kesin.”

“En azından bu iyi.”

“Hatta durum boyumu aşmış bile olabilir.”

“Ah, öyle mi dersin? Gerçi muhtemelen öyle değildir.”

“Bilmiyorum, dostum! Ha ha. Hiç bilmiyorum.”

Görünüşe bakılırsa bu konuşma ben ona hangi grupta olduğunu sormazsam sonsuza dek sürecekti. “Hangi gruba girdiğini sormamın sakıncası var mı?”

“Count Basie. İlk sıra.”

“Ah, iyiymiş.”

“Sizi davulların ve kontrbasın arkasında mı göreceğim? Yoksa kapağı Ellington ekibine mi attınız?”

“Aslında Gene Krupa’dayız,” dedim.

“Ya,” dedi.

Gülümsemeye devam etti ama gözleri belli belirsiz kısılır gibi oldu. Sonra resmen geri geri uzaklaşmaya başladı.

Uydurmuyorum. Cazdaki vasatlığımızın bulaşıcı falan olabileceğini düşünür gibiydi.

“Çok iyi, çok iyi,” dedi gözleriyle etrafı tarayarak. “Şey, ben hızlı hızlı bir şeyler atıştırırsam iyi olacak...”

“Belki bir ara bir şeyler tıngırdatırız,” dedim ona kendini suçlu hissettirmeyi umarak.

“*Mutlaka*,” dedi. Yüzü artık tamamen başka bir yöne dönük olduğu için bu kelimeyi başka birine söylemiş oldu.

COREY: kuş-tüylü-özel-dedektif-şapkası-takmış bir herifle neden bir şeyler tıngırdatmak isteyesin?

WES: artık gene krupa’da olduğumuzu öğrendiği için bizimle bir şeyler tıngırdatması hatta bizimle bir daha konuşması gibi bir tehlike yok

COREY, *nefes almadan yemeye devam ederek*: hımmrrh

WES: prova arkadaşlarımızı bayıklık katsayısı hızla artan bir havuzdan seçmemiz gerekecek

GİCİKALAR

COREY: söylemeye çalıştığım şu, rastgele otlarla ahbaplık kurmaya devam edersen seni biraz hırpalamak zorunda kalacağım

WES: uyarı için teşekkürler.

COREY: şu senaryonun olma ihtimali yüzde yüz

WES:

COREY: bence o herifin aletinin ucunda da kuş tüylü minik bir dedektif şapkası vardır

3.

NİHAYET UFUKTA BİR KIZ GÖRÜNDÜ

Öğle yemeğini erken bitirdik. Annesi arayınca, Corey onunla biraz uğraşmak zorunda kaldı. Ben provanın başlamasına yirmi dakika kala Gene Krupa prova odasına girdim. İçeride birkaç çocuk daha vardı.

İçlerinden biri tartışmasız bir kızdı.

Şimdi, bakın. Kız delisi değilimdir. Kızlarla şansımı artırmak için diğer heriflere pislik çıkaran heriflerden değilim. Biri böyle yaptığında deli olurum.

Kızların benden daha fazla hoşlanması için özel bir karaktere bürünen heriflerden de değilim. Akustik gitarla okulun ön basamaklarına tüneyip kızları Jason Mraz olduğuna ikna etmeye çalışan herifler gibi mesela. Ya da hepsini kendine umutsuzca âşık edeceğini düşündüğü için kızlara göt gibi davranan heriflerden. Süper uzattığı saçlarını günde bilmem kaç kez titizlikle yıkar, yüzüne düştüğü için sürekli yana iter ve sözle ifade edilmeyecek güzellikteki saçlarıyla verdiği mücadeleye tanık olan var mı diye etrafına bakınır, sonra gözlerini devirir ve kendi kendine söylenir.

Sanırım hepimiz hiçbir şeyin bu heriflerden daha beter olamayacağı konusunda fikir birliğine varabiliriz. Yani ben kızları etkilemek için davranışlarımı yeniden şekillendirmeye çalışmam.

Ama bu, kızları her an düşünmediğim anlamına da gelmez. Beynimin en az bir parçası sürekli, “Kızlar kızlar kızlar. Şirin kızlar ve cici kızlar. Seksi, komik ve zeki kızlar. Bir kızın senden hoşlanması ne harika olurdu. Mutluluğun o kadar uç noktaya varırdı ki muhtemelen bütün işlevini kaybederdin. Bu yüzden belki de böyle bir şeyin hiç olmaması ya da olmayacak olması en iyisidir. Sonuç olarak, kızlar,” diye söylenir.

Bu yüzden az önce söylediklerimi unutun. Açıkça kız delisi olduğum söylenebilir. Ama size bu işte bir kasıt olmadığını söyleyebilirim. Kız delisi olmak aptal durumuna düşmenin en iyi yollarından biridir. Ama gerçekten elimde değil.

Bas çalmamın tek nedeni bir kız. Tarih öğretmenimin deyişiyle, bu hakikatin ta kendisi. Ortaokuldayken Nicki Minaj’ın *Super Bass* şarkısını seven bir kıza âşıktım. Kızın adı Lara Washington’dı ve zaten zor bela baş edebildiğim korkum yüzünden onunla aylarca konuşmadım. Sonra laboratuvarıda eşleştirildiğimizde *kız bum ba dum bum, bum ba dum bum bası süper* olan bir herifle ilgili bir şarkı söylüyordu. Ben bası süper ne demek falan oldum ve o da bası süper diye seksi adamlara denir dedi. Bana süper basın bir erkekte istenebilecek her şey demek olduğunu anlattı.

Böylece bu konuşmanın hemen ardından bas çalmaya başladım. Ve her nedense işi bayağı çabuk kaptım ve harika geldi. Bir şeyde iyi olmak iyiydi. İyi olmasaydım da bir olayımın olması gerçekten çok hoştu. Çünkü bir olayı olan çocukları oldum olası kıskanırdım. Futbol antrenmanı, bale resitali olan ve bunları sadece zaman geçirmek için yapmayan çocukları. Bir olayları vardı. Kontrolsüz bir takıntıyla bütün ev ödevlerinden origami yapan Kerel Garfield’in bile. Olayı buydu ve ona bunun için saygı duymak gerekiyordu.

Bu sayede müzik de benim olayım oldu. Ve bana harika hissettirdi. Öyle hissettirmeye de devam ediyor. İyiyim, müzik hakkında çok şey biliyorum ve boktan tarafından kimseye bahsetmiyorum. Boktandan kastım, müziği sevmemem.

Şey, pekâlâ. Bir dakika. Bu doğru değil. Müziği seviyorum. Ama aynı zamanda nefret ediyorum.

Bu da doğru olmadı. Çünkü “nefret” tam olarak doğru kelime değil. Aslında bahsettiğim şey uyuz olmak. Gıcık kapmaktan bahsediyorum.

Gıcıklar bir şeylerden nefret eden insanlar değildir. Bir şeylere gıcık kapan insanlardır. Ve gıcık olmaları bir şeyleri sevmedikleri anlamına da gelmez. Bir şeyi hem sevip hem de ona gıcık olabilirsiniz. Hatta benim için aksi imkânsız.

Bu iş karmaşıklıyor gibi ama belki yeni bir bölüme geçersen o kadar karmaşık gelmez.

4.

HAYIR, HÂLÂ O KADAR KARMAŞIK

Bakın. Prova odasındaki kız konusuna dönmemiz gerektiğini biliyorum. Ama benim hakkımda şunu bilmeniz önemli olabilir: Kendimi sevdiğim her tür müziğe sonunda gıcık olurken buluyorum.

Bunun kiminle başladığını söylemeye utanıyorum. Ama bütün mesele bu zaten. Her şey Kool & the Gang diye bir grupta başladı.

Bir zamanlar, Kool & the Gang'e *bayağı* düşkündüm. Onlara, Gang'e ve her şeyden önce Kool'a süper meraklı olan babam sayesinde merak sarmıştım. Etkilenmeye açık bir çocuk olarak babamın Kool & the Gang sevgisine, hele hele dördüncü stüdyo albümleri *Wild and Peaceful*'un (De-Lite, 1973) gelmiş geçmiş en müthiş albüm olduğu inancına tamamen katılıyordum. Ritim kısımları bize önüne geçilemez, nefesli kısımlar ise delice sağlam geliyordu. Ek olarak Clay Smith'in parti gitarı stili bende bir havyan gibi halının üstünde yuvarlanma isteği uyandırıyordu.

Ama gerçekten en iyi kısım, heriflerin efsane eğleniyor olmasıydı. Herkes o kadar çok eğleniyordu ki sesleri felç edici bir panik atak geçirmek üzereymişler gibi çıkıyordu. İstiyorsanız *Wild and Peaceful*'dan *Funky Stuff* şarkısını arayıp bulun. O şarkıyı açın ve bunu okumaya sonra devam edin. Evet. Tamam. Bu adamların ne

kadar eğlendiğini duyuyor musunuz? Heriflerin saf mutluluktan nasıl kontrolsüzce bağırıklarını duyuyor musunuz? Ya herifin bir palyaçonun kullanacağı türde bir flüt düdükle kafayı yemesi? Oturduğunuz yerde suratınızda kocaman bir sırıtışla zıplıyor musunuz? Elbette öyle yapıyorsunuz. Çünkü bu ritim gelmiş geçmiş en eğlenceli şey.

Bitince *More Funky Stuff* denen şarkıyı açın. *Evet*. Duyuyor musunuz? Aynı albümden bir başka şarkı. Ama aynı zamanda *yüzde yüz aynı ritim*. Ritim işte o kadar iyi yani. Ritmi arsızca kullanmışlar. Ve ben on üç yaşına kadar bunda *hiçbir sakınca görmedim*. O ritimde, abartısız yüz şarkı dinledim. Hatta bin.

Kool & the Gang'ın bildiğiniz saf insan mutluluğunun soundtrack'i olduğunu düşünürdüm. Sonra bir gün yeni edindiğim kankam Corey Wahl'e dinlettim; okul caz grubunun davulcusuydu. Yakın zamanlarda beni futbolda yere deviren bir herife bağırarak arkadaşlığımızı ispatlamıştı. Ben de onu biraz K & the G'yle ödüllendirmeye kalktım.

Ama nasıl olduysa şarkı onu havaya sokmadı.

"Bilmiyorum, dostum," dedi yaklaşık yirmi ölçü sonra. "Biraz bayat sanki."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

Tuhaf bir duyarsızlık esprisi falan yaptığını varsayarak, "Ha ha!" dedim. "Hayır, gerçekten. Acayip bir şey."

Ama Corey kafasını bildik kafa sallamaların tam tersi anlam taşıyan bir şekilde salladı. Hiç konuşmadan oturup dinlemeye devam ettik.

Ve ilk kez, kalbime Kool konusunda şüphe süzölmeye başladı.

Kendi kendime, insanın Kool & the Gang'e gıcık olabileceğini bir anda anlamaya başlamamışım gibi yaptığımı hatırlıyorum.

Gittikçe artan bir çaresizlikle, *Bu süper müthiş ve harika. Çok büyük keyif alıyorum. İşte yine palyaço düdüklü adam başladı. Bunu yapması çok havalı oluyor*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

“Bu, *Celebration*’ı söyleyen grup değil mi?” dedi Corey.

“Yani, evet,” dedim.

“Haydi, onu dinleyelim,” dedi.

Biraz cılız bir sesle, “*More Funky Stuff*’ı da dinleyebiliriz,” diye önerdim ama o *Celebration*’ı açmaya koyulmuştu bile.

Bakın. Kool & the Gang’i seviyorsanız, *Celebration*’ı da seversiniz. En müthiş melodileri değildir ama shuffle’da *Kool & the Gang Greatest Hits*’i açtığınızda ve *Celebration* başladığında, havaya girmeniz zor olmaz. Tatmin edici düzeyde temiz bir prodüksiyonu olan tempolu bir şarkıdır. Ayrıca otomatik olarak size o anda yaptığınız şeyin –örneğin kimya ödevi– bir kutlama olduğunu telkin eder. Ve bazen beş sayfalık kimya ödevini bitirmek için ihtiyacınız olan şey tam olarak budur.

Ama oturup dinledik ve Corey’nin yüzünde dikkat kesilmiş, kendini kaptırmış ve eleştirel bir ifade belirince ilk kez kendimi *Celebration*’dan nefret ederken buldum.

“Bayağı bayat,” dedi Corey.

“Evet, ama yani,” dedim. Ama arkasına ekleyecek bir sözüm yoktu.

“Ama ne?”

Kool’un bize iyi zamanlarımızı ve kahkahamızı getirmemizi söylemesini dinledik.

“Yani şey. Ne bileyim. Demek istediğim, evet yani elbette ama şey...”

“...”

“Eeeee. Şey... *bayat*, demek istediğim, evet ama bu, şey.”

Clay Smith'in insafsız ve gittikçe katlanılmaz tarzıyla parti gitarında bir ölçüde on altı nota birden basmasını dinledik.

"Bu, ne?"

"Şey gerçi ama evet, ne demek istediğini anlıyorum ve elbette, evet."

"Kendimi bir mobilyacı reklamında gibi hissediyorum," dedi Corey.

Kool & the Gang'in hitlerini dinlemeye devam ederken, Kool & the Gang'i bir daha asla sevmeyeceğimi anladım. *Celebration* insana *gerçekten* bir mobilyacı reklamındaymış gibi hissettiriyordu. *Funky Stuff* cidden bayattı. Ve geriye dönüp baktığım zaman, *More Funky Stuff*'in varlığı muhteşem falan *değildi*. Aksine saçma ve utanç vericiydi. Çünkü neden yeni bir ritim bulamıyorlardı ki? Gerçekten birebir aynı ritimle ikinci bir şarkı yapabiliriz diye mi düşünmüşlerdi? Gerçekten böyle mi düşünmüşlerdi?! Bu adamların sorunu neydi?

Her şarkı tabuta çakılan yeni bir çivi gibiydi. *Jungle Boogie* fazla zorlamaydı. *Ladies Night aşırı ötesi* zorlamaydı. *Get Down On It* cehennemde aşırı yüklenme nedeniyle kapıda sıra olduğunda çalacak şarkıydı. *Cherish* ise nihayet içeri girmeyi başardığınız zaman duyacağınız şarkı.

Muhtemelen beni böyle küçük düşürdüğü için Corey'den nefret ettiğimi sanıyorsunuzdur. Ama ben küçük düşmüş gibi hissetmedim. Minnet duydum. Beni belki de bir ömür boyu bayağı ve ucuz müzik dinlemekten kurtarmış gibi hissettim.

Kısa sürede yakın arkadaş olduk. Ve üç aşağı beş yukarı o zamandan beri bütün yaptığımız, bir şeyler dinlemek oldu. Corey'nin bodrum katında oturup annesiyle babasının parlak turuncu peynir artıklarını yiyor ve Rdio, Spotify, Grooveshark

ve YouTube’la efsanevi derinliklere dalıp “Zehirlenmesi İmkânsız Kuyu”yu arıyorduk. Zehirlenemeyen kuyu. Gıcık olmak mümkün olmadığı için, sonsuza dek bütün kalbinizle sevebileceğiniz müziği.

Tahmin edileceği gibi, caz kampında hâlâ onu arıyorduk. Çünkü dinlediğimiz her şeye, bütün grup, sanatçı ve albümlerde her zaman sevicecek bir yan buluyorduk ama daha sonra gıcık olacak taraflarını da buluyorduk.

Beatles: Bir tarihçi ya da paleontolog kadar hayranları olmanız mümkün değil

James Brown: Hayatı boyunca ortaya çıkardığı bütün eserler esasında bilgi içerikli bir kokain reklamının soundtrack’i olabilir

LCD Soundsystem: Hayatları boyunca ortaya çıkardıkları bütün eserler kapüşonlu sweatshirt giymiş zengin bir çocuğun öne uzattığı terli avucunun içindeki rastgele hapların bilgi içerikli reklamının soundtrack’i olabilir

Pharrel: Şarkıları eğlenceli olmasına eğlenceli ama bir süre sonra artık o kadar eğlenceli gelmiyorlar çünkü adam muhtemelen robot olduğu için gerçek maskesiz sevinci ya da derinden hissedilen herhangi bir duyguyu hatta herhangi bir duyguyu ifade etmek için fazla havalı kalıyor

Kanye: Kanye’nin sanatsal ürünleri, kendi kendinin reklamı olan ürünler gibi

Can: Kuş seslerinden gına geliyor

Bon Iver: Hayatınızın her parçasının son vedanız için hastaneye yattığınız bir TV programının parçasıymış gibi gelmesini sağlaması açısından, öylesine dinlemek için duygusal olarak fazla riskli

Vampire Weekend: Şarkı sözlerini anlamak için *Ulysses*'i ya da İncil'in tamamını falan ezberlemeniz gerekebilir

My Bloody Valentine: Tadı ancak terk edilmiş bir apartman dairesinde pis bir döşekte yarı baygın halde yatarken hakkıyla çıkarılabilir

Django Reinhardt: Tadı ancak Alpler'de minik bir arabada bir kaniş ve baget ekmek eşliğinde yolculuk ederken hakkıyla çıkarılabilir

Odd Future: Heriflerin herkesi öldürmek ve tecavüz etmekten alayla bahseden rap'ini belli bir süre dinledikten sonra, onca ironi ve maskaralığa falan rağmen sonuçta bir bodrum katında oturmuş size herkesi öldürmekten ve tecavüz etmekten bahseden bir avuç herifi dinlediğinizi fark edersiniz

Pekâlâ. Duruyorum. Bu heriflerin hepsini seviyorum. Ama bu beni onlara gıcık kapma uzmanı yapmaktan öteye gitmiyor.

Ben ve Corey buyuz. Kuyu zehirleme uzmanları. Ve zehirlenemez kuyu müziği *yapmaya* çalışmayı da aklınızdan bile geçirmeyin.

Demek istediğim, Corey'nin bodrum katında bir baterisi ve amfisi vardı ama nadiren bir şeyler çalardık. Yaptığımız hiçbir şey, zaten ölümcül bir kusuru olan herhangi bir şeyin daha az iyi versiyonu olmaktan öteye geçmezdi. Düzenli aralıklarla bir Afro ritmi ya da bir tür *shoegaze* ya da yenilikçi füzyonumsu bir tür müzik yapardık ama on altı ölçü ilerledikten sonra dünyaya getirilmeye yetecek kadar iyi olmadığını anlardım. Corey de öyle. Bodrum seanslarımız genelde başlamadan biterdi.

Ve tahmin edileceği gibi okulda caz çalardık ama bana göre o sayılmazdı. Caz beğenmekten rahatsız olmadığımız bir müziği çünkü sevme ve bir süre sonra ihanete uğrama tehlikemiz yoktu.

Bir şekilde güvenliydi. Telefonunuzdaki, periyodik aralıklarla çıkarıp en yüksek skorunuzu aşmaya çalıştığınız bir oyun gibiydi. Eğlenceli ve zorlayıcıydı ama başka insanlara göstermeyi düşüneceğiniz bir şey sayılmazdı.

Ayrıca o yüksek skor aşırı yüksek falan da değildi çünkü ben cazda ya da dürüst olmam gerekirse herhangi bir şeyde müthiş değildim.

Demek istediğim, yakın zamanda kimsenin hakkımda bir Wikipedia maddesi yazacağı yoktu.

Wesley Namaste Doolittle

Wikipedia, Özgür Ansiklopedi

Wesley Namaste Doolittle, (d. 15 Eylül, 1999) Amerikalı şahsiyet.

İlk yılları ^[değiştir]

⚠ Henüz hayatta olan bir insana ait biyografinin bu kısmı herhangi bir referans ya da kaynak içermemektedir. Lütfen güvenilir kaynaklar ekleyerek katkıda bulununuz.

Doolittle evlatlıktır.^[alıntı gereklidir] Biyolojik ebeveynleri Venezuelalıdır. Halen hayatının ilk yıllarında olduğu umulmaktadır.^[?]

Kariyer ^[değiştir]

⚠ Hayatta olan bir insana ait biyografinin bu kısmı herhangi bir referans ya da kaynak içermemektedir. Lütfen katkı için, şey... tamam. Evet. Bakın. Hiçbir yerde bu insanın hayatı hakkında yazılı hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Çünkü kendisi kayda değer bir insan olmaya çok uzak. Endişelenmeyin. Bir editör çok yakında bu sayfayı silecektir. Bu arada varlığı için özür diliyor ve Wikipedia harcamanız için size 0\$'lık bir para iadesi teklif ediyoruz. Evet. Bu şeyin masrafı sadece 0\$. Bu yüzden, unutun gitsin.

Doolittle'in bahsedilecek bir kariyeri yok. Ve sonunda bir kariyer sahibi olmaya mecbur bırakılınca ne yapacağı pek net değil. Muhtemelen kurumsal hukuk ya da Home Shopping Network'te mutfak gereçleri tanıtımı gibi korkunç bir şey yapma şansı çok yüksek^[kime göre?].

Referanslar ^[değiştir]

Bu kısmı okumanız için hiçbir neden yok. Muhtemelen prova odasındaki kıza dönsek iyi olacak.

5.

EVET, LÜTFEN ARTIK KIZA DÖNEBİLİR MİYİZ

Pekâlâ. Yani prova odasında bir kız vardı. Çok dikkat gerektiren bir gitar solosuna dalmış gibiydi. Ancak solo iyi miydi yoksa kötü mü, duyamıyordum. Gitarın fişi takılı değildi. Gitar bana anlık bir gitar ereksiyonu yaşatan yepyeni görünen bir Les Paul'dü.

Kız güzel miydi? Muhtemelen evet derdim. En azından bana göre çok güzeldi. Ama benim Bu Kız Güzel Mi Eşiğim biraz düşük sayılır. Aynı zamanda kesinlikle tuhaf görünüyordu.

Belki de onu tanımlayacak en iyi sözcük *bakılabilirdi*. Bu kıza inanılmaz derecede uzun süre bakabilirdiniz. Demek istediğim, elbette bakamazdınız çünkü muhtemelen kızın tepesi atardı. Ama onun da sıkılmayacağı ve tek kelime edilmeden kendisine bakılmasından hoşnut oturacağı sihirli bir rüya senaryo gibi bir seçenek *olsaydı*, sonsuza kadar bakabilirdiniz. Ya da telefonuyla falan meşgul olsaydı.

Kızın görüntüsü şöyleydi: Saçları normal uzunlukta idi ama kâğıt gibi beyaz bir renge boyalıydı ve teni hayli koyu renkli ve bol benliydi. Küçük, siyah ve her nasılsa çok keskin gözleri, biraz endişeli ve şüpheci görünmesine neden olan kuyrukluyıldız

biçimi verilmiş gür kaşları ve dişi ve kadınsı ama insana biraz Labrador'ları anımsatan bir burnu vardı. Bütün bu söylediklerinin bir işe yaramadığını biliyorum. Dolgun dudakları kalındı ve "elma yanak" denecek türden yuvarlak yanakları ve içinde dev bir bowling topu olan bir hamağı andıran bir çenesi vardı. Belki daha hafif bir top bu tanıma daha çok yakışabilir. Dev bir futbol topu mesela.

Yani başka bir deyişle, çenesi neredeyse bütün çenelerle aynı biçimdeydi.

Pekâlâ, kızın görüntüsünü tarif etmeye son veriyorum. Gitar çalan, hayli bakılabilir bir kızdı ve tahmin edileceği gibi ben hemen âşık olmaya başladım çünkü âşık olma olayı böyle yürür. Harika.

Ben yakınında bir yere yerleşirken kız çalmayı bırakıp bana baktı. Yapacak etkileyici bir şey bulabilmek için kafa patlatmaya başladım. Ama nedense tercihim kaş çatmaktan ve nedensiz yere kafa sallamaktan yana oldu. Söze, "Parçalama Festivali" diyerek girmeyi seçmem bayağı soğutucu bir etki yarattı.

"Ne," dedi. Sesi alçaktı ve sık kullanılmıyormuş gibi çıkmıştı.

"Parçalama," diye tekrarladım. "Parçalama festivali."

"Hah."

"Gitarı parçalamak."

"Hııı."

"Gitarı sıkı parçalıyordun. Bu yüzden Parçalama Festivali dedim. Ve... böylece bilgilerimiz tazelenmiş oldu."

"Ne?"

"Şu ana kadar olanlar hakkında."

"Evet."

“İyi,” dedim ve bir kez daha kaşlarımı çatarak başımı salladım ve sonra abartılı bir hareketle basıma dönüp akort etmeye başlarken o da gitarı parçalamaya döndü ve sonraki beş dakikayı bir anda odadan dışarı fırlayıp kalabalığın arasına karışmadan geçirmeyi başardım.

6.

VASAT GENE KRUPA GRUBU
FA BLUES ÇALİYOR

Diğer ritim bölümü üyeleri tek tek çıkageldiler. Çoğunlukla hayli rahat ve makul tiplerdi. Tek istisna kız olmayan gitaristti. Adı Tim'di ve pisliğin önde gideniydi.

Pisliğin önde gideni olmasının başlıca işareti adının Ash olduğunu öğrendiğimiz kız dışında kimseyi kale almamasıydı.

İşe kızın tam karşısına konumlanarak başladı. Sonra rahat bir duruş takındı. “Hey, merhaba,” dedi kıza. “Adım Tim.”

Kız biraz dalgın bir tavırla, “Merhaba,” dedi. Çalmaya devam etti. Bunun üzerine oğlan kafasını kızın gitarının yanına uzattı. Kafasını bir süre orada tuttu, dinledi ve ahmak bir “gitar yeteneğini çok takdir ettim” ifadesiyle gözlerini kıstı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Aramızda dişi bir Robert Johnson var.”

Ne yazık ki bu, kızın kafasını kaldırıp ona belki de pisliğin önde gideni değilmiş gibi bakmasına neden oldu.

“Robert Johnson’ı sever misin?” diye sordu kız.

“Robert Johnson’ı sevdiğim söylenemez.”

“Neden?”

“Çünkü Robert Johnson’a *bayılırım*.”

“Ah. Tamam, iyi.”

“Ruhunu şeytana sattığını söylerler. Ben de *değmiş* diyorum.”

“Adım Ash.”

“Ash. Aman Tanrım. Sıkı isim.”

“Hayır. Aptalca. Sadece Ashley’den biraz daha az aptalca.”

Tim etrafa en az üç kez boşanmış kırklık bir adam havası yayarak, “Ash,” dedi. “Seninle bu mütevazı ortamı paylaşmak bana onur verdi.”

Orada oturmuş sessizce dinliyor ve bölgesini sahiplenmeye çalışan bir geyik gibi öfkeleniyordum. Bu sırada, an itibarıyla kornocuların abartısız tamamı, bütün caz kornocularının standart prova öncesi prosedürüne sadık kalarak mümkün olan en gürültülü şeyi çalmaya çalışıyordu.

Bütün bunlar Bill Garabedian’ın davulcusu Don’un odaya girip bağırmaya başlamasıyla son buldu. Don’un siyah, kıvrıcık saçları vardı, çenesi hafifçe öne çıkıktı ve boynu kafasından biraz daha genişti. Beyaz tişörtünün koltuk altlarındaki lekeler ona itici bir hava veriyordu. *Muhtemelen koltuk altlarınız asla bu kadar terleyemez çünkü siz hiçbir zaman gerçek bir erkek olmayacaksınız,* der gibiydiler.

“Sesi kısın,” diye bağırdı. “Hey, *en az* yüzde doksan kısın. Tamam mı? Koridorda kendi sesimi duyamaz oldum. Pekâlâ. Herkesin akordu tamam mı? Akorda ihtiyacı olan? İhtiyacı olan varsa akordunu yapsın. Ama sessiz olun. Başlamamız gerek. Pekâlâ. Gene Krupa’ya hoş geldiniz. Adım Don. Bazı günler ben olacağım, bazı günler de diğer birkaç öğretmen. Bir takvim edindiyseniz, muhtemelen orada yazıyordur. Hepimizin tablosu var mı? Gerekirse paylaşın. Tamam. Şimdi, *öğretmenlik tecrübem* yok. Bu yüzden sizin gibi ben de burada işi çözmeye çalışıyorum. Bu

yüzden çok fazla üstüme gelmeyin, tamam mı? Uslu duracak mısınız? Harika. Ama eğlenmeniz gerektiğini de unutmayın.”

Bir an duraksayıp bize donuk, boş bir dehşetle baktı. Sonra devam etti.

“Şimdi fa blues’la biraz ısınalım. İlk ritim bölümü, şey, Corey, Wes, Jeremy ve eee... Tim olsun. Herkesin on iki ölçüsü olacak. On ikiden fazlası olmaz çünkü çok kalabalıksınız. Jeremy sen başla. Beş, altı, hı, hı.”

Ve böylece hepimizin birbirimize caz dilinde söyleyecek yeni ve havalı bir şeyleri olacağını umarak on beş dakikalık bir blues yolculuğuna çıktık.

Ne yazık ki umutlarımız tamamen boş çıktı.

Sonuç bayağı kulak tırmalayacak cinstendi. Odayı oditoryumdaki o gayretli herif topluluğu enerjisinin karanlık yüzü olarak da adlandırılabilir stresli, düzmece bir his kaplamıştı. Trompetler huysuz viyaklamalar arasında gidip geliyor ve mümkün olan en tiz ve gürültülü sesi yakalamaya çalışıyordu. Trombonlar *Yaban Arısının Uçuşu* gibi alıntıları berbat ettikten sonra akortsuz mahcup fil sesleriyle teslim bayrağı çekiyorlardı. Ve saksafon soloların her biri özünde annenizin saçınızı kesen arkadaşıyla etmeye zorlandığınız havadan sudan sohbete denkti.

Bana gelince, solo yapmaktan nefret ederim. Solo bana hiçbir zaman basın yapmak için tasarlandığı bir şey gibi gelmemiştir. Başka bir deyişle bugüne dek yaptığım her solo ancak kadın giysileri giyip dans etmeye çalışan fazla kilolu bir çizgi film ayısının soundtrack’i olacak cinstendi.

Corey’de de solo becerisi yoktu. Yaklaşık sekiz ölçülük hoş, akılda kalmayacak bir davul kalıbını başarıyla tamamladıktan sonra donup kaldı ve tekrar kısmını tek ses çıkarmadan oturarak

tamamladı. Don kaşlarını çatıp düşünceli bir tavırla başını salladı. Çok küçük bir çocuk size Tanrı'nın olmadığını söylediğinde takınacağınız bir tavidir.

Corey'den sonra günün ilk iyi solosunu dinledik. Tim'den serbest ve akılda kalan bir caz haiku'su. Kesinlikle aramızda en az notayı çalan o oldu. Bu, teknik olarak yetkin ama aynı zamanda büyük bir duygu ifade gücüne sahip caz çocuklarının gelenekselleşmiş yaklaşımıydı.

Yani bu da bayağı berbat bir şeydi. Odadaki en duyarlı ve parlak müzik zekâsı görmezden gelinemeyecek bir pislığe aitti. Ama bu şaşırtıcı gelmemeliydi. Müzik dünyası genellikle böyle işlerdi.

Bu uzun ve monoton blues dinletisi yarılanırken, Don sahneyi diğer ritim grubuna verdi ve onlar çalmaya başlar başlamaz oda canlandı çünkü bizden çok daha iyi çalışıyorlardı.

Bir yanım buna bayağı bozuldu. Ancak diğer yanım onları dinlemekten keyif aldı. Ya da en azından dördünden üçünü dinlemekten. Soluk tenli bodur baterist Corey'den kat kat gösterişliydi ve atkuyruklu, iri elli başlı kontrbasıyla benim Fender'ımla çıkarıldığımdan daha zengin ve daha caza yakın bir sound çıkarıyordu ve yüzme takımı kaptanı görünümlü piyanist Bill Evans'ı, yani bütün zamanların en müthiş caz piyanistini taklit etmeye çalışıyordu. Solocular bu grupla enerji kazandı. Don bile gevşemeye ve "İşte bu" ve "Evvett" gibi sözler mırıldanmaya başlamıştı.

Üçüncü yanım ise en zayıf halkalarının Ash olmasından hem stres hem üzüntü duyuyordu.

İlk sorun Ash'in sound'uydu. Hiçbir şekilde caz sound'u değildi. Caz gitarının tipik olarak bayağı yumuşak bir atağı ve temiz bir devamlılığı olur. Ama Ash'in ritim kısmının geri kalanın yap-

tıklarıyla ciddi ciddi savaşıyor çatır çutur bir atağı ve ham, küt ve çarpık bir sound'u vardı. Bir diğer sorun ise açıkça belli olan caz akoru bilgisi eksikti. Eksikliğini daha çok caz bağlamında hiçbir anlam ifade etmeyen garaj-rock tarzı güç akorlarıyla telafi ediyordu.

Çocukların çoğu fırfırlı etekler ve mayolarla yetkin ve makul bir şekilde bale yaparken Ash denen bu kızın bir kenarda futbol formasıyla solucan dansı yaptığı bir bale resitaline benziyordu.

Bu durum birkaç solo boyunca böyle devam etti. Bariton saksafon solosu sırasında Tim devreye girmeye çalıştı.

"Hey, Ash," dedi. "Küçük hanım, yaptığın şey çok hoşuma gitti. Sana daha temiz bir sound kazandırmayı denememe ne dersin?"

Ash ne tepki verdi ne de onunla göz teması kurdu. Ama yanakları kıpkırmızı oldu.

Böylece Tim gitarının kulaklarını kurcalamaya başladı. Ve ona daha temiz daha cazımsı bir sound kazandırmayı başardı. Ancak caz sound'lu güç akorları olabilecek en ezik şeydir. Bu yüzden Ash de artık diğer herkes gibi fırfırlı bir etek ve mayo giyiyordu ama solucan dansı yaparak yerde kıvrınmaya devam ediyordu.

Bir şey söylemeliydim. Ama söylemedim. Bu yüzden benim yerime Corey konuştu.

"Hey," dedi. "Kulaklarını kurcalama."

Tim, Corey'yi duymazdan geldi.

Corey, Tim'e verandada oturan köpeklerin bazen baktığı gibi dik dik baktı.

"HEY," dedi Corey bir kez daha. "Amfisinin içine etmeni istemiyor."

Corey'nin aksine benim ciddi bir yüzleşme korkum vardır. Yine de araya girdim. Hem Corey'ye hem Ash'e destek çıkmak için ama en çok da Tim'i bozmak için.

“Evet,” dedim. “Hey, dostum.”

Benim daha tıfıl olduğumu hisseden Tim, hitap etmek için beni seçti.

“Sanırım ayarını değiştirmeyi unutmuş,” dedi bana.

“Eeee,” dedim anlamsızca omuz silkerek. Arkasına bir, “Şey, bilmem ki,” ekledim.

Yüzleşme karşıtının önde gideni olmamdan sıkılan Corey, “Ahbap,” diye seslendi. “Hayır. O böyle istiyor. Sesi şimdi bok gibi çıkıyor.”

“*Küfür yok*,” diye bağırdı Don. “Haydi ama. Biraz saygınız olsun.”

Hepimiz çenemizi kapadık. Bu arada Ash gözlerini karşıya dikmiş, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ama kesinlikle daha alçak sesle ve daha az çalmaya başlamıştı. Bu durum muhtemelen bir iyileşmeye neden oldu çünkü ritim bölümünün geri kalanından harika sesler çıkıyordu. Ama artık odada hırçın ve kaygılı bir atmosfer vardı çünkü birine bağırılmıştı.

Ve en sonunda solo sırası Ash’e geldi. Solosunu mi notasında yaptı.

Müzikten anlamıyorsanız, sadece grup fa’da çalarken siz mi’de çaldığınızda çıkan sesin kulağa aynı anda hem değişik hem de korkunç geleceğini bilmeniz yeterli. Kısaca Muppet’ların başrolü oynadığı bir korku filmi de diyebiliriz.

Başçı ve piyanist ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Piyanist tam anlamıyla belli bir perdesi olmayan minimalist değişiklikler yapmaya başladı ve başçı fa’da kaldı ama dehşete kapılmış gibiydi.

Öyle büyük bir kakofoni oldu ki Don müdahale etmeye çalıştı.

“Fa,” diye seslendi. “Ashley, bu fa blues.”

Ama Ash gözlerini kapadı ve gerçekte bir caz solo, hatta herhangi bir solo bile olmayan solosuna azimle devam etti. Aslında kulak tırmalayıcı bir Delta blues fon melodisi çalıyordu ve bu melodiyle kır saçlı yaşlı bir adam, kadının tekinin bütün varlığını nasıl mahvettiğini ve bu yüzden artık bir nehirde ve ayakkabısız yaşadığını anlattığı bir şarkı söylese gayet uygun olurdu.

Besbelli Don yardım etmeye devam etme mecburiyeti hissediyordu.

“Şimdi si bemol,” dedi. “Tatlım, şimdi si bemoldesin. Fa’nın dördüncü derecesi.”

Fakat Ash onu hiçbir şekilde takmıyor gibiydi, tabii bir yandan gözleri kapalı bir halde Delta blues parçalamaya devam ederken çıkarmaya başladığı sözsüz homurtuları saymazsak.

“Fa’ya dön,” dedi Don. Ash’in yaptığı şey için özür diler gibi biz diğerlerine bakmaya, omuz silkip kafasını sallamaya başlamıştı ve onu evire çevire dövdüğümü ya da dev bir şahinin bir anda ortaya çıkıp onu yemeye başladığını hayal ettim.

Tekrar kısmında sabrı taşı. “Pekâlâ,” dedi. “Grup. Durun. Sizi durdurmak zorundayım. Ashley? Hey, Ashley. Tatlım, durman gerek.”

Grup durdu. Ash de bir ya da iki ölçü daha devam ettikten sonra durdu. Don’la göz teması kurmayı ya da bir şey demeyi reddediyordu.

“Hey,” dedi Don alçak ve sakinleştirici bir sesle. “Az önce ne oldu? Neydi o?”

Eziyet dolu bir sessizlik.

“Fa’da olduğumuzu biliyordun. Fa’da eşlik ettiğini duydum. O zaman soloyu neden mi’de yapasın ki?”

Daha da iç kasıcı bir sessizlik.

“Tatlım, az önce ciddi bir soru sordum. Seni utandırmaya falan çalışmıyorum. Ben sadece neden mi’de solo yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Corey bağırır gibi, “Çünkü canı mı’de solo yapmak istemiş,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Sana sormadım,” dedi Don, Corey’ye.

“*Grup* neden mi’ye geçmedi?” diye sordu Corey. “Grubun soliste uyması gerekmez mi?”

“Yanlış ve birazdan sana döneceğim. Şu anda Ashley’yle konuşuyorum.”

Ash bir anda, “Gitmeliyim,” dedi, ayağa kalktı ve eşyalarını toplamaya başladı.

Ama bunu utançtan yapar gibi bir hali yoktu. Tavrı böyle gibiydi; sanki provaya yapmak üzere geldiği şeyi (yani yanlış notada itici bir solonun üçte ikisini) tamamlamıştı ve görevini yaptığına göre gitme zamanı gelmişti.

Kornoculardan bazıları aralarında fısıldaşmaya başladı.

Don, Ash’in gitmesine engel olmaya çalışır gibi yaptı. “Ah,” dedi. “Dur bir dakika. Gitmene gerek yok. Hey.”

“Grup ona uymalıydı,” dedi Corey.

“Evet,” dedim bir kez daha.

“*Yanılıyorsun*,” dedi Don. “Tatlım, gitmek istediğinden emin misin?”

Ash ona daimi şüpheli bir ifade veren kaşlarını saymazsak tamamen boş bir ifadeyle baktı. Başını evet der gibi salladı ve kapıyı omzuyla iterek açtı.

“Pekâlâ,” dedi Don. “Pratik odasına git. Temel bilgilerini tazele. Ve hey...”

Ancak kapı Don'un söylemek istediği yüreklendirici sözlerin üstüne kapanmıştı bile.

"Grup ona uymalıydı," dedi Corey bir kez daha.

"Sen de mi gitmek istiyorsun?" diye sordu Don.

Corey önce Don'a, sonra bana, sonra tekrar Don'a baktı.

"Evet," dedi. "İkimiz de gitmek istiyoruz."

Off, diye düşündüm.

"Ne yazık ki yapacak işlerimiz var," diye açıkladım.

"Hayır," dedi Corey. "Yapacak bir işimiz *yok*. Gitmemizin tek nedeni bunun düpedüz *saçmalık* olması."

Bu sözü bana çok fazla retorik seçenek bırakmadığı için durumu, "Pekâlâ, pekâlâ," diyerek kurtarmayı denedim.

Corey bana, "Dışarıda olacağım," dedi. Ve çıktı.

Hızlı dramatik bir çıkış hoş olurdu. Ama önce eşyalarımı toplamam gerekiyordu. Böylece enerjik bir meydan okuma etkisi yaratmaya çalışarak ama muhtemelen daha çok panikli bir telaş sergileyerek toplandım. Farklı nefesli çalgı grupları aralarında fısıldaşıyor ve Don bana daha çok acımayla bakıyordu.

"Evlat, sırf arkadaşın istedi diye çıkmak zorunda değilsin," dedi.

İğneleyici bir cevap yapıştırmak için ideal bir zamandı ama öyle olmadı. Çünkü içten içe aşırı duygusal ve aptalca davrandığımızı ve gitmemizin asıl nedeninin orada olmak istemememiz olduğunu biliyordum.

Ve tahmin edileceği üzere biraz da ortada bir kız olduğu için.

7.

**ÜÇÜMÜZ ALETE HASAR VERME OLAYIYLA KAYNAŞIR
VE GERÇEK MÜZİK YAPMAYA BAŞLARIZ**

Ash’i avlunun karşı tarafındaki prova alanlarına giderken müzik salonunun önünde yakaladık. Hâlâ hissiz ve soğukkanlı görünüyordu.

“Siz neden çıktınız?” diye sordu. “İkinizi de bayağı iyi bulmuştum.”

“O herifin yaptığı saçmalıktı,” dedi Corey.

“Olayın tamamı kabalıktı,” dedim.

Ash başını çok emin değilmiş gibi salladı.

“Aslında, bu kamp olayı bizde aletlerimize hasar verme isteği uyandırıyor,” dedi Corey.

İnsanları başımız sıkışınca sığındığımız alete hasar verme muhabbetine katmak her zaman riskti. İnsanlar bunu kafa karıştırıcı ya da ürkütücü bulma eğilimindeydiler. Ama anlaşılan Ash anlamaya açık biriydi.

“Öyle mi?” dedi. “Bu kamp bende *başkalarının* aletlerine hasar verme isteği uyandırıyor.”

“Aynen öyle,” dedi Corey.

“Herhangi bir etki yaratmak için en az yirmi civarında alete hasar vermen gerektiğini aklının bir köşesinde tut,” dedim. “Çünkü bu kampta ciddi bir alet fazlası sorunu var.”

Ash’ten paslı, gıcırtilı bir kıkırtı yükselince kalbim ısındı.

“Demek ikiniz caza süper meraklısınız,” dedi.

“Yani,” dedim.

“Cazın bazı türlerine,” dedi Corey.

“Başka müzik türlerinin yanı sıra caza da demek daha doğru olur,” dedim.

İkimiz de onu cazı ne kadar sevdiğimizizin altını çizerek kazanamayacağımızın fazlasıyla farkındaydık. “Olay şu,” dedi Ash. “Cazı bazen severim. Ama sevdiğim caz türünü caz kampına gitmiş insanların çaldığını sanmıyorum.”

“Yüzde bir milyar evet,” dedi Corey.

“Kimleri seversin?” dedim.

“Miles Davis,” dedi.

“Miles Davis canavar gibi,” dedi Corey.

“Acayip bir canavar gibi hem de,” dedim.

“Miles Davis’i caz kampına gönderseler,” dedi Corey, “profesyonel bir terörist olarak tepki verirdi.”

Ash buna da biraz güldü.

“Muhtemelen çıkıp giderdi,” dedim.

“*Bir havaalanına intihar saldırısı yapmaya,*” dedi Corey.

“Ya da bir yerlerde çalmaya,” dedim.

“Az önce bombayla canına okuduğu bir havaalanının dumanı tüten enkazında mesela.”

“Tabii. Ya da bir sürü kayda değer konser verdiği Village Vanguard’da.”

“Ya da *bir sürü kayda değer ölüme neden olduğu Village Ölü-muhafızı’nda.*”

“Hey,” dedi Ash bizi durdurmak için. “Bir şeyler çalmak ister misiniz, çocuklar?”

“Elbette,” dedik ikimiz birden.

Ash, “Ama caz değil,” dedi ama bunu dile getirmeye bile gerek yoktu.

Dediğim gibi, daha önceki caz dışında müzik yapma girişimlerimizin tamamı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu yüzden buna başlarken biraz gergindim.

Gergin olmakta haklı çıktım. Çünkü çalmaya başladık ve daha en başından berbattı.

Her nedense –muhtemelen kaygı ve panik kombinasyonu kaynaklı, kendi kendini sabote girişimi sonucu– Corey baterinin başına geçer geçmez vasat bir Headhunters ya da Weather Report şarkısını anımsatan fazla hareketli, füzyonumsu bir ritme kalkıştı. Ayak uydurulamaz bir tempoydu çünkü sürekli değişiyordu. Bas kalıbı değişiyordu, trampet kalıbı değişiyordu ve kısaca uyacak hiçbir şey yoktu.

Çalmanın ya da dinlemenin çok eğlenceli olmayacağını biliyordum. Ama saf refleksten, bir milyon notası olan ve tonunun ne olduğunu ya da melodinin ne olabileceğini belirsizleştiren, Jaco-Pastorius’un daha aptal ve beter versiyonu olan kendi bas dizilimime giriştim.

Böylece Corey ve ben bir süre bu karmaşık, zor ve dayanaksız ritimle çalmaya devam ettik. Ash arada sırada gitarıyla amaçsızca doğaçlama yapıyordu. Ancak çoğunlukla hiçbir şey

çalmadan duruyordu. Bir videonun yüklenmesini bekler gibi klavyeye bakıyordu.

Bana çok daha uzun gelen bir dakikanın sonunda, yumruğunu havaya kaldırdı. Çalmayı kestik.

“Hayır,” dedi. “Böyle olmaz.”

İkimiz de başımızı sallayarak onayladık.

“Biraz sadeleştirebilir misiniz, çocuklar?” dedi.

Bir daha denedik. Az önce çaldığımızın aynısının biraz yavaşlatılmış haliydi. Ama yaptığımız şeyden akıl kısmını çıkarınca geriye bir şey kalmıyordu. Bu yüzden, kulağa daha beter gelmesi sürpriz olmadı.

Bu kez Ash doğaçlama bile yapmadı. Şüpheli kaşları ve büzdüğü ağızla bizi izlemekle yetindi.

Dokuz ölçü sonra bizi bir kez daha durdurdu.

Corey’nin çenesi anne ve babasının, evden çıkmasını önlediği zamanlardaki gibi öne çıkmıştı.

“Sadeleştirin’den kastım tempoyu düşürmek değildi,” dedi Ash. “Kendinizi sadeleştirin demek istedim. Caz beyninizin şalterini indirin. Bana gerçekten ama gerçekten sade bir şeyler verin.”

Başımızı salladık.

Bana, “Mi’de,” dedi. “Az önceki hangi perdeyse onda değil. Mi, tamam mı?”

Başımla onayladım.

“Biraz yer açın,” dedi bize. “Bana bol bol yer açmaya çalışın.”

Böylece çok ağır bir tempoyla çalmaya başladı.

Corey ve ben birbirimize baktık.

Ben aklıma gelen en aptalca, en basit şeyi çaldım; sonuç alçak bir mi çınlamasıydı.

Corey bagetlerini havaya kaldırdı. Ellerini bir kuklayı andıran abartılı bir cansızlıkla başının iki yanından sarkıttı. Bagetleri işe yaramaz bir şekilde parmaklarının arasından sarkıyordu. Sağ dizini kaldırdı. Sonra Ash'in yavaş ritmine uygun şekilde bas davuluna vurmaya başladı.

Ben de basımla bir mi daha bastım ama üçte susturdum.

Ritim buydu. Ben yarım notalık uzun mi'ler çalışıyordum, Corey bas davulunda çeyrek notalar vuruyordu. O kadar. İnanılmaz basit ve sadeydi.

Ancak her nasılsa, kulağa hiç kötü gelmiyordu.

Çalmayı sürdürdük. Size nedenini söyleyemem. Ama kısa süre sonra kulağa iyi gelmeye başladı.

Aslında kulağa harika geliyordu bile denebilir.

Hipnoz etkisi yaratacak kadar basitti. Ürkütücü ve yoğundu. Ve Ash ritmin hepimizin hoşuna gitmeye başlamasından son derece hoşnut görünüyordu. Biz gizli güçler tarafından zapt edilmişiz ya da bir yılan dansıyla büyülenmişiz falan gibi aynı ritmi sürdürürken, Ash olduğu yerde gülümsemeden ama başını hafif hafif sallayarak duruyordu. Ash çıkan güçlü ve sivri sesin iki ölçü boyunca havada asılı kalmasına izin verdi.

Biri, "AH," diye çığlık attı.

Sonra çalmaya başladık.

Size detayları anlatmayacağım. Hakkıyla anlatmam imkânsız. Ama üç buçuk saat boyunca çaldık ve inanılmaz bir müzik yaptık.

Siz buna rock mı, blues mu, punk mı ne derdiniz bilmiyorum. Yaptığımız müzik bunların hepsinden çok daha basit ve dünyeviydi. İçinde biraz kariyerinin ortalarındaki Miles Davis, biraz Ramones, John Lee Hooker ve AC/DC vardı. Biraz James

Brown, biraz Talking Heads. Bazı kısımlar biraz Sleater-Kinney'i andırıyordu ve bazı anlar kulağa Cat Power gibi geliyordu. Ama bunların hiçbiri size doğru izlenimi vermeyecektir.

Dürüst olmak gerekirse aslında olan bütünleşmekti. Hepimiz tamamen kaynaşmıştık. Sesimizi birlikte düşürüyor, birlikte yükseltiyorduk, sonra yeniden düşürüyorduk ve bir süre sonra ritmik olarak birbirimizin temposu dışında çalamaz olduk. Nasılsa bütün bu süre boyunca tam olarak ne yapacağımı biliyordum, her notayı daha çalmadan duyar gibiydim ve dürüst olmam gerekirse, bir yanım bu şeyin bir sınırı olmasından ve bir anda tükenmesinden korkuyordu ama öyle olmadı.

Herhangi bir şarkı ya da plan olmadan sadece çalarak geçirdiğimiz bir saatin sonunda, Ash bize yazdığı şarkıların ana hatlarının eskizlerini verdi. Sözleri çıkarmak bayağı zordu ama biraz Ween ya da King Missile gibi aykırı, 90'ların kıyıda köşede kalmış sözlerine ya da Courtney Barnett'inkiler gibi süper kafiyeli olmayan konuşur gibi sözlere benziyordu. İsimler de öyleydi ama onlar daha çarpıcıydı.

Tanrının Hiç Düşüncesi Yok

Cehennem Banliyösü

Wendy's'deki Herkes ya Ölü ya da Robot

Şu Anda Ağaçlar Babamı Yiyor Bölüm 1

Aşk Vebası

Bu Seks Berbat

Köpekbalığı Yarışması

Kurt Kadın Adet Öncesi Sendromu Yüzünden Durumum

Boktan

İnsan Yediğidir Dediler Bu Yüzden Roger Federer'i Yedim
ve favorim,

**Madem Köpeğini Çok Seviyorsun Neden Onu Becermi-
yorsun**

Ash gitarının amfisine bir mikrofon takarak şarkı söyleme işini üstlendi. Şarkı sesi konuşma sesine yeni pil takılmış gibi çıkıyordu. İnsanın içine işleyen bir sestir. Dünya yansa umurunda olmayan ve ortalıkta ayı sırtında dolaşan bir insanın sesiydi. Ne demek istediğini bildiğiniz için ne söylediğini anlayıp anlamadığınıza aldırmadığınız türde bir ses.

Bas ve gitar yoğun, çarpık ve uğultuluydu çünkü hepimiz amfilerimizi olması gerekenden çok açmıştık. Corey daha çok pes davuluna ve tomlarına vuruyor ve zilleri sadece ve sadece mecbur kaldığında kullanıyordu. Bu yüzden yarattığı etki, insanın aklına olabilecek en belalı tavşanı getirecek tangur tungur bir sestir. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Umurumda değil. Çıkan ses buydu. Tek gözü bantlı bir dev tavşanlar ordusunun elit bir bölümü ayı sırtında aslında dev bir partiden başka bir şey olmayan bir savaşa doğru yol alırken çalan savaş müziği gibiydi.

Ash telefonunu ayakkabı bağcıyla tavandan sarkıtarak olayın tamamını kaydetti. Üç buçuk saat boyunca çaldık ve şarkı aralarında Corey de ben de konuşmaya çekindik. Olay baştan sona inanılmazdı. Sonra hole çıkınca, sakın kalmak ve taşkın hareketler yapmamak için çok çaba harcadık.

O noktada Ash'in artık bizden biri gibi hissettirdiğini söyleyebilirim.

WES, *bir duvarı yumruklayarak*: işte bu

COREY, *kendini yumruklayarak*: işte bu

ASH: aynen öyle çocuklar

COREY: hııııırrrrnnnnNNNNNNN

WES: iğrenç olduğunu biliyorum ama bana hep birlikte üç saat boyunca seks yapmışız gibi geliyor

COREY: bir daha asla caz çalamam

ASH: cazın canı cehenneme

WES: lise tipi caz yapmaya devam etmek bizim için feci bir hata olur

COREY: bu kampın otlarıyla birlikte iki hafta daha caz çalmak zorunda olma düşüncesi bile aletimin bir kaplumbağanın kafası gibi vücudumun içine çekilmesine yetiyor

[*corey'nin kendini bir kez daha yumrukladığı heyecan dolu bir sessizlik*]

ASH: yani gerçekten de o şarkıları ilk kez bir grupla çalma fırsatı buldum

COREY: hayır

WES: ne?!

ASH: birlikte çalacak kimsem hiç olmadı

COREY: siktir oradan! bu mümkün değil!!

WES: yani bize mesela Şu Anda Ağaçlar Babamı Yiyor'u, o şarkıyı bir gruptan dinlemediğini mi söylüyorsun

ASH: hayır. demek istediğim bir kere kız kardeşlerimden biriyle piyanoda çalmayı denedim ama o sayılmaz

COREY: muhtemelen bok gibi olmuştur

ASH: kelimenin tam anlamıyla bok gibiydi

WES: ne

COREY: hayır. korkuyla dinleyemeyiz

WES: ah

COREY: ancak senin artık gıcık olma riskin ortadan kalkınca dinleyebiliriz

Bunu duymak bayağı ağır oldu. Çünkü için için gıcık olmaya hazırlanıyordum. Ama Corey'nin de hazırlandığını anlamıştım. O benden daha büyük bir gıcıktı.

Bir tür çıkmaza girmiştik ve neyse ki Ash oradaydı ve bizi o çıkmazdan kurtardı.

ASH: akşam yemeğinden sonra dinleyelim

WES: tamam harika

COREY: akşam yemeğinde ne var ki

8.

COREY KELİMENİN GERÇEK ANLAMıyla DİLİNİ YUTAR VE ASH GARFUNKEL'İN GERÇEK ANLAMINI ÖĞRENİR

Bill Garabedian'ın Yarının Caz Devleri Hızlandırılmış Yaz Atölyeleri'nde akşam yemeği, ikinci el görüntüsü ve tadı veren, buharda pişmiş et ve sebze çeşitlemesinden oluşuyordu. Issız bir köşede gözlerden uzak bir makarna barı da vardı. Corey bir kâse sos doldurup çorba niyetine içti.

İlk başta genellikle sessizdik. İğrenç yiyeceklerimizi yok sayarak yemek salonunda çeşitli caz kampı hiyerarşi halleri sergileyen diğer caz çocuklarına gizli bir zafer duygusuyla bakıyorduk. Alfa çocuklar fazla yayılmış bir halde oturuyordu, beta çocuklar masaların üstüne abanmış, hararetle önemli noktalara dikkat çekiyor, gama çocuklar ise tamamen moralsiz ve omuzları çökük bir halde ortalıkta dolaşıyordu.

Kendimizi öfke patlaması yaşayıp caz kampı çalışmasını neredeyse yok yere terk edemeyecek kadar ödleğ olan bu çocuklardan tamamen üstün hissediyorduk.

ASH: tanrım bu yemek berbat

WES: biri bu kabakları benden önce yalamış gibi hissediyorum

[ash bir kez daha kıkırdayınca wes geçici bir işlev kaybına neden olacak boyutta bir mutlulukla dolar]

COREY: çorba idare eder ama çok fazla domates var

WES: corey, o spagetti sosu

COREY: hayır çorba

WES: makarna barından aldın

COREY: bence o bir çorba ve makarna barı

WES: peki

WES: hımm

ASH: bir yemeğe daha ne dersiniz?

[corey ve wes'in ikinci bir akşam yemeği ihtimalini akıllarından bile geçirmediğini çok belli eden bir sessizlik]

COREY: ah harbiden evet

WES: pizza mesela?

ASH: aklımda suşi vardı

İkinci akşam yemeğini Ash'in bizi arabayla götürüp parasını ödediği bir suşi restoranında yedik ve bu sayede Ash hakkında birkaç şey öğrenmiş olduk. Öncelikle, arabası vardı. Araç birinin gündelik arabasından çok kiralık hissi uyandıran kocaman, siyah ve yeni kokulu bir cipti. Annemle babamınki gibi bir his uyandırmadığı kesindi. Koltukların arasında açıklanamaz miktarda saç teli ve kırıntı ya da ayakaltında eskiden kalma kurumuş çamurla kaplı kâğıt ve dosya yığınları yoktu. Hiçbir türde başiboş nesne yoktu ve bütün yüzeyler uzaydan gelme bir sürüngenin derisi gibi havalı ve pürüzlüydü.

Ash hakkında öğrendiğimiz bir diğer şey de eksiksiz bir suşi siparişi verme stratejisi olduğuydu:

1. suşı ustalarına bira ısmarla
2. onlara sihirli kelimeyi söyle

Sihirli sözcük *omakase*'ydi. "Aklınıza eseni yapın işte"nin Japoncasıydı. Ve bu kelimeyi suşı ustalarına bira ısmarladıktan sonra telaffuz ederseniz, ustalar size efsanevi şeyler hazırlıyordu. Hiçbirinin ne olduğunu söyleyemem ama bu suşinin üretim değerinin birinci sınıf olduğunu bilin yeter. Büyük kısmı yiyeceğe bile benzemiyordu. Balık sanatıydı. Küçük bir balık yanardağı vardı. Küçük balık basamakları olan, basamakların her birinden dalgaların çıktığı bir deniz yosunu göleti vardı. Sonra hepimize birer denizkestanesi verdiler.

Denizkestanesine *uni* deniyordu ve turuncu rengi ve daha büyük ve daha hastalıklı görünümlü tat tomurcukları dışında insan diline benziyordu. Ash kendisinininkini bir çırpıda götürdü. Bense üstünde çok fazla düşünmeden ağzıma koydum ve tadını çıkarmayı başardım. Tadı biraz deniz, biraz burger gibiydi. Ama Corey kendisinininkine gizlenemez bir dehşetle bakıyordu.

Suşî şefleri bunu çok komik buldu.

Aşçıbaşı, "Ha ha ha!" diye bağırdı. "Yemelisin!!"

Besbelli Corey ve ben bir başkasının hayatına geçmiştik. Bunun bizim hayatlarımızla hiçbir benzerliği yoktu. Bizimkinden kesinlikle daha havalı bir hayat tarzı olan birininkiydi. Ancak Ash bunun nasıl mümkün olduğu konusunda biraz temkinliydi.

WES: nasıl oluyor da suşı hakkında bu kadar çok şey biliyorsun

ASH: o kadar çok şey bilmiyorum. birkaç kez yedim

COREY: o cılgın güzel araban ne iş

ASH: annemin

JESSE ANDREWS

COREY: iyi de nasıl oldu da sana geçti

ASH: bilmem, o kullanmıyordu

COREY: annene deli olduğunu söyle çünkü o araba çok fiyakalı

WES: eee ash nerelisin

ASH: new york ya siz çocuklar

WES: eee, Pittsburgh

COREY: annen ve baban da mı new yorklu

ASH, *omuz silkerek*: karışık ya sizinkiler

Kendinden bahsetmekten biraz rahatsız olduğunu ve bütün sorularımızı bize çevireceğini anlamamız çok sürmedi. Bu yüzden kısa süre sonra hızla kendimizle ilgili gönüllü açıklamalara giriştik.

COREY: babam yahudi ve annem de katolik ırlandalı

WES: lisemizin adı benson ve birkaç bin çocuğun gittiği orta büyüklükte bir okul

COREY: ablam becca bize iki kedi birden aldırdı

WES: şehrin eski kısmındaki bir devlet okulu olduğu için bütçe açısından biraz sıkıntılı

COREY: kedilerden birinin adı balık-balık ve ciddi ciddi kedi AIDS'i var

WES: spor bölümü nakde o kadar sıkışık ki birimlerinden birinin adı "blok koşusu" ve derste spor hocası herkesi bloğun etrafında koşmaya mecbur ediyor

COREY: wes evlatlık

WES:

ASH:

COREY: bundan bahsetmeyi sevmez ama adından ve görüntüsünden belli oluyor zaten

WES: bunun için başka olası açıklamalar da var ama pekâlâ

COREY: özür dilerim, belki de söylememeliydim

WES: sanırım önünde sonunda ortaya çıkacaktı

ASH, *evlatlık olayını yok saymaya karar verir*: demek ikiniz birlikte çok müzik yaptınız, hı

[*corey ve wes bir süre kafa salladıktan sonra dururlar*]

COREY: yani caz grubu dışında pek fazla değil

WES: biz daha çok dinleriz

COREY: bazen garfunkel oyunu oynarız

ASH: garfunkel'i bilmiyorum

COREY: evet, çünkü biz icat ettik

Pekâlâ. Garfunkel için telif almalıyız. Çünkü yeryüzünün en harika oyunu. İnanılmaz derecede basit ve zarif. Olay kısaca şundan ibaret: Biri bir şarkı açar ve diğer kişi ya da kişiler kim olduğunu tahmin etmek zorundadır. Şarkıyı değil, kişiyi ya da grubu. Oyun bundan ibaret. Doğru oynanırsa sadece meraklıların bildiği şarkılar ve insanların aslında tanıdıklarını sandığı ama tanımadığı sanatçılar ortaya çıkar. Ama aslında yanlış oynamak diye bir şey yoktur.

İlk tahminde bilerseniz beş puan, ikinci ya da üçüncüde bilerseniz üç puan, şarkının sonuna kalırsa bir puan alırsınız. Ve bilemezseniz diğer kişi bir puan alır ANCAK aynı sanatçı/grup/rapçi vs.den ikinci bir şarkı isteyerek işi uzatabilirsiniz ki bu durumda tahmin ederseniz yine bir puan alırsınız ama edemezseniz diğer oyuncu üç puan alır. On beş puanı ilk toplayan kazanır ya da ömür boyu skor tutmaya devam edebilirsiniz ki Corey ve ben

öyle yapıyorduk. Şu anda Corey 1.849'a karşı 2.063'le önde. Geçen yaz arayış modernist klasik bestecilerle efsanevi ama tartışmaya açık bir şekilde açtı ve hâlâ toparlanabilmiş değilim.

Diğer oyuncuların hiç duymadığı anlaşılan birini seçerseniz o zaman puan çöpe gider. Yani tahmin edileceği üzere işin içinde bir onur sistemi faktörü var çünkü tahmin eden sizseniz her zaman pislik edip aah, üzgünüm, Mobb Deep'i ya da Carly Simon'ı ya da Brahms'ı hiç duymadım diyebilirsiniz.

Ancak muhtemelen Corey'yle arkadaşlığımızda en güçlü şey bir kez bile ikimizden birinin diğerini onur sistemini çiğnemekle suçlamamış olmamızdır.

ASH: ikiniz hiç başkalarıyla oynuyor musunuz

WES: denediğimiz oldu

COREY: sadece kendi düzeyindekilerle oynayabilirsin yoksa bunaltıcı olabiliyor

[*ash bir deniztarağını yutarken corey'nin telefonunu işaret eder*]

ASH: beni dene

Aklınızın bir köşesinde tutun, biz senelerdir Garfunkel oynuyorduk. Ayrıca oyunu biz icat etmiştik. Yani oyunumuz saçmaydı.

Ash'in ilk atışları, Run-D.M.C ve Jesus and Mary Chain gibi ezik girişimlerdi ve ikimiz tarafından da kolayca bertaraf edildi.

Ancak kısa süre sonra yüzde yüz bizim düzeyimizde olduğu anlaşıldı.

Erik Satie'nin bir Gary Numan aranjmanını ortaya attı. Hemen ardından kulağa luau müziği gibi gelen ama Strokes çıkan bir şarkı çaldı. Bizi serseme çeviren bir Jonas Brothers aşk şarkısıyla darbeyi indirdi çünkü Jonas Brothers'ın aşk şarkıları olabileceği

kimin aklına gelirdi ki? Ve tahmin cephesinde de başarılıydı. Stewart Copeland'in solo çalışmasını ayırt edebildi. Baha Men'i ilk denemesinde tanıdı. Bir caz kampına katılan biri için biraz tuhaf olmakla birlikte Hank Mobley'yi hiç duymamıştı ama hiç tartışmadan kabul edip oyuna devam ettik.

İki saat boyunca Ash'in telefonundan şarkılar çalıp birinci sınıf sanatsal suşilerimizi yerken birbirimize grup ve müzisyen adlarını bağırıp durduk. Dürüst olmam gerekirse, size biraz önce birlikte bir şeyler çalmanın ne kadar harika olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama toplam mutluluk ve hoşnutluk açısından, o suşi restoranında Ash ve Corey'yle Garfunkel oynamak muhtemelen bütün hayatımın zirve noktasıydı.

Belki de o iki saat boyunca gerçekten de hakkında iyi şeyler hissettiğim bir kişi olduğumu ve beni mutlu edecek bir hayat sürdüğümü falan hissettim. Ne bileyim. Aptalca olduğunu biliyorum.

Ash'in Baha Men'i bilmesi üstüne Corey o kadar heyecanlandı ki *uni*'yi çıplak ellerle tutup bütün halinde yuttu.

"DENİZİN DİLİ," diye haykırdı.

İki suşi ustası bir ağızdan, "AYNEN ÖYLE," diye karşılık verdiler.

Sonra Corey ayağa fırladı ve kusmak için tuvalete koştu. Ben de paniğe kapılıp peşinden koştum çünkü ölümcül bir alerjik tepki falan veriyor sandım ama gerçekten de dil olduğunu sandığı ortaya çıktı.

9.

CAZ HAPİSHANESİNE DÖNÜŞ

Bu VH1’de yayınlanan bir *Behind the Music* bölümü olsaydı, burası dış sesin uğursuzlaşacağı kısım olurdu ve ortaya şöyle bir şey çıkardı:

“13 Haziran pazartesi akşamı, Ash, Corey ve Wes’in işleri tıkrındaydı. Hayatlarının en iyi müziğini yapmışlar ve sofistike ve yeniliklerle dolu bir suşi masasından yeni kalkmışlardı. Ancak onları... neyin beklediğinden... yolun *süper engebeli bir hal alacağından*... habersizdiler. Çünkü tutuklanmak ve caz hapishanesine atılmak üzereydiler.”

Pekâlâ. Bu teknik olarak doğru değil çünkü caz hapishanesi diye bir şey yok. Ama olsaydı, muhtemelen oraya gönderilirdik.

Yatakhane otoparkında arabadan inerken bas hocası Russell hışımla yanımıza geldi.

“Bu hiç iyi olmadı, çocuklar,” dedi. “Gerçekten hiç iyi olmadı.”

Anlaşıldı ki kampüsten gözetimsiz ayrılmamıza izin yokmuş. O zaman neden o kadar kolay olmuştu? Bu Russell’in cevaplamaya hevesli olduğu bir soru değildi.

Bence amaçladığından daha yüksek bir sesle, “Aramız kötü olsun istemiyorum,” dedi. “Ama bakın. Bunun için sizi rapor etmek zorundayım. Üzgünüm. Burada polislik yapmak istemiyorum. Ben bir müzisyenim, sizler gibi. Ama başka seçeneğim yok. Umarım anlıyorsunuzdur.”

Süklüm püklüm bir halde başımı salladım. Corey asık bir suratla başını salladı. Ama Ash Russell’ı baştan ayağa süzdü.

“Hayır,” dedi. “Ben anlamıyorum.”

Söyleyiş şekli havaya yepyeni çılgin bir elektrik yükledi.

Russell, “Anlamıyorsun,” diye tekrarladı.

“Anlamıyorum.”

“Anlamıyorsun.”

“Evet.”

“Reşit olmayan çocukları kampüs dışına, kampüs yetki alanı dışında elini kolunu sallayarak dolaşmaya neden salamadığımı anlamıyorsun.”

“Ben reşidim. On dokuz yaşımdayım.”

“Ah. Peki. Yani, her şeyden önce on dokuz yaş yetiştiriyorsun. Ve ikinci olarak...”

“Evet. Yasal olarak yetişkin.”

“Ben yasalardan bahsetmiyorum. Haydi ama, yapma. On dokuz mu? Özür dilerim ama yetişkin sayılmaz. İkinci olarak, bırak bitireyim, *ikinci olarak*, söylediğin şu: Bu çocuklardan birine bir şey olursa, senin sorumlu olacağını söylüyorsun. Diyelim, araba çarpsa ya da bilirsin, biri kafayı falan yese ve bilirsin bir sirke falan katılmak için kaçıp gitse, sorumlu sensin.”

“Böyle bir şey oluyor mu? Yani çocukların sirke katılmak için caz kampından ayrılması sizin için kronik bir sorun mu?”

“Ukalalık yapma. Söylemeye çalıştığım, sorumlu biziz ve baktın. Kolay mı sanıyorsunuz? Sizi denetim altında tutmak, sizden sorumlu olmak... bizim için kolay mı sanıyorsunuz?”

“Bunların *hiçbirinin* sizin için kolay olduğunu sanmıyorum. Çünkü hiçbirinizin burada olmak istediğinizi sanmıyorum.”

Russell ona dik dik baktı. Ve bir anda yenilgiyi kabul eden, bitkin bir ifadeyle sırttı.

“Tamam. Sanırım bu noktada benimle gelip Bill’le konuşman gerekecek.”

“Sen nasıl istersen.”

“Atölyelerle ilgili sorunlarını onunla görüşmelisin.”

“Ne yapman gerekiyorsa.”

Russell, “Benimle gel,” dedi ve gitmek için arkasını döndü.

“Biz de geliyoruz,” dediğimi duydum.

Russell arkasına döndü ve bana bunu neden yapıyorsun der gibi dik dik baktı. Ben de ona baktım.

Meydan Okuma İfadesi takınmaya çalışıyordum çünkü tahmin edileceği üzere şartların gerektirdiği ifade buydu. Ancak diğer yandan Russell’a işinin zor olduğunu ve pislik yapmaya çalışmadığını anladığımı da hissettirmek istediğim için aynı anda Özür Dileme İfadesi de takınmaya çalıştım.

Russell bana, korumakta her an biraz daha fazla zorlandığımı ifademe bakmayı sürdürdü.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Aynı anda birbiriyle tamamen alakasız iki ifade takınma kararlılığımı büyük bir ciddiyetle koruyarak, “Benim için endselenmeyin,” dedim.

“Yüzünde çok tuhaf bir ifade var.”

“Hayır, yok.”

“Gözüne falan bir şey olmadı ya?”

“Siz gelmeyin,” dedi Ash. “Gelmenizi istemiyorum, çocuklar.”

“Emin misin?” dedim.

“Evet,” dedi ve bana hafifçe gülümsedi.

Corey şüpheli bir sesle, “Bence kulağa iyi geliyor,” dedi.

“Haydi, Bill’i görmeye gidelim,” dedi Ash, Russell’a.

Ve gittiler. Corey ve ben baş başa yatakhaneye girdik.

Ortak oda herif kaynıyordu. Ama pislik gitarist Tim dışında kimse bizimle konuşmaya meraklı değildi.

“Siz kedicikler bayağı bir olaya neden oldunuz,” dedi olduğundan en az yarım oktav daha derin çıkması için çabaladığı bir sesle. “Özellikle *küçük hanım*.”

Corey resmen hızlanıp odadan çıktı.

“Benimle bir sigaraya ne dersin?” dedi Tim sigara paketini elinde döndürüp az kalsın düşürürken.

Ve ne olduğunu anlamadan kendimi yatakhaneinin yangın çıkışının arkasında on beş dakika boyunca Tim’in Parliament’lerin birini söndürüp diğerini yakmasını seyrederken ve bana Nasıl Olduğunu anlatmasını dinlerken buldum. Dördüncü Aşama Caz Sesi’yle özel olarak Ash ve genel olarak kadınlardan ve kendini her defasında çılgın bir kadına, *ateşi* olan bir kadına âşık olurken buluverdiğinden, ateşin bazen usul usul bazen de alev alev yandığından ve kadınların erkeklere üstünlük taslamaktan daha çok sevdiği tek şeyin erkeğin öne çıkıp onlara üstünlük taslaması olduğundan bahsediyordu.

“Erkeklik taslamana bayılırlar, *froond*,” dedi. “Ve bu dünyada onlara sana her an üstünlük taslamayı bıraktıracak *tek* oyun budur.”

Sonra sigarasından uzun bir nefes çekti, kıkırdadı ve gözle-
rimin içine baktı.

Muhtemelen gözlerini kırıştırmaya çalışıyordu. Ama sonuç
bir tür kısık ve dikkatli bakan gözler oldu. Osurmaya çalışan
birinin ifadesiydi ama osurmakla sıçmak arasında bıçak sırtı bir
çizgi vardı.

O noktaya kadar kendimi kibarca mırıldanılan onay cümle-
leriyle sınırlamıştım. Ama “froond” biraz fazla olmuştu.

“Froond mu?” diye tekrarladım. İtirazıma nereden başlayaca-
ğımı bile bilmiyordum. Kendimi birkaç kez tekrarlarken buldum.
“Froond?.. Froond. *Froond*.”

“Froond, ‘arkadaş’ gibi yani,” dedi Tim.

“Evet. Ama şey. Ama Tim. Kim ‘froond’ der ki?”

“Al-maaanyaca olarak bilinen dili konuşanlar, froond.”

“Pekâlâ. Tamam. Almanca. Almanyaca değil. İkincisi, aldı-
ğım bütün Almanca derslerine dayanarak Almancada o *froynd*
diye okunuyor.”

“F-R-U-E-N-D? *Froond* diye yazılıyor sanıyordum.”

“Şey, yazılmıyor ama aynı zamanda E-U. U-E değil. *Froynd*
diye okunur.”

“Şeye göre değişiyor yani, lehçeselliğe göre.”

“Lehçeye. Hayır. Hiçbir lehçede ‘froond’ diye bir şey yok.”

“Farklı düşündüğümüzü kabul edelim.”

“Tim. Her zaman *froynd*’du. Her yerde. Ayrıca, kadınlar
konusunda da yanılıyorsun. Kadınlar onlara üstünlük taslanma-
sından nefret eder. Feminizmin varlık nedeni bu. Ve genel olarak
böyle konuşmamalısın.”

Tim gülümsemeye devam etti ama yüzü göz kırpmayla se-
ğirme arası bir şey yaptı.

“Nasıl konuşmamalıyım?” dedi.

“Bu uydurma şeyle, her cümlede insanlara caz çaldığını ve annesi babası ortodontist olan sıradan, beyaz bir banliyö çocuğu olmadığını hatırlatmaya çalışır gibi konuşmamalısın.”

Bu kez yüzünü çirkin bir ifadesizlik kapladı. Ama duramazdım.

“Siyahiler gibi konuşmaya çalışmamalısın. Çünkü, dürüst olalım, yapmaya çalıştığın bu. Siyahi sesi çıkarmaya çalışıyorsun. Bu yüzden buna son ver. Doğru bile yapmıyorsun. Demek istediğim, az önce bana ‘froond’u yutturmaya çalıştın.”

Birbirimize baktık.

Sonra o, “Pekâlâ, Güney Philly’de kankalarım la böyle konuşuyorum,” dedi. “Ve hiçbirinin bununla bir derdi olmadı. Ama *senin* derdin varsa, dostum...” Başını ağır ağır salladı. “O zaman sana teşekkür etmeliyim,” dedi. “Dürüst olduğun için.”

“Ah,” dedim ve bir anda bitkin ve stresli hissettim.

“Siyahi bir insan olarak gerçeklerini dile getirmen, *büyümeme* yardım ediyor.”

“Tamam.”

“Ve *senin* yakınındayken kim olmam gerektiğini anlıyorum.”

Bu konuşmayı ne pahasına olursa olsun sonlandırma ihtiyacıyla, “Hımm,” dedim.

“Çünkü dostum. Şöyle bir düşününce, dil gerçekten çok güçlü bir şey.”

“Gerçekten öyle. Gerçekten güçlü. Hey. Gitmeliyim. Ama... iyi sohbetti.”

“Haydi ama, dostum. Benimle beş dakika sohbet et. Bu işi çok yönlü kurcalayacağım. *Dil* diyorduk.”

“Hayır, evet, ama bir telefon açmam gerek ama harika bir sohbetti.”

“Tamam, ama sonra gel beni bul, olur mu?”

“Evet. Tabii ki.”

“Çünkü *gerçeklik* işte budur.”

Tim’le bir konuşma hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Ama bana öfkelenip *siktir git, bana nasıl konuşacağımı öğretme* dese çok daha az acılı olurdu. Çünkü olması *gereken* buydu. Ben pislik yapmıştım. Ama o beyazdı, bense görüldüğü üzere değildim ve olay beyaz insanlarla yaşadığım, çoğu zaman enerjimin olmadığı şu bambaşka şeye dönüşmüştü.

Keyfim o kadar kaçmıştı ki dinlenme odasına gittim ve bir başka beyaz çocuk benimle konuşurken bir on dakika da orada dikildim. Bu seferki atkuyruklu başçı Steve’di ve biraz daha rahat bir konuşma oldu. Masa tenisçisi olarak kendisinin raporunu sunuyordu.

“Zayıf yönlerim hep psikolojik,” dedi. “Kastettiğim şu: Kendime karşı oynamak zorunda kalsam her defasında yenilirdim.”

O gece yarısına doğru Corey ve ben mesajı aldık.

gece saat 2’de otoparkta buluşalım. sakın ya-
kalanmayın. çaput getirin

Kimden geldiğini biliyorduk. Ama çaputtan kastının ne olduğunu bilmiyorduk. Açıklama istediğimiz zaman geri cevap yazmadı.

“Çaput”tan kastının yedek kıyafet olduğunu düşündüm. Corey ise küçük el havlularından bahsettiğini düşündü. Bu yüzden yanıma ikisini de aldık.

Ash bizi görünce gülümsedi ama bu onda daha önce gördüğüm bir gülümseme değildi.

COREY: eee neler oluyor

WES: evet bill ne dedi

[*ash omuz silker*]

WES: atıldın mı

[*ash'in gözlerinde bir tür hiçlik kıpırdanır*]

ASH: evet

WES: kahretsin

COREY: o herifin canı cehenneme

ASH: şişt, kapayın çenenizi, gürültü etmeyin

COREY: çok sinirlendim!

WES: corey, çeneni kapa

ASH: sorun değil, aslında ona seçme şansı bırakmadım. beni atmasaydı pısıırığın teki gibi görünecekti ama dinleyin

[*ash yanına yaklaşmamızı işaret eder ve fısıldar*]

ASH: olay şu: eve dönmüyorum. turneye çıkıyorum.

COREY:

WES:

ASH: arabayla güneye gidip çalacak yerler bulacağım ve bence siz de benimle gelmelisiniz.

Bunu söyledi ve o zaman aslında bizden biri olmadığını anladım. O bizden tamamen farklıydı.

“Bence müthiş bir grup olabiliriz,” diye fısıldadı. “Ama burada kalırsak olmaz. Grupların kıvama geldiği yerler yaz kampları değildir.”

“Farklı” derken onun, Russell ne derse desin, aslında yetişkin olduğunu kastediyorum. Ve biz yetişkin değildik. Buradaki bütün fark esasında buydu.

“Gruplar yollarda kıvam bulur. Kim olduklarını orada keşfederler. Zorlu kalabalıklara çalmaları ve olayı zor yoldan çözmeleri gerekir. Ve sanırım bunu yaparsak müthiş olma şansımız var.”

İnsan bir şey yapmak için başkalarının iznine ihtiyacı olmadığını anladığı zaman yetişkin olur. Ash böyleydi. Ve biz kesinlikle böyle değildik.

“Ama bu gece gitmemiz gerek. Hemen gitmeli, prova odalarına gizlice girip eşyalarınızı arabama yüklemeli ve buradan BİR AN ÖNCE gitmeliyiz.”

Yani, Corey ve ben kendimize caz çalmama izni bile veremedik. Bunun olması için Ash’in çıkagelmesi ve bunu yapması gerekmişti. Aklımda bunlar vardı, ağzımın içi tükürük dolmuştu, kalbimin içiyse sıcak ve titrekti.

Ash, “Bunu yapmak istiyor musunuz, çocuklar?” diye sordu.

Corey başını onaylar gibi salladı. *Derdi ne*, diye düşündüm. Sonra benim de başımı salladığımı fark ettim.

Prova alanlarında kimse yoktu. Yükleme işi çok hızlı tamamlandı. Corey ve ben o kadar gergindik ki davullarımızı ve amfilerimizi kazayla duvarlara ve kapı pervazlarına çarpıyor, sonra da bağırış-fısıltı arası HASSİKTİR’ler çekiyorduk. Ama bizi duyan olmadı ya da olduysa da umursamadı.

Prova alanı G’de Corey’nin baterisinin durduğu yere bir not bıraktık:

TURNEYE ÇIKIYORUZ

KAMP SONUNDA DÖNMÜŞ OLURUZ

A/C/W

Sonra Ash telefonunu notun yanına koydu.

“Telefonlarınızı buraya bırakın,” dedi.

“Ne?” dedi Corey.

“Bunu bir süredir düşünüyorum,” dedi Ash. “Bence telefonlarımızı arkamızda bırakmalıyız.”

Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmış ve bu delice ve berbat öneriyi değerlendirir gibi yaptı.

“Ne?” dedim.

“Telefonlarımız üzerinden izimiz sürülebilir,” dedi Ash. “Birkaç gün sonra bizi gerçekten bulmak isterlerse yerimizi bulabilir, gelip bizi alabilirler ve bu, turnenin sonu olur.”

Corey başını tamam der gibi sallıyordu.

“Hem ayrıca, telefonsuz olmamız daha eski usul olur. Sadece biz oluruz. Bu işi grupların eskiden yaptığı gibi yapmak bana doğru geliyor.”

“Mantıklı,” dedi Corey. Ve telefonunu yere, Ash’inkinin yanına koydu.

Ash bana baktı.

“Eeee...” dedim.

Ash bir şey söylememi bekledi.

“Hayır, yani, sadece, belki tek bir telefon almamız...”

“Hayır,” dedi Ash.

“...haritalar falan için kullanırsınız çünkü bence telefonsuz süper kayboluruz ve...”

“Telefon yok,” dedi Ash.

“...eminseniz, tamam ama kimseyi arayamayacağız ve gösteri ayarlamak için mekânlarla temas kuramayacağız falan. Ya da müzik dinleyemeyeceğiz. Ya da Garfunkel oynayamayacağız. Ya da yapmamız gereken bir sürü basit şeyi yapamayacağız.”

“Ben çok endişeli değilim,” dedi Ash.

“Tamam ama bu, işimizi çok zorlaştıracak, mesela çok daha zor anlamında,” dedim ama bunu söylerken amacın aslında bu olduğunu fark ettim.

“Amaç bu zaten,” dedi Ash.

Bizi kimse durdurmadı. Hatta kimse uyanık değil gibiydi. Bu kadar kolay olması bir açıdan ürkütücüydü.

Otoparktan çıkarken Ash, “Şu el havluları ne iş?” diye sordu.

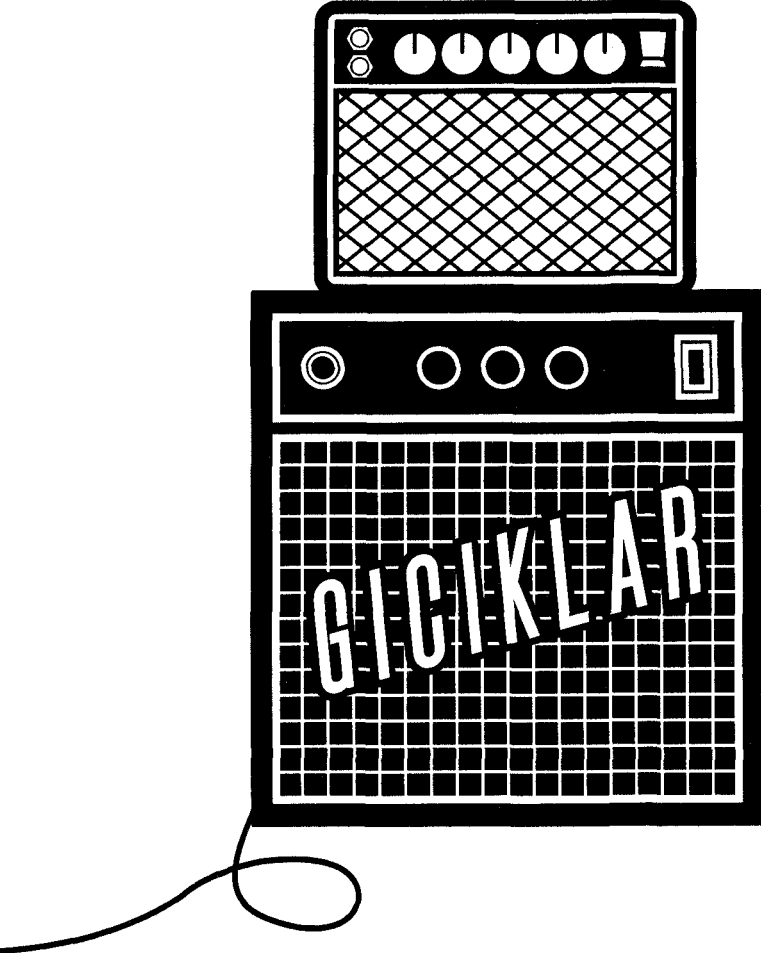
GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

14 Haziran • 17.30 • KNOXVILLE, TENNESSEE

KUSURSUZ BİR ZEVK

10.
HAVA ATI

Sabaha karşı üçte, Pennsylvania-Maryland sınırını geçmiştik. Ben telefon konusunda rahatlamakta hâlâ sorun yaşıyordum.

“Pekâlâ, planı bir kez daha gözden geçirmek adına,” dedim.
“Plan kısaca kafamıza göre güneye doğru yol almak.”

Ash benden tarafa bakmadan başını evet der gibi salladı.

“Ve önceden aramadan mekânların kapısına gitmek.”

“Bir yerlerde çalmamıza illa izin verirler,” dedi Ash.

Hepimiz bir süre bunu sindirdik.

“Ortadan kaybolduğunu ve telefonunun olmadığını duyunca Corey’nin anne babası acayip bir panik atak geçirecek,” dedim.

Corey arka koltuktan öfkeli bir sesle, “Bir şey olmaz,” diye seslendi. Konuyu açtığım için kötü hissettim. Ama bunun onlara muhtemelen canlarına kastedecek bir panik atak geçirteceği doğrudu.

“Bir şey olmaz kısmını bilmem,” dedim.

“Biraz gevşemeleri gerek,” dedi.

Ash gözünü yoldan ayırmadan, “Corey’nin anne babasının nesi var?” diye mırıldandı.

Saatte yüz on beş ve yüz kırk kilometre arası bir hızla gidiyordu ve sağdan sollamakla ilgili hiçbir derdi yoktu.

“Biraz pimpirikliler,” dedi Corey sonunda.

“Hayatının kontrolünü elden bırakmak istemiyorlar,” dedi Ash.

“Elbette. Yani, öyle.”

“Harika. O zaman yapman gereken, kontrolü onlardan almak.”

“Hayır, yani, evet biliyorum.”

“Yaptığımız bu. Hayatının kontrolünü ele geçiriyorsun. Görünüşe bakılırsa hayatında ilk kez.”

“Evet evet evet, hayır, biliyorum ve bu yüzden telefon yok olayına uydum zaten.”

“Kontrolü hiçbir zaman kendiliğinden vermezler. En başından beri hayatını onlar yönetiyordu ve bu kendilerini büyük hissetmelerine neden oluyor.”

Corey konuyu kapamaya çalışarak, “Evet, evet, evet,” dedi. “Evet yani.”

“Ash, seninkiler böyle mi?” diye sordum.

“Benimkiler ne yaptığıma aldırmaktan uzun zaman önce vazgeçti,” dedi.

“İyiymiş,” dedim.

Hepimiz sustuk.

“Öldüler mi?” dedi Corey.

“Hayır,” dedi Ash.

Sonra içgüdüsel olarak orada olmayan telefonuma uzandım. Muhtemelen bu, sonraki binlerce seferin ilkiydi.

Ash fark edip sırtıttı.

Saat dörtte Virginia’ya varmıştık ve grup isimlerini tartı-şıyorduk. Ash adımızın Ash Ramos Üçlüsü olmasını istiyordu.

“Biraz sıkıcı gelebilir,” dedim.

“Sıkıcı değil,” dedi Ash. “Klasik.”

“Evet,” dedim, “klasik denebilir ama sorun şu ki akılda kalmıyor. Sadece senin adın ve gruptaki kişi sayısı. Bir grup adının insanı düşündüren gizemli bir yanı olmalı. Her ne demekse artık.”

“Katılıyorum,” dedi Corey arka koltuktan.

“Bence kendimizi sadece Ash Ramos diye tanıtabiliriz,” dedi Ash.

“Hayır, hayır, hayır. Bir grup adımız olmalı. Ve grubu daha önce hiç duymadıysan, isim seni, lanet olsun, bu grubun kim olduğunu hemen öğrenmeliyim falan yapmalı.”

“O zaman bana öyle bir isim söyle.”

Bu meydan okumanın geldiğini biliyordum ve hazırdım. Ama daha büyük etki yaratmak için değilmişim gibi yaptım.

“Ah, Tanrım. Eeee... bir bakalım. Hiç düşünmeden, kafadan atacağım, yani... ah! Pekâlâ, şuna ne dersiniz? Hava Atı.”

“Olmaz.”

Ash’in Hava Atı’nı bu kadar çabuk bertaraf etmesi beni afallatmıştı.

“Bekle,” dedim onu düşünce şeklime ikna etme çabasıyla. “Haydi ama. Üstünde biraz düşünün. Hava Atı. Aslında gerçekten iyi.”

“Hava Atı iyi değil.”

“Corey? Hava Atı?”

Ancak besbelli Corey, Ash’in çılgın Hava Atı’ndan nefret etmeye karar verme süratinden etkilenmişti.

“Sanırım ‘Hava’ kısmı hoşuma gitti,” dedi Corey şüpheli bir sesle. “Ama ‘At’ kısmı beni düşündürdü. Her şarkı bir atla ilgili mi olacak? At şarkılarını sevmem.”

“Tamam,” dedim. “At şarkısı diye bir şey yok.”

“Band of Horses adının bana grubun bütün üyelerinin at olduğunu ve solistin sesinin at sesi olduğunu düşündürmesi gibi, anlarsın ya. Iyy. Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum. Çok boktan.”

“Tamam. Çok aptalca. Ash, sen adı Hava Atı olan bir grubu izlemeye gitmeyi ciddi istemez misin?”

“Hayır,” dedi Ash. “Bakın. O grubu zaten biliyorum. O grup daracık kotlar giymiş, solgun görünümlü, sakallı iki adamdan oluşuyor. İki de vintage synthesizer’lar çalışıyor ve şarkıları falsetto söylüyor. Repertuvarları, çok fazla hassas olmadıkları için kimsenin onlarla düzüşmediğiyle ilgili seksenler tarzı yumuşak şarkılardan oluşuyor.”

Bir anda Hava Atı’nı başka bir şekilde düşünmek imkânsızlaştı.

Cılız bir sesle, “Yoooo,” dedim. “Yapma.”

“Evet,” dedi Ash. “Hava Atı mı? Tamam. Gözlerini kapa. İki hipster’ımsı herif olduğu çok belli. Birinin devlet televizyonunda mutlu ağaçlar çizen şu herif gibi kıvrıcık Yahudi afrosu var. Diğeri de şişko, soluk benizli bir kızıl kafa. Üstünde bir Pegasus olan küçücük pembe tişörtünün altından göbeği çıkıyor. Hava Atı bu. Asla izlemeye gitmezsiniz.”

Sessiz kaldık.

“Hava *Kurdu*,” diye şansımı denedim.

“EVET,” diye bağırdı Corey.

“Hava Kurdu aynı grubun belki tenor saksafon çalan daha da şişko bir herif eklenmiş hali,” dedi Ash.

“LANET OLSUN,” diye bağırdı Corey.

“En iyi ihtimalle,” dedi Ash. “Aslında Hava Kurdu muhtemelen birbirini Craigslist’te bulmuş üçüncü sınıf bir metal grubu.”

“Hava Kurdu şimdiden sekiz gruba benziyor, haydi onları arayıp bulalım,” dedi Corey.

“Corey, telefonun yok.”

Arka koltukta kısa bir sessizlik oldu.

“Doğru ya,” dedi Corey heyecanlı görünmeye çalışarak. “Ve telefonumun olmaması beni çok *heyecanlandırıyor*.”

“Bana gerçekten izlemeye gitmek isteyeceğim bir grup adı söyleyin,” dedi Ash. “O zaman o isimle devam edebiliriz. Ama sizde öyle bir isim olduğunu sanmıyorum.”

Meydan okunmuştu. Ash’in yok edemeyeceği bir isim için beynimizi hırpalıyorduk.

Kendimizden bile daha büyük bir gıcıkla karşı karşıyaydık ve sanırım ikimizin de çok korktuğunu söylemek yanlış olmazdı.

“Ben bir tane buldum,” dedi Corey.

“Dinliyorum,” dedi Ash.

“Ash ve Bokkafalılar.”

“Hayır.”

“Evet. İyi olmadığını ben de biliyorum. Ama nedenini anlamıyorum.”

“İyi olmamasının bir nedeni: İsimdeki küfür sözcükleri gruptaki kimsenin enstrümanını nasıl çalacağı konusunda fikir sahibi olmadığını düşündürüyor. Herkes bir yaz sanat programında tanışmış ve daha önce hiç enstrüman çalmamış olmalarına rağmen bir anda bir grup kurmaya karar vermişler ve Ash ve Bokkafalılar olmuşlar. Bütün günü oturup Camel Lights içerek ve birbirlerini korkunç bir müzik yapmalarının çok havalı olduğuna ikna etmeye çalışarak geçiriyorlar.”

Corey’nin düşünmeye çalıştığını duyar gibiydim.

Sonunda, “Ya Bok-kovalılar diye telaffuz etsek? Yine iyi değil mi? Ash ve Bok-kovalılar,” dedi.

“Muhtemelen daha beter.”

“Evet. Biliyorum.”

“Ash ve... Tükenmişler,” dedim.

“Tanrım,” dedi Ash. “Hayır.”

“Tamam ama en azından Ash ve Bok-kovalılardan daha iyi.”

“Hayır. Hayır, kesinlikle değil. Şu ana kadar en kötüsü Ash ve Tükenmişler oldu.”

“*Şu ana kadar* en kötüsü o değil.”

“Hava Atı’ndan bile beter. Çünkü Ash ve Tükenmişler için en iyi durum senaryosu, kurumsal organizasyonlara Earth, Wind & Fire cover’ları çalışıyorlar. En iyi ihtimal bu.”

“Katılıyorum ama neden?” dedi Corey.

“Şu İsim ve Bir Şeyler olayına son vermelisiniz,” dedi Ash. “Çünkü sonuç asla iyi olmuyor. O formül tükendi ve asla geri dönmeyecek. Ama araya bir kelime oyunu eklense, demek istediğim, haydi ama. *Ash? Ve Tükenmişler* mi? Özsaygıları varmış gibi bile yapmıyorlar. Bir cover grubundan başka bir şey değiller ve açılış şarkıları her zaman Kool & the Gang’in *Celebration*’ı olmuş.”

“Wes o şarkıyı sever,” dedi Corey.

“Hayır, sevmem.”

“Ama sekizinci sınıftayken severdin.”

“Corey. Kapa çeneni.”

“Sorun şarkı değil,” dedi Ash. “Sorun Ash ve Tükenmişler’in o şarkıyı çalması.”

Grup adları sıralamaya devam ettik ama aklımıza işe yarayacak herhangi bir isim geldiği için değil. Sadece, Ash kalibresindeki bir

gıcığı iş başında görmek müthişti. Büyük bir sporcunun insanların üstüne atlamasını izlemek gibi bir şeydi.

Bandıra: “Çok fazla elemanı olan prog-rock grubu. Sırayla şarkı söylüyorlar ve hiçbirisi bir işe yaramaz. Bateristin şu bir hamster topunun içindeymiş gibi görüldüğü kocaman, üç katlı bir teçhizatı var. İlk şarkının ortalarında –ki 17/8lik ya da daha korkunç bir ölçüyle çalıyorlar– herkes dans pistini terk ediyor ve geri dönen olmuyor.”

Fırtınagiysisi: “Pekâlâ. Bu hoş a gidebilir bir isim ama aslında tamamen *hoşa gitmeyecek* bir tatta. Bu, üyelerden birinin aktörlük, futbolculuk ya da her neyse işte, müzisyenlik dışında bir şeyle ünlü olduğu şu kaygılı grupların biraz daha az iyi versiyonu olan bir punk-pop grubu ve o grup da sanırım Fall Out Boy ya da Imagine Dragons ya da herhangi bir kokainci emo grubunun çok daha kötü versiyonu. Yani kısaca Fırtınagiysisi beşinci sınıf bir Blink-182.”

Jakobenler: “Akustik gitarlar, fazla keskin kafiyeler... ah, astrofizikten falan alıntı yapan uydurma aşk mecazları ve birbiriyle evli iki solist. Google’da çalışırken tanışmışlar ki hâlâ bir yandan orada çalışmaya devam ediyorlar. Bu grubun patolojik olarak iyi işler çıkarma korkusu var ve National Public Radio onları dört günde bir stüdyolarında ağırlıyor.”

Şarkı Söyleyen Sihirli Malafat: “Öff.”

Bu Ne ...im Bir Şey Böyle?! “Tamam. Bu adı sevdim ama asla kullanamayız çünkü sadece boktan bir gruba ait olabilir. Çünkü gereksiz detaylı noktalama, olduğundan daha deneysel ve ilginçmiş gibi yapmaya çalışan bir grup olduğu anlamına geliyor. İçin için kendinden utanan bir disko grubu. Klavsenleri ve tablaları ve ne bileyim işte, bir bas klarnetleri falan var. Ama hepsi giriş düzeyi bir disko için çarpıtmadan başka bir şey değil. Ya da prog-disko gibi. Grubu sonsuza dek korkunç olmaya mahkûm etmesini saymazsak, kötü bir ad olmazdı.”

Ramos Wahl & Doolittle: “Juillard terk uyuşturucu bağımlısı org üçlüsü, şimdi Phish’in alt grubu olarak sahne alıyorlar, sözü olan ya da on dakikadan kısa tek bir şarkıları yok ve bundan on yıl sonra müziği tamamen bırakıp bir turşu firmasına dönüşecekler.”

Şarkı Söyleyen Sihirli Penis Artığı: “Harika. Ash Ramos Üçlüsü olsun.”

Saat beşte güneş yükselmeye başlamıştı ve Corey uyuyordu. Ash’le onu bir mola yerinde arabada bırakıp sayısız sorumsuz yiyecek alımının ilkinin gerçekleştirmek için harekete geçtik. Yirmi dördtlük kola, yirmi dördtlük Mountain Dew gazozu ve her çeşit Airheads, Skittles, Doritos ve Dale’s’ten ve NORMAL, SOĞANLI, KE-REVİZLİ VE ETLİ çeşitleri olan bilinmedik bir patates cipsi markasının aile boyu paketlerinden aldık. Ben kabuklu yemiş içermeyen şeyler almak için çaba gösterdim çünkü Corey’nin bazı kabuklu yemiş çeşitlerine ölümcül alerjisi vardı ve EpiPen’ini Shippensburg’de bıraktığından neredeyse emindim.

KEREVİZLİ cipsler favorimdi. ETLİ cipsin ise soyunma odası –ama köpeklere özel olanı– olarak tarif edebileceğim bir tadı vardı.

Arabaya dönünce uyanıp telaşlanmasını umarak her şeyi Corey'nin uyuyan bedeninin üstüne yığdım. Ama sadece gözlerini açtı, tuhaf otoriter bir tavırla başını salladıktan sonra gözlerini geri kapadı.

Arabayı kullanmayı teklif ettim. Ash kabul etti.

Birkaç kilometre yol aldıktan sonra, “İkiniz eşcinsel misiniz?” diye sordu.

“Ne?” dedim. “Eşcinsel miyiz? Hayır. Elbette, değiliz.”

“Elbette değiliz”ine sıçayım,” dedi. “Eşcinsel olup olmadığınızı sorma hakkım var. Evli gibi davranıyorsunuz. Ve aletlerinizden çok fazla bahsediyorsunuz.”

“Evli gibi davranıyorsunuz ne demek?”

“Evli çiftlerin yaptığı gibi didişip duruyorsunuz. Birbirinizden bıkmışsınız ama kaçamıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz.”

Corey'nin kardeşim gibi olduğunu ya da kısaca birbirimizin köpeği olduğumuzu söylemek yanlış geldi. Ya da dokuzuncu sı-nıfta futbol oynarken bir çocuğun topu kapmak için bana çelme taktığını, ağlamaya başladığını ve Corey'nin deliye döndüğünü ve caz grubundan biriyle uğraştığı için çocuğun karşısına dikilip ona deli deli bakarak başına çok büyük bir bela aldığını haykırdığını ve sonrasında, aramızda ben ara sokakta soyulan bir kadınmışım o da Batman'miş gibi bir tuhaflik yaşanması gerekirken bunun bir şekilde yavru köpeklere özgü kardeşlik bağımızı sağlamlaştırdığını anlatmak.

Aklıma gelen en iyi cevap, “Gerçek eşcinsel herifler aletlerine hasar vermekten bahsetmez,” oldu.

Ash omuz silkti. Ona baktım. O da bana baktı. Bol miktarda göz teması kurduk denebilir. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Şeridin ortasından gidiyorsun,” dedi ve gerçekten öyleydi, bu yüzden durumu kendimce sakın ve kontrollü bir şekilde hallederek Corey’nin öfkeli bir homurtu çıkarmasına neden oldum.

Bir kızın ne kadar seksi olduğundan kulağa iğrenç ya da utanç verici gelmeden bahsetmek imkânsız ama Ash seksiydi işte. Kendinden çok ama çok emindi. Demek istediğim aynı zamanda hoş ve biraz atletik falandı ama asıl olay, çenesinin dik, omuzlarının ise *evet, küçük sayılabilecek muhtemelen harika görünen memelerim var ve genel olarak gerçekten çok seksiyim ve bana katılmıyorsanız kesinlikle siktirip gidin* der gibi arkada duruşuydu. Nasılsa duruşu bunların hepsini anlatıyordu. Seksiydi. Tamam. Çenemi kapıyorum.

“Ya sen? Sen eşcinsel misin?” dedim şeffaf bir oyunu çevirme girişimiyle.

“Eskiden eşcinsel olduğumu sanırdım,” dedi. “Ama şimdi sanırım değilim.”

“Neden?” dedim.

“Hangisi neden?”

“Şey, ikisi de neden.”

“Oğlanlarla işi pişirmek istemediğim için belki de eşcinselimdir diye düşünüyordum. Ama bir süre sonra, kızlarla da işi pişirmek istemediğimi fark ettim.”

“Hımmm,” dedim. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de daha fazlasını duymak için fena halde meraklanmıştım. Ama kendimi ele vermek istemiyordum. “Mımmm” sesini, “Çok havalı. Bunu anlattığın için sağ ol. Bu arada bu çok büyük bir olay

değil. Kızlar bana cinselliklerinin gelişimini her zaman anlatırlar,” fikrini iletecek bir şekilde çıkarmaya çalıştım.

“Demek sen hep kızlardan hoşlandın,” dedi ve bana döndü. Gözucüyle bana dikkatli ve süzer gibi baktığını görebiliyordum ve gevşek bir kayıtsızlık ifadesi takınmaya çalıştım ama sonuç muhtemelen daha çok komadaki birinin ifadesi oldu.

“Evet,” dedim.

“Çok kızla işi pişirdin mi?”

“Çok demezdim.”

“Kaç derdin.”

“Eeeee.”

Olmayan işi pişirmelerimi sayar gibi yapmayı muhtemelen gerekenden birkaç saniye fazla uzattım.

“Sıfır,” dedi.

“Hayır. Dur biraz. Sayıyorum.”

“Sıfır olması sorun değil,” dedi. “Biz bir grubuz. Birbirimize karşı açık olmalıyız yoksa bu iş yürümez.”

“Sıfır demek utanç verici,” diye yumurtlayıverdim. Sesimden nefret ettim. Küçük bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

“Hey,” dedi. Ona baktım. Yüzünde gerçekten sınıflandıramadığım bir ifade vardı. “Sıfır kötü değil. Sıfır hâlâ bir ilkin olabilir demek. Bu güzel bir şey. Bir kez kaybedince, geri almak isteyeceksin.”

“Kesinlikle istemeyeceğim,” dedim.

“Yine şeridin ortasındasın,” dedi ve öyleydim.

Corey arka koltuktan, “Ot gibi sürmesen nasıl olur,” diye mırıldandı.

Sabah altıda güneş ufukta yükselmişti. Virginia manzarası ağaçların daha şişkin olması dışında üç aşağı beş yukarı Pennsylvania'ninki gibiydi. Her beş dakikada bir kendimi telefonuma uzanırken buluyordum ve orada değildi ve kendimi biraz beynim ufalanıyormuş gibi hissediyordum.

“Nasıl oluyor da Corey'nin anne ve babası kafayı yiyor da seninkiler yemiyor?” dedi Ash.

“Wes gelmiş geçmiş en müthiş ebeveynlere sahip,” dedi Corey. “Muhtemelen yokluğunu fark etmezler bile.”

“Hayııııııı,” dedim. Bu konu beni heyecanlandırıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

11.

BENİMKİLERE KARŞI COREY'NİNKİLER

Benimkilerle Corey'nin anne babası arasındaki fark şu: Corey evinden bir kez bile ebeveynlerinin biri ya da ikisinin en az yirmi dakikalık sorgusuna maruz kalmadan çıkmayı başaramamıştı. Bu sorguların pek çoğunda ben de oradaydım. Ana fikir ya da ton olarak çok çeşitlilik göstermezlerdi. Birinin başlangıç kısmını hafızamdan neredeyse kelimesi kelimesine yeniden üretebilirim.

[COREY'NİN ANNESİ, *tam* [COREY'NİN BABASI *diğer*
Corey evden çıkma gayretiyle *odadan seslenir*]
ön kapıyı açarken, bir anda
ortaya çıkar]

—Bekle bekle bekle. Nereye böyle?

—Kapıyı kapa!

—Yavaş. Yavaş ol bakalım.

Bana *nereye* gittiğini söyle.

—Corey! Ön kapıyı kapa!

İçeriye soğuk hava giriyor.

—*Bakıyorum* Wesley'le bir yere gidiyorsun. Merhaba, Wesley. Seni görmek ne güzel.

—Soğuk havanın içeri girdiğini *ta yukarıdan hissedebiliyorum.*

—Pekâlâ. Dondurmacıda *ne kadar* kalacaksınız?

—Kapıyı kapa. KAPIYI. KAPA.

[*Corey'nin babası merdivenlerin tepesinde görünür*]

—Bir buçuk saat mi? Dondurma yemek o kadar mı sürüyor?

—COREY. KAPIYI KAPA.

—Corey, kapıyı çarpma.

—“Kapıyı çarpma” değil. “Kapıyı kapa.” Senden birkaç kez kapamanı istedim. Merhaba Wes. Nasılsın.

—*Çarptın*, ama olsun.

—Dondurma yemek bir buçuk saat mi sürüyor? Hem zaten dondurma için hava biraz soğuk değil mi?

—Wes, çok komik, geçen ayın doğalgaz faturası *neredeyse Corey'nin üniversite birikimiyle* başa baş geldi. Ne dersin buna?

—Pekâlâ. Tamam, pekâlâ. Kızma. Dinle. Size dondurma servis etmeden önce *her şeyi yıkadıklarından* emin ol. Tamam mı? Her şeyi. Sonra eve mi geleceksin?

—Biliyorum! Gerçek bir *tesadüf*. Hatta *ne tesadüf.ama.*

—O zaman ne yapacaksın?

[*Corey'nin babası Corey'ye abartılı bir telaşla dik dik bakmak için duraksar*]

—En azından *bildiğin zaman* beni arayıp söyler misin?

—Bir saat içinde senden haber almazsam arayacağım. Yani aç. Umurumda değil. Ya açarsın ya da gelir seni bulurum. EpiPen'in yanında mı?

—Telefonunun şarjı dolu mu?

—Biter o. Al sana şarj. Prizlerden birini kullan. Eminim rica edersen izin verirler. Şimdi ev ödevi durumunu konuşa... *Hey.* Bana kızma.

—Tanrım, Corey. Bu kılıkta insan içine çıkmayı mı düşünüyorsun?

—Tişörtün çok eski. Aslında, çıplak gözle bakınca Torino Kefeni'ni giymiş gibi görünüyorsun.

—Ve ceketin Sex Pistol'dan biri içinde ölmüş gibi görünüyor.

—Bir dakika bekle. Bakalım sana çöplükten yağmalanmamış bir şeyler bulabilecek miyim. Rakunlar tarafından.

—Hastalıklı, gözü görmeyen rakunlar.

Bu yüzden otorite figürlerine zaman zaman haşın davrandığı için Corey'yi gerçekten suçlayamazsınız. Neredeyse bütün hayatını daimi saldırı altında geçirmiş.

Benim ev hayatım biraz farklı. Corey'yseniz Corey'nin ailesi sürekli olarak yarı sevgi, yarı panik halinde sizinle takılmak ister. Yani köpeklere çok benzerler. Benimkiler ise daha çok kedi gibidir. Benseniz, annem ve babam sizin etraflarında olmanızdan

mutlu olurlar ama olmamanızdan da gayet mutlu görünürler. Ayrıca, esrarengiz bir şekilde kediler gibi, çoğu zaman kendileri de ortalıkta olmazlar. Yani sanırım aslında o kadar da esrarengiz değil. Genelde iştedirler.

Annem ve babam Güney Oakland'da bir devlet okulu olan Mellon İlkokulu'nda birinci ve ikinci sınıf öğretmeni. Ve birlikte şu her yıl ödül kazanan ve okula tonlarca federal yardım parası kazandıran ve çocukların hayatında çok büyük etki yaratan, çok etkin şu iki yıllık çift dil olayını yapıyorlar.

Ancak bu, okulda çok fazla zaman geçirmeleri anlamına geliyor. Çok derken hafta içi sabah yediden akşam sekiz ya da dokuz kadarı kastediyorum. Hafta sonları bitkin ve umursamaz olurlar. Bu yüzden pek sıkı fıkı bir aile sayılmayız. Örneğin Aile Sofrası evimizde olan bir şey değildir. Demek istediğim, bireysel düzeyde hiçbirimiz yemeğimizi sofraya denebilecek kadar organize bir şekilde yemeyiz. Ya da öğle yemeğimizi. Aslında muhtemelen bizimkine Daimi Bir Dalgın Geviş Getirme Hali demek daha doğru olur; gün içinde her saat yürürlüktedir ve mutlak surette minimum hazırlık gerektiren yiyeceklerle, örneğin babamın her cumartesi bir restoran tedarik dükkânından aldığı iki kiloluk humusa batırılarak yenen çiğ sebzelerle gerçekleşir. İkisinden biri tek bir ödevimi kontrol etmeli en az bir yıl olmuştur.

Ama bakın. Kulağa hüznü ya da kendime acıyormuşum gibi gelebileceğinin farkındayım. Öyle gelsin diye uğraşmıyorum. Annemle babamı seviyorum, onların da beni sevdiğini biliyorum, bu kadar bağımsız olmanın ne kadar müthiş ve nadir bulunan bir şey olduğunu da biliyorum, onları hayal

kırıklığına uğratmamak için gerçekten çok çabalıyorum ve gerçekten önemli bir işi gerçekten hakkıyla yapıyor olmaları beni çok mutlu ediyor.

Sanırım söylemeye çalıştığım şu: Corey'nin evden çıkmayı her deneyişinde annesi ve babasının onu yoğun bir ilgiyle boğması her zaman o kadar korkunç görünmüyor.

ASH BİR RESEPSİYON GÖREVLİSİNE RÜŞVET VERİR

Görünüşe bakılırsa Ash parasının olmasına alışık biriydi. Kendine ait yeni görünen bir arabası vardı, çok pahalı bir Les Paul çalıyordu, toplu suşi yemeğinin hesabını ödeyebiliyordu ve hangi benzin istasyonunda bir fiyatına iki şeker kampanyası olduğu umurunda değildi. Biz de fark etmemiş gibi yaptık. Ancak fark etmemiş gibi yapma kısmı, Knoxville Clinton Otel’de 519\$’lık bir oda tutup Wayne adında bir resepsiyon görevlisine rüşvet vermesiyle imkânsızlaştı.

Wayne yirmi bir yaşında olduğumuzu belgeleyen kimliklerimizi istemişti.

“Kardeşlerimin kimlikleri yanlarında değil,” dedi Ash, Wayne’e kendi ehliyetini ve iki ellilik uzatırken.

Wayne sırayla hepimize baktı.

“Evlatlığız,” dedi Ash. “İşe yarar mı?”

“Yarar,” dedi Wayne yüksek sesle.

Jakuzili odamızda biz bize kalınca, “Ash, muhtemelen grubun finans işleri hakkında konuşmalıyız,” dedim.

Bana ifadesiz bir yüzle baktı.

“Demek istediğim, bu iş çok para tutmaya başladı. Benzin, otel odaları, yemek.”

Ash gözlerini kırptırdı.

“Ve şey, Corey ve ben gerçekten çok...”

Ash, “Her şey babamdan,” diyerek sözümü kesti. “Turnenin tamamı. Bütün harcamalar. Herhangi bir şey patlarsa, babam yeniler. Yani endişelenmeyin.”

Corey gereksiz büyüklükteki geniş banyoyu şoke olmuş şekilde inceliyordu.

“Bunu yaptığımızı biliyor mu?” dedim.

“Hayır,” dedi Ash. “Ama aldırmaz.”

Corey banyodan, “Söylesene sen on dokuz musun, yirmi bir mi?” diye seslendi.

“Neden aldırmasın?” dedim.

“İnsanlara tutuklanmadan rüşvet vermenin temel kuralları neler?” dedi Corey banyodan bir sabun kalıbını koklayarak çıkarken.

Ash iç geçirdi.

“İnsanlarla kendimle ilgili şeyleri konuşmaktan nefret ederim,” dedi. Ama sonunda bize çok şey anlattı.

Babası milyarderdi. Yani ailesi süper rahat olan ve herkesin özel okula gittiği, yazları Avrupa seyahatlerine çıkan ailelerden değildi. Onlar milyoner ya da multimilyoner zenginlerdi. Burada milyarderlikten, yani başka bir deyişle ailedeki herkesin başına tamamen delice ve genelde korkunç şeylerin geldiği bir zenginlikten bahsediyorduk.

Dürüst olmam gerekirse, bütün bunlar kulağa uydurma gelebilirdi ama Ash’ın anlatma şeklinden öyle olmadığını anlıyordunuz. Çünkü uydurma olmasını istediği her halinden belliydi.

Babası çoğunlukla New York’ta yaşayan Brezilyalı bir maden milyarderdi João Ramos’tu ve Clotilde adında bir Fransız model

olan annesi babasının ikinci eşi idi. Nasıl mı tanışmışlardı? Babası Calvin Klein marka iç çamaşırılı bir fotoğrafını görmüş ve onu bir jetle evine getirtmeye karar vermişti. Çünkü bu, milyarder olunca yapabildiğiniz ve umurunuzda bile olmayan şeylerden biriydi.

Görünüşe bakılırsa babası bu tür şeyleri sık sık yapıyordu. Bir reklamda gördüğü bir modeli güzel bulduğu zaman pizza gibi evine sipariş ediveriyordu. Modelin ajansı ile arkadaş olduğu ve ajansın bir anda müşteri ile Brezilyalı milyarder dostunun çıkması gerektiği fikrine kapıldığı numarasına başvuruluyordu. Ancak işin aslı João'nun her yerdeki sonsuz magazin reklamı menüsünden pizza sipariş eder gibi kadın seçmesiydi.

João ve Clotilde, João kırk üç, Clotilde on dokuz yaşından dayken birkaç kez çıktıktan sonra bir seneden kısa süre içinde evlenmişlerdi. Bir buçuk yıl sonra Ash dünyaya geldiğinde João ve Clotilde boşanma sürecine girmişlerdi bile çünkü João sadece başka iç çamaşırı modelleriyle değil, hakiki bir prensesle, detay vermek gerekirse dünyanın zengin insan yoğunluğu en yüksek ülkesi Monaco'nun prensesiyle de ilişki yaşıyordu.

Corey bu noktada Ash'e babasının müthiş bir herif olduğunu söylemeye yeltendi. Ancak Ash bu fikre açık değildi.

Her neyse, Ash doğduktan sonra annesi birkaç yılını modellğe dönmek için çabalayarak geçirmişti. Bu yüzden Ash babasının New York'un kuzey kesimindeki evinde, iki üvey ablası Natalie ve Jessica'yla birlikte büyümüşü. Ebeveynlik görevini genellikle Batı Hint Adaları kökenli dadılar, özel öğretmenler ve Evgeniy adında Rus bir tenis hocası kombinasyonu yerine getiriyordu. Ve Ash'in hayatı büyük ölçüde tenis üstüne kuruluydu.

João, kızlarının teniste başarılı olmasını saplantıya dönüştürmüştü. Onları her yıl Amerika Açık Tenis Turnuvası'na götürüyor,

orada uzun saatler boyunca João'nun o andaki kız arkadaşıyla birlikte lüks bir locada takılıyor ve günün sonunda rahat bırakılmak istediklerini gizlemeye gerek görmeyen terli ve yorgun tenis süperstarlarıyla tanıştırılıyorlardı. João üç kızını da altı yaşından itibaren Evgeniy'le antrenman yapmaya mecbur etmişti.

Ash'in yaşadığı korkunç milyarder çocuğu deneyimlerinin çoğundan Evgeniy sorumluydu. Çünkü Evgeniy sadistti. Örneğin mutluluğa ya da spiritüel gelişime hiç değer vermiyordu. Değer verdiği tek şey kazanmaktı.

Evgeniy'nin dünya görüşüne göre kazananlar sadece kazanmayı yeryüzündeki diğer insanlardan daha fazla isteyen kişilerdi. Yani kazanmak istiyorsanız, patolojik kazanma takıntısı geliştirmeliydiniz. Herhangi bir insana yenilmeyi derinden tiksindirici bulmalıydınız. Kazanma arzusu ve kaybetme korkusu aynı şeydi ve bu ruhunuzun en güçlü parçası olmalı, diğer bütün istek ve korkuları gölgede bırakmalıydı. Ayrıca, şeker de yasaktı.

"Resmen bir yıl boyunca neredeyse her öğün yemek zorunda kaldığımız tatsız bir besin bulamacı yaptım," dedi Ash.

"Tanrım," dedim.

"Bulamaç ne?" dedi Corey.

"Yarı sıvı bir karışım," dedim. "Çamur kıvamında bir şey düşün."

"Evet," dedi Ash.

"Hassiktir," dedi Corey.

Evgeniy sık sık Joseph Stalin'in bir bilim insanına, "acıya duyarsız ve yediği şeylerin kalitesine kayıtsız" bir tür süper savaşı yaratmak için gorillerle insanları çiftleştirmesini emrettiği dönemi anlatıyordu. Stalin'in üreme projesi belli ki başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ancak Evgeniy hâlâ dünyaya insanın yediği şeyin

kalitesine kayıtsız olmasının yararları hakkında kıymetli bir ders verdiğini düşünüyordu.

João bulamaç olayını duyunca, o işe son noktayı koymuştu. Ancak daha sonra bunun tek nedeninin tatsız gri yiyecekler yemenin, kızlarının güzelliğini azaltacağı inancı olduğu anlaşılacaktı. Güzel olmak, üç kızı için de teniste rakipsiz olmanın ardından iki numaralı önceliği idi ve bu öncelik Japon cilt bakımı ürünlerine sürekli bir erişim ve zaman zaman Natalie'ye yönelik babacan estetik cerrahi önerilerine dönüşmüştü. Natalie sonunda burun ameliyatı olmuştu ancak iki yıl sonra bir top makinesinden atılan bir servisin isabet etmesi sonucu burnu çökmüştü.

Her neyse, bulamaç konusu French Laundry'de şef Thomas Keller'ın altında eğitilmiş ve kısa bir süre Slayer'ın bas gitarcılığını üstlenmiş, kim bilir kaç yaşında, tatlı dilli Onnie adında bir İskoç'un aile aşçısı/beslenme uzmanı olarak işe alınmasına neden olmuştu.

Bu noktada Corey, Ash'in babasının her şeyi doğru sebeplerle yapmasa da kahrolası Slayer'ın gitaristini işe almasının müthiş bir şey olduğunu kabul etmemiz gerektiğini belirtti. Ancak Ash mal suratlı babası hakkında bu tür bir şey itiraf etme mecburiyeti hissetmiyordu.

Böylece üç Ramos kızı kamyon yüküyle tenis oynayarak, amansız kazanma makinelerine dönerek ve tonlarca arkadaş edinmeden büyümüştü. Burnu hâlâ biraz boktan durumda olan en büyükleri Natalie vasat bir tenis oyuncusu olmasına rağmen, göze batan zayıf yönleri olmadığı gibi öne çıkan güçlü yanları da olmayan, her tür sahada oynayabilen saygın bir profesyonel kariyer edinmeyi başarmıştı. Yirmi dokuz yaşındaki Natalie dünyanın ilk kırk oyuncusu arasındaydı ve muhtemelen olup olacağı da bu kadardı.

Jessica 152km/s'lik servisleriyle on yedi yaşına gelip sağ omzundaki omuz manşetini yırttığında ESPN'de gerçek spor yorumcularının, geleceğin yıldızı olabileceğini söylediği, sıralamada ilk ona giren bir oyuncuydu. Ancak on sekiz yaşında omuz manşetini bir kez daha yırtmıştı. Sonra servisteki gücünü kaybetmesine rağmen cesur, yorulmak nedir bilmeyen, sinir bozucu ve hiper-defansif bir kontracı olarak az çok başarılı bir yükseliş yakalamıştı. Ta ki yirmi üç yaşında sol dizinin ön çapraz bağını yırtana kadar. Şimdi yirmi sekiz yaşındaydı ve üst düzey servis atamıyor ya da koşamıyordu ama inatla sadece onun ve Evgeniy'nin can sıkıcı ve başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûm değil, mümkün olduğuna inandığı bir geri dönüş yapma peşindeydi.

Ash, Natalie'den on, Jessica'dan yedi yaş küçüktü ve görünüşe bakılırsa üçü arasında en çok gelecek vaat eden oydu. Hızlıydı, akıllıca oynuyordu ve daha pürüzsüz ve omzunu parçalamaya daha az meyilli olması dışında, Jessica'nınkileri aratmayan servisleri vardı. Daha önemlisi, yenilmekten nefret etmek konusunda müthişti. Yenilgi sonrasında arka çizgide kurbağa gibi zıplamak, kendi saçını avuç avuç yolmak ve on saniye süren tüyler ürperici çılgınlıklar atmak onunla bütünleşen hareketlerdi. Gerçekten kötü bir yenilgiyse yanında taşıdığı bir çakıyla raketini lime lime ediyordu. Tenis çevrelerinde tartışmasız psikopat olarak ün kazanmıştı. Yani başka bir deyişle, Evgeniy'nin hayatının başlıca gurur ve mutluluk kaynağıydı.

Sonra on beş yaşındayken apandisi alınmıştı. İki hafta yataktan çıkmamıştı. Natalie'yle birlikte yolda olan Evgeniy ona History Channel'da korkunç savaşlar hakkında on iki saatlik bir mini diziyi seyretme ödevi vermişti. Dizinin adı *Zayiat*'tı. Ash yattığı yerden *Zayiat*'ı seyrederken, tam Onnie'nin elinde akşam

yemeği tepsisiyle içeri girdiği anda anlatıcı fazla coşkulu ve ciddi bir sesle, “Adaya ayak basan on dört bin adamdan *sadece üçü sağ kurtuldu,*” cümlesini sarf etmişti. Bir ses stüdyosundaki bir adamın aşırı dramatik sesi. Hayatı boyunca hiçbir türde gerçek şiddet ya da tehlike yaşamadığı her halinden belli olan, rahat giysiler içinde bir adamdı ve ona, her biri bir insanın başına gelmiş on bin korkunç ölümü anlatacak sesin sahibi olma vasfını verecek hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden, her nasılsa bu ve aynı anda Onnie’nin içeri girmesi Ash’ta o güne kadarki hayatının tamamen amaçsız olduğu şüphesini uyandırmıştı.

Sanırım bugüne kadarki hayatım tamamen amaçsızmış, demişti Onnie’ye.

Onnie hiç de öyle olmadığını söylemişti.

Başka bir şey açar mısın, demişti Onnie’ye.

Onnie başıyla onaylamış, bir iki dakika internette bir şeyler aradıktan sonra sonunda bir John Lee Hooker konseri açmıştı. Neden? Kim bilir. Hiç söylememişti. Birlikte oturup konseri sonuna kadar seyretmişlerdi. Sonra Onnie çıkmış ve Ash konseri bir daha izlemişti. Ardından başka John Lee Hooker videoları bulmuştu. Ve sonraki iki hafta boyunca tek yaptığı, yattığı yerden Delta blues’cuları izlemek ve dinlemek olmuştu: John Lee Hooker, Robert Johnson, Howlin’ Wolf, Charley Patton, Ishmon Bracey.

Yeniden ayağa kalkınca babasına, Evgeniy’e ve annesine tenisle işinin bittiğini ve artık gitar çalacağını söylemişti.

Evgeniy bunu hiç iyi karşılamamıştı. João’nun evinin arkasındaki korttaki avaz avaz tartışmada Ash’e sorumsuz davrandığını söylemişti. Ash ona tenisten nefret ettiğini söylemişti. Evgeniy ona tenisten nefret ettiğini çünkü tenisi çok sevdiğini söylemişti.

Ash ona bunun çok mantıksız olduğunu, hem zaten kendi hayatı olduğunu söylemişti. Evgeniy korkaklık ettiğini söylemişti. Ash ona hele Evgeniy böyle pislik çıkarırken bu sporu bırakmasının aslında çok büyük cesaret gerektirdiğini söylemişti. Evgeniy ona sadece kendi zamanından değil onun zamanından da binlerce saati çöpe attığını söylemişti ve durup bunu bir an bile düşünüp düşünmediğini sormuştu ama hayır, elbette düşünmemişti. Ash ona insanın bütün zamanını bir kızın vücudundaki kasları nasıl geliştireceğini düşünerek ve ona özünde tecavüzcü bir Nazi sosyopatının zihniyetini benimsetmeye çalışarak geçirdiği boktan bir iş seçmesinin onun hatası olmadığını söylemişti. Evgeniy milyonlarca, abartısız *milyonlarca* kızın ona yatırılan eğitim, uzmanlık, ilgi ve diğer her şeye sahip olmak için çıldıracağını ve şimdi Ash'ın Evgeniy'in için için hep şüphelendiği, aklına eseni yapan şımarık bir velet olarak her şeyi çöpe attığını söylemişti. Ash bir daha asla Evgeniy'in anlattığı, örümceğin saatlerce pusuda beklemesi ama yabancısının hiçbir zaman hareketsiz durmaması gibi işe yaramaz ve deli saçması doğa derslerini dinler gibi yapmak ve iğrenç nefesini koklamak zorunda kalmayacak olmasının kendisini heyecanlandırıldığını söylemişti. Evgeniy ona hakkındaki gerçek düşüncesini dile getirmeyecek kadar beyefendi olduğunu söyledikten sonra kaltağın teki olduğunu haykırmıştı.

Ama João daha kötü karşılamıştı. Kaşlarını çatmış, başını sallamış, soğuk ve resmi bir tavır takınarak yapmak istediği buysa yapmak istediğinin bu olduğunu ve bu konuda kendisinin yapabileceği hiçbir şey olmadığını, Ash'ın ayrı bir kişilik olduğunu ve buna saygı duyduğunu ve belki annesinin yanına taşınmasının daha doğru olacağını söylemişti. Böylece Ash Yukarı Batı Yakası'nda yaşayan Clotilde'in yanına taşınmış, liseye gitmeye başlamış ve

babasını bir daha neredeyse hiç görmemişti. Babası her ay kredi kartlarını ödüyor ve her düğününde onunla mutlaka dans etmeye dikkat ediyordu ama hepsi bu kadardı.

Diğer yandan Clotilde destekçi sayılırdı ama gerçekten anne gibi değildi. Kendi moda markasıyla meşguldü ve pek çok akşam dışarı çıkıyor, zengin erkek arkadaşlar ediniyor ve bir anda hiç kimseye haber vermeden Roma ya da Buenos Aires'e gidebiliyordu.

Yani Ash yalnızdı. Bir süre ona iki yıl boyunca gizli gizli gitar dersi veren Onnie vardı ama sonra Onnie restoran açmak için New Orleans'a gidince kimsesi kalmamıştı.

Ash okul dışında bütün zamanını Clotilde'in dairesinde gitar çalarak, şarkılar yazarak, durmadan müzik dinleyerek ve zaman zaman konserlere gidip kuracağı grubu düşünerek ama o grubu kuracak kimsesi olmadan geçiriyordu.

Ayrıca kısa bir süre Animal Collective'in bir üyesinin yasal yaş sınırını henüz geçmemiş kız arkadaşı da olmuştu. Başı büyük belaya girebileceği için adamın adını vermeyi reddetti.

Böylece günümüze kadar geldik.

"Yani kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On dokuz," dedi. "Kimliğimi New York Knicks'in ekipman müdüründen aldım."

Bir yanımda daha fazlasını öğrenmek isterken, daha büyük bir yanımda istemiyordu.

"Mezun oldun mu?"

"Evet. Haziranda."

"Üniversiteye gidecek misin?"

"Bir yıl bekleyeceğim."

"Müzik yapmak için falan mı?"

“Fiziksel olarak kendimden daha fazla bahsedemeyeceğim,” dedi. Odadan ve otelden çıktık ve öğleden sonrayı caz kampı kaçağı zombiler gibi kıpkırmızı gözlerle ve gergin bir halde Knoxville’de dolaşarak ve kendimize o gece çalacak bir yer arayarak geçirdik.

13.

ASH RAMOS ÜÇLÜSÜ KUSURSUZLUĞUN ADRESİYLE ANLAŞIR

Çalabileceğimiz bir yer bulmak beş saatimizi aldı. Route 70 üstündeki bir açık hava alışveriş merkezinde Kusursuz Lezzet adında sınırsız açık büfe bir Çin restoranıydı ve sahnesi ya da ses sistemi yoktu. Yani turne için mümkün olan en sorunsuz başlangıç olmayacağına dair çok net işaretler vardı. Ayrıca uykusuzluk, diyet kola ve Airheads'le bir araya gelince, hepimiz geçici psikoz işaretleri vermeye başlamıştık.

Kusursuz Lezzet'i nasıl mı bulduk? Kısaca gerçek müzik mekânları tarafından fazlasıyla reddedilişin üstüne daha fazla gelişi güzel dolaşma sonucunda.

Ret cevapları fazlasıyla hızlı veriliyordu ve hangi metni kullanırsak kullanalım fark etmiyordu.

1. Merhaba. Ash Ramos Üçlüsü adında bir grubuz. Bu akşam burada çalabilir miyiz? Ah. Tamam. Şey, eee... peki. Teşekkürler. Aslında size neden teşekkür ediyoruz ki?

2. Merhaba. Ash Ramos Üçlüsü adında bir grubuz. Bu akşam burada çalabilir miyiz? Ah. İşe alımları yapan kişiyle görüşebilir

miyiz? Ah. Pekâlâ, hangi saatlerde burada olur? Vay canına. Ne rahat işmiş. Dürüst olmamız gerekirse, ona ihtiyacınız bile yokmuş gibi görünüyor. Grup tutma işini kendiniz yapmalısınız! Bizi tutun, bakarsınız patronunuz maaşınıza zam yapar ve unvanınızı değiştirir. İşte o zaman kurumsal basamaklarda gerçek tırmanışınız başlamış olur. İstedığınız işe soyunun, yaptığınız işe değil. Hayır, oturmak istemiyoruz. Tahmin edeceğiniz gibi, buraya oturmak için gelmedik. Buraya kariyerinizi mümkün olabileceğini asla düşünmediğiniz yerlere fırlatabilmeniz için hayat değiştirecek bir gösteri sahnelemeye geldik. Pekâlâ, tamam. Hoşça kalın. Hiçbir zaman iyi bir iş sahibi olmayacak olmanın tadını çıkarın. Özür dileriz, öyle demek istemedik, biraz strese girdik çünkü Corey koca bir paket Dale's ETLİ patates cipsi yedi ve şimdi geçirmesi durmak bilmiyor.

3. Merhaba. Biz Ash Ramos Üçlüsü'yüz ve menajerimiz bize ze burada bir program ayarladığını söyledi ama görünüşe bakılırsa bu konuda ve diğer bazı şeyler hakkında yalan söylüyormuş. Bu yüzden onu kovduk ve şimdi kendimiz bakıyoruz, belki... evet, sadece biziz. Onu kovduk. Evet, hepimiz yirmi biriz. Blues, punk, power altyapılı blues punk üçlüsüyüz ama gerçekten pek çok eleştirmen, türleri aştığımızı söylüyor. Ne yazık ki size dinletebileceğimiz bir şeyimiz yok çünkü kindar olduğu için menajerimiz bütün CD'lerimizi çaldı. Şey, ayrıca Ash adamın aletini bıçakladı. Uç derisini. Şimdi iyi. Tecavüzcünün teki olduğundan eminiz. Bu akşam burada çalabilir miyiz acaba? Çalacak bir yerimiz yok. Diğer grupların işi bittikten sonra çalabiliriz. Cidden ne zaman dersenez çıkarız. Tamam. Elbette. Hoşça kalın. Aleti kanlı bir herif görürseniz anlarsınız. Gerçi muhtemelen kanka falansınızdır.

4. Merhaba. Biz Meatflower'ız ve ses kontrolüne geldik. Ön tarafta ilan edildiği gibi bu akşam için tuttuğunuz Meatflower. Sıramız onda, Mutantın Azıdışleri'nden sonra. Iyy. Bakın. Evet. Sürekli aynı şeyi yaptıklarına inanamıyorum. Bizden önce gelen o herifler bu gösteri için tuttuğunuz Meatflower değildi. Meatflower BİZİZ. O kahrolası herifler gösterilerimizi çalabilmek için kendilerini Meatflower diye tanıtan pislikler! Onlarla aynı lisedeydik, Corey birinin kız arkadaşını çaldı ve şimdi ezeli düşmanız ve turnenin başından beri bizimle uğraşıyorlar. Ama gerçek Meatflower biziz. Onları buraya geri almayın. Tamam, anladık. Onlar dönene kadar bekleyeceğiz. Elbette. Şurada bekleyeceğiz. Tamam. Bakın. Biz Meatflower değiliz. Ama siktir edin Meatflower'ı. Biz kesinlikle onlardan daha iyiyiz. İzin verin, onların yerine çalalım. Tamam, biraz sakın olun. Hiçbir şey yapmadık ki.

5. Merhaba. Size bin dolar versek bu akşam Pis Kanepe Kedisi'nin yerine çalabilir miyiz? Bin papel nakit. Hımmmm. Tamam. Şey, bakın. Denemeye değerdi. Hem bunun yasadışı olduğu hangi kanunda yazıyor ki? Ya.

Sonunda kendimizi çok fazla konuşmadan arabayla dolaşırken ve Route 70'e çıkmış bulduk ve Ash bize sormadan Kusursuz Lezzet'in de içinde olduğu açık alışveriş merkezinin otoparkına girdi.

"Lanet olsun," dedi.

Kusursuz Lezzet'in Lucy adında fena halde permalı saçları olan kasiyeri, aynı zamanda restoranın sahibiydi ve bir grubun restoranında çalmak istemesi onu hem sevindirmiş hem keyiflendirmiş benziyordu.

"Ne tür müzik?" diye sordu Lucy.

Corey, "Punk power altyapılı blues grubuyuz," dedi.

"Ah," dedi Lucy. "Ne çok şeymiş öyle!"

"Evet," diye onayladı Corey.

Kadının üçümüze tek tek içtenlikle gülümsediği bir tür bekleme anı oldu.

"Blues severim," dedi sonunda. Gülümsemesi insana kendini harika hissettiren şu gülümsemelerdendi. "İnsanların çoğu beş buçuk, altı civarı gelir. O zaman çalabilirsiniz. Blues çalın."

Saat dört olmuştı bile. Otoparkta bir grup toplantısı yaptık.

"Büfe bana çok sağlam göründü," dedim olumlu olmaya çalışarak.

"EpiPen'im yanımda olmadığı için ben yemesem iyi olur sanki," dedi Corey.

"Kesinlikle."

"Ash," dedi Corey. "Burası gerçekten grupların çalabileceği bir yer mi?"

"Az önce işi aldığımıza göre, evet," dedi Ash.

"Gerçi sıfır seyirciye de çalabiliriz," dedi Corey.

"İnsanların çoğu toplanınca çalacağımızı söyledi," dedi Ash.

"Akustiğin boktan ötesi olması beni biraz endişelendiriyor," dedi Corey.

"Çeneni kapa ve dinle," dedi Ash bir anda sabrını kaybederek. "İyi. Ben burada çalmak *istiyorum*. Bir Çin hapishane kafeteryasından farksız olan bu yerde yabancılara çalmak *istiyorum*. Çünkü ancak böyle büyük bir grup olunur. Tamam mı? Bahsettiğim tam olarak buydu. *Çalmanın zor olduğu yerlerde* çalmak zorundayız. Burada harika bir gösteri sergilersek, her yerde harika şovlar sergileyebiliriz. Bu yüzden bu şey için acayip heyecanlıyım."

Corey yüzünü Robert De Niro'yu anımsatacak şekilde buruşturdu. Sinirlenmişti çünkü bir yandan ne yapacağını söylemesinden nefret ederdi diğer yandan harikalık karşılığı olan kişi olmak istemiyordu.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedim uzlaşma sağlama çabasıyla. “Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ.”

“O zaman yapalım şu kahrolası işi,” dedi Corey.

“Kahrolası harika bir gösteri olacak,” dedi Ash.

“Lanet Olası Kusursuz Lezzet’i mahvedelim.”

“Öyle bir mahvedeceğiz ki.”

“Öyle bir mahvedeceğiz ki kapatmak zorunda kalacaklar. Güvenlik nedeniyle.”

“Gitardan çüklerimizle burayı mahvedeceğiz,” dedim ve aynı anda iki küçük çocuğuyla yakındaki bir FedEx’ten çıkan bir adamla göz göze geldim.

Her neyse, sonuçta harika bir gösteri falan olmadı. Aksine kendimizi destansı berbatlıkta bir gösterinin içinde bulduk.

Öncelikle yerleşebileceğimiz elektrik prizi olan tek yer, büfenin hemen yanındaki dikdörtgen biçimindeki daracık alandı. Bu yüzden Corey’yi Çin böreği çeşitlemeleriyle kaburga tepsisinin yanına sıkıştırmak ve onun hemen önüne yerleşmek zorunda kaldık. Corey’yi göremiyorduk, o bizi duyamıyordu ve dahası Çin böreği ya da kaburga almak isteyen insanların yolunu kapatıyorduk ki bir Çin yemeği büfesinde abartısız herkesin isteyeceği iki şey börek ve kaburgaydı.

İkinci olarak dinleyiciler geliyor gidiyordu ama hiçbir zaman toplamda on iki kişiyi geçmedikleri gibi sadece yaşlılardan ve ailelerden oluşuyorlardı. Yani Roger Federer’i yemek ve köpeğinizi becermek hakkında savaşırsın gibi şarkılar için ideal bir dinleyici

topluluğu değildi. Akustik o kadar kötüydü ki Ash'in ne dediğini anlamak imkânsızdı ama niyeti hâlâ çok netti. Restorandaki herkes bizden mümkün olduğunca uzağa oturmayı tercih etti. Ya orada yokmuşuz gibi davranmaya çalışıyor ya da bize kindar inekler gibi geviş getirerek dik dik bakıyorlardı.

Üçüncüsü, grup olarak berbattık.

Her anlamda berbattık. Ash'in gitarı akorsuzdu, benim basın sesi bir döşeğin arkasından gelir gibi çıkıyordu ama yine de çok gürültülüydü; hatta haddinden fazla gürültülüydü. Corey'nin bas davulu elinin altından kayıp duruyordu. Ben şarkıların koca koca bölümlerini unuttum. Corey benden daha koca koca bölümleri unuttu, paniğe kapılıp süper hızlı bir disko ritmine geçip durmaya başladı, başlarda espri olsun diye yapıyordu ama gittikçe yaptığımız şeyin sevimsiz absürtlüğüne dair bir tür nihilist beyana dönüştü. Görünüşe göre normal notalarla şarkı söylemekten sıkılan Ash de bir öğürme ve ciyaklama kombinasyonuna geçiş yaptı. Bir şarkıyı aynı anda bitirmekten fiziksel olarak acizdik. Aslında hiçbir şeyi aynı anda yapamıyorduk. Üç farklı bacağı olan bir hayvana benziyorduk. Zihinsel bir hastalığın soundtrack'iydik.

Muhtemelen ilk şarkımızdan sonra durmamız gerekirdi. Kesinlikle on beş dakika süren ve iki farklı çocuğun ağlamaya başladığı tamamen doğaçlama blues parçasının sonunda durmalıydık. Hatta öfkeli yaşlı bir adam "Seks Vebası" sırasında yanımıza gelip tam iki nakarat ve bir dörtlük boyunca bize "Bu müzik değil! BU MÜZİK DEĞİL!" diye bağırırken daha fazla durmalıydık.

Yani travma sebebi bir kırk beş dakika oldu. Dinleyiciler için öyle olduğu kesindi ama sanırım bizim için daha da kötüydü. Gösteri nihayet son bulunca, kimse alkışlamadı ve çok sayıda insan yüksek sesle Tanrı'ya şükretti.

“Buraya sadece moo shu’mu yemeye geldim,” diye bağırdı yaşlı adam, onunla hemfikir olan insanları bulmak için etrafa bakarak. “Buraya *bunun* için gelmedim. Moo shu için geldim, o kadar söylüyorum.”

Bizi iyi bulan tek insan Lucy’ydi ve aslında geriye dönüp baktığım zaman bizimle kesinlikle kafa buluyordu.

Eşyalarımızı toplarken yanımıza geldi ve “Çocuklar siz gerçek yeteneklersiniz!” dedi. “Gerçek bir duygu şöleni. Ha ha ha ha ha ha!”

Fakat bize iki fiyatına üç açık büfe indirimi de yaptı. Bu yüzden orada erişte ve soslu tavuk yiyerek ve çok az konuşarak yirmi dakika daha takıldık. Ash’in suratı ifadesizdi. Corey mutsuz bir tavırla iç geçiriyordu.

En azından Ash yeniden bizden biri olmuş gibi geliyordu.

ASH: wes

WES: ne

ASH: şunu söylemeyi kes

COREY: cidden

WES: neyi söylemeyi

ASH: “pekâlâ pekâlâ”

COREY: evet kaçığın teki gibi mırıldanıyorsun

WES: ah

ASH: milyar kez falan söyledin

WES: bir şey söylediğimin farkında değildim

ASH: söylüyordun o yüzden kes

COREY: ne halt etmeye sürekli söylüyordun

WES: sanırım refleks

COREY: insanın neden böyle bir refleksi olur ki

WES: barış ya da uzlaşma sağlamak için söylenecek bir şeye benziyor

COREY:

ASH:

WES: zor zamanlarda mesela

COREY: kendimi öldüreceğim

Ash'in arabasını yükledik ve kaybolmadan ya da korkunç bir kaza geçirmeden otele dönmeyi başardık.

Jakuzisi, zenginlik hissi uyandıran halısı, devasa yatağı ve panoramik manzarasıyla aşırı şatafatlı otel odamıza girerken hepimizin korkunç bir utanç içinde olması mantıklı olabilirdi. Bunu hak etmek için pek bir şey yapmadığımızı bilmenin utancı mesela. Ancak en azından benim hissettiğim rahatlamaydı. Nedenini kim bilir. Jakuzili bu inanılmaz odada takılabilmek bir şekilde müthiş bir rahatlamaydı. Yanma gittim ve bir süre jakuziye baktım.

"Canı cehenneme," diye sesli düşündüm, sonra izin ya da yardım falan istemeden jakuziyi açtım, kabarmaya, köpürmeye başladı ve garip hissetmemek için çaba harcayarak boxer'ıma kadar soyundum. Su ısınınca içine girip bir süre oturdum.

Tahmin edileceği gibi, bir düzeyde Ash'in de jakuziye gireceğini umuyordum. Belki de pek çok düzeyde. Bu, Corey'nin de girmesi anlamına da gelse, sorun değildi. O da orada olurdu. Yani jakuziye girmek *hamle* sayılmazdı. Beni işi pişirmeye falan götüreceğini sanmıyordum. Ben sadece en azından iç çamaşırlıyken, iç çamaşırılı bir kızla jakuzide olma fırsatım olabileceğini düşünmüştüm; bu da bir şeydi.

Ancak birkaç dakika sonra bunları düşünmek bile saçma kaldı çünkü bayılmıştım.

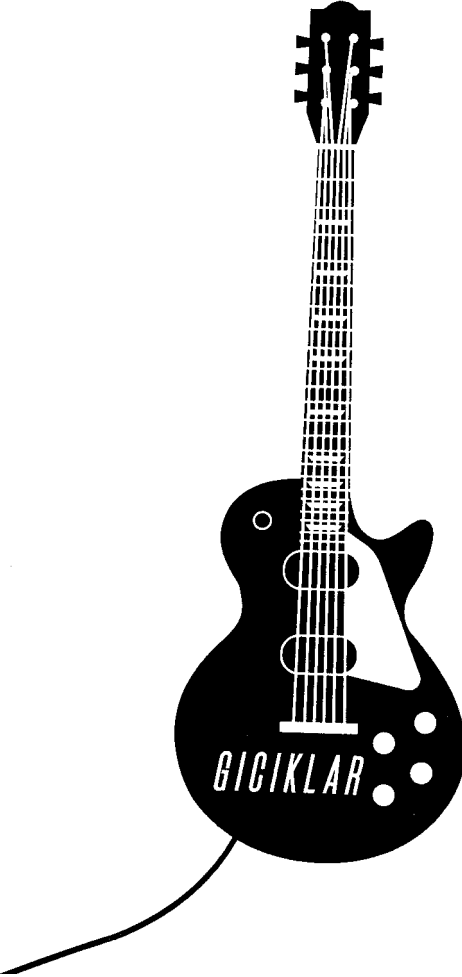
GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

15 Haziran • 22.00 • FARGO, ALABAMA

CHARLIZE VE ED'İN ARKA BAHÇESİ

14.
KNOXVILLE, CLINTON'DA
ÇALKANTILI BİR SABAH

Uyandığımda yerdeydim. Ağzımda çöplük tadı vardı ve boynumun üstünde atlar nöbet tutmuş gibiydi.

Ayrıca boxer'ımın önü açıktı ve uykuda çok ciddi bir Kırmızı Kod düzeyinde sertleşmiş aletim aradan dışarı fırlamıştı.

Gördüğüm kesinlikle benim aletimdi. Bu yüzden bir anda uyandım ve paniğe kapıldım.

Neyse ki uyanık olan ve uykuda sertleşip kodesten fırra kalkışan aletime tiksintiyle bakan kimse yoktu. Corey tamamen giyinik bir halde yatağın bir yarısında, örtünün üstünde uyuyordu. Ash yatağın diğer yarısında örtülerin altındaydı. Bu yüzden banyoya koştum ve duvara ya da tavana değil de içine işemek için klozetin üstüne eğildim, uzun uzun işememe rağmen aletim inmeyince, otelin saç kremi eşliğinde hızlı ve resmi bir şekilde lavaboya doğru mastürbasyon yaptım, lavaboyu duruladım, duş aldım, sonra da giyindim.

Herkes hâlâ uyuyordu. Ve hâlâ bir telefonum yoktu. Bu yüzden TV'yi açtım, David Attenborough'un *Mavi Gezegen*'ini bulana kadar kanal değiştirdim ve solucanlarla ilgili bölümü muhtemelen hayatımda yetmiş beşinci kez izledim.

İlk uyanan Corey oldu. Doğruca banyoya gitti.
Ve aynı hızla geri döndü.

COREY: wes

WES: ne

COREY: lavabodaki ne

WES: bilmem

COREY:

WES: ne

COREY: pekâlâ ben de bilmiyorum ama sperme çok benziyor

WES

ASH: ıııhhh

COREY: wes, doğru mu yanlış mı, lavabodaki senin spermin mi

WES: *corey bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes*

COREY: wes içine boşaldıktan sonra en azından lavaboyu
temizlemelisin

WES: *kapa çeneni temizledim sanıyordum*

ASH: ikiniz de wes'in lavaboya boşalmasından bahsetmeyi
kesin

Görünüşe bakılırsa durulamak her zaman lavabodaki bütün spermi gidermeye yetmiyordu. Her neyse, aceleyle geri kalanı da temizledim ama olan olmuştu ve sonrasında otelin açık büfe kahvaltısında durum bayağı tuhaftı.

Ancak tuhaf olmasının tek nedeninin benim otel lavabosuna mastürbasyon yapmam olmadığını fark ettim. Tuhaflık önceki gün Kusursuz Lezzet'te kendimizi düşürdüğümüz küçültücü durumla da bir o kadar alakalıydı.

Nasıl olmuştu? Gerçekten şartlar yüzünden olabilir miydi? Sahnenin ya da ses sisteminin olmaması mesela? Süper uygunsuz izleyici kitlesi?

Şüphelerim, sorunun bu faktörler olmadığını söylüyordu. Sadece daha derindeki gerçeği örtbas etmeye yaramışlardı. Ve o gerçek, belki de berbat olduğumuz gerçeği idi.

Şartlardan istediğiniz kadar bahsedebilirdiniz. Sonuçta orada olan hâlâ bizdik. Müziğe ve muhtemelen insanlığa zulmeden bizdik. Şartlar ne olursa olsun sınırsız bir korkunçluğa muktedir olduğumuzu ispatlamıştık.

Üstelik bu, iyi türde bir korkunçluk bile değildi. Roger Federer'i yeme anlamında bir "korkunçluk" değil. Herkese insan hayatının ta kendisini sorgulatacak kadar kötü olma anlamında bir "korkunçluk". Belalı bir yanardağın aniden patlaması gibi değil, aksine bir çöl gibi, yine insanı öldüren ama bunu daha çok monotonluğuyla ve sinir bozculuğuyla yaptığı için sonunda yere yatıp bir akbaba tarafından yenmeye karar vereceğiniz türde bir korkunçluk. Belki de biz bu tür bir gruptuk.

Orada sessizce oturup düşünürken, fark ettiğim bu oldu. Sonra Ash kahve aramak için kalkınca, en azından kısmen yarıldığımı netlik kazandı.

COREY: eee

WES: ne

COREY: yani eee

COREY:

WES: corey ne

COREY: bil diye söylüyorum dün gece ash ve ben işi pişirdik

İlk tepkim, kendimi Corey'yle bütünleşen Robert De Niro Yüz Buruşturma olayını yaparken bulmam oldu. Bayağı uzun bir süre öyle kaldım.

Bir şey beni etkisi altına almıştı. Ama öfke değildi. Sanırım daha çok, *Nasıl?* sorusuydu. Ash gibi birinin nasıl olup da Corey gibi biriyle işi pişirmek isteyebileceği konulu devasa bir varoluş şaşkınlığıydı.

COREY: yani evet

WES: pekâlâ pekâlâ

COREY: evet

WES: ikiniz ben jakuzide yatarken mi işi pişirdiniz

COREY: önce seni jakuziden çıkarıp yere yatırdık çünkü jakuzinin içine kayıp boğulmandan endişelendik

WES: hımmmm

COREY: koma gibi bir şeye girmiştin

WES: şey eee

COREY:

WES: pekâlâ... iyi miydi?

COREY:

WES:

COREY: kızdın mı

Düşündüğüm şeydu: Bak. Çok istenecek biri değilim. Biraz patlak gözlüyüm. Acayip cansız saçlarım var ve görünebilir tek bir kasım yok. Genelde on iki yaşında gibi görünüyorum ve muhtemelen önümüzdeki yirmi yıl boyunca öyle görünmeye devam edeceğim. Liste böyle sürüp gider. Ama *Corey* mi? Corey'nin,

arkası bir dinazorunki gibi garip bir şekilde upuzun inen bir kafası var. Nefesi her zaman ceset gibi kokar. Ceset demişken, el ve ayakları genellikle dolaşım bozukluğundan soğuk ve mordur, sanırım bunun için onu suçlayamayız, ben sadece belirtmek istedim. Ayrıca ben on iki yaşında görünüyorsam, Corey psikolojik açıdan *zaten* on iki yaşında.

WES, *yalan söyler*: hayır kızmadım

COREY: peki

WES:

COREY: şey sağ ol

WES: ne için

COREY: bu konuyu sorun etmediğin için

WES: tabii ki

COREY:

WES:

COREY: biraz kızgın görüldüğünü söylemek zorundayım

Mesele şuydu ki elimizde hemen hemen her açıdan yüzde bire girecek bir kız vardı: Kesinlikle tanışacağımız en akıllı, en seksi ve en ilginç kız ve gelin görün ki o kız erkekler konusunda tamamen tuhaf ve çılgınca bir zevke sahipti ve tamamen vasatın altında, yüzdelik dilim olarak kırklarda ya da otuzlarda çırpınan bir herifle işi pişirmeye razıydı ve bu belki de benim de Ash gibi bir kızla *şansım olabileceği* anlamına gelirdi. Ama sırf Corey benden önce davrandı diye şimdi artık hiç şansım yoktu ve böyle bir fırsat bir daha asla ele geçmeyecekti. Yani aslında öfkeden kuduruyordum.

WES: evet biraz kızdım

COREY: evet belli oluyor

WES: demek istediğim kızdım çünkü işi pişirmeye devam ederseniz bu durum grup için işleri tuhaflaştırır çünkü artık bu grup evli bir çift yanlarına rastgele bir herifi, o herif ben oluyorum, alıp turneye çıkmış gibi olacak.

COREY:

WES: ama diğer yandan işi pişirmeye son verirsiniz de tuhaf olacak çünkü o zaman muhtemelen kavgaya çıkmaya ve birbirinize sinirlenmeye başlarsınız

COREY: ah

WES: yani evet bu ne olursa olsun grubun içine edecek bir şey gibi görünüyor ve buna biraz kızdım

COREY: ben sen kendin onunla işi pişirmek istediğin için kızdın sanmıştım

Şöyleydi: Hiç, bir anda, sizden yaşça büyük ve yetkin bir konumda olduğu için her zaman akıllı olduğunu var saydığınız birinin aslında çok da akıllı olmadığını fark ettiniz mi? Mesela bir maçta, Bill amcanızla birlikte cips almaya çalışırken, amcanız bozuk parayla ödeme yapmaya çalışıp sürekli yanlış hesap yaptığında olduğu gibi. Satıcı ona izah ettikten sonra bile? Ta ki sonunda arkanızdaki iriyarı herif Bill amcanın elinden doğru miktarda bozuk parayı bizzat alana kadar? Ve Bill amca adına ama daha çok kendi adınıza utanıp sıkılarak oradan bir an önce uzaklaşmak istediğinizde?

Tamam. Şimdi bu hissi evrenin tamamı için hissettiğinizi hayal edin. Tanrı falan anlamında. Ash'in şapşal en yakın arkadaşıyla işi pişirmeye karar verdiğini öğrendiğimde hissettiğim

buydu. Sorumlu olan bir Tanrı vardı ve aklınızın ucundan bile geçmeyecek kadar salaktı.

COREY: yani ben sadece söylüyorum

WES: kapa şu konuyu

COREY: tamam

WES: tanrım

COREY: bunu sorun edeceğini biliyordum

WES: *ben mi* sorun ediyorum?!

COREY: evet kafayı yedin

WES: şu anda kocaman çilli bir tampon gibi bu konuyu konuşmakta ısrar eden sensin

COREY: ben sadece dürüst olmaya çalışıyorum

WES: ben de şu anda sana yapış yapış, kullanılmış at prezervatifi topağına döndüğünü söylerken dürüstüm

COREY: kızacağını biliyordum

WES: evet, acayip kızdım çünkü aklına estiği gibi tipik yıkıcı ve bencilce bir saçmalık yaptın çünkü sen bir şekilde olmamayı asla başaramadığın dinozor kafalı bir keçi aleti derisinden başka bir şey değilsin bu yüzden kapa çeneni

Bakış açısını koruyabilen ve Corey ile Ash konusunda bencil hissetmeyen ufaklık bir yanımla Corey'ye söylediklerim yüzünden korkunç hissediyordu. Çünkü bu sık sık yaşadığımız düşük seviyeli didişmelerden farklıydı. Bu şey düpedüz doğaçlamaydı ve kimse birine kendini kötü hissettirmeye çalışmıyordu. Bu açıkça bambaşka bir şeydi. Bu oyun olsun diye etrafta hoplayıp zıplayan köpek davranışı değildi. Bu boktan bir kindar insan davranışıydı ama elimde değildi.

COREY: bana şunu söyle çenemi kapayayım

WES: ne söyleyeyim, göt

COREY: sen onunla işi pişirir miydin?

WES: ne?

COREY: eğer, o haydi wes işi pişirelim falan olsaydı sen onunla işi pişirir miydin

WES:

COREY: tek sorum bu

WES: cevabı hayır

COREY: ne? haydi oradan

WES: cevap hayır bu yüzden bir kocaayağın aletiyle boğulup geberebilirsin

Bu noktada Ash geri döndü. Bu yüzden çenemizi kapadık ve tuhaf, sözsüz düşük kalite sosis tüketimimize kaldığımız yerden devam ettik.

Otelin rutubetli, penceresiz ve floresan ampullerle aydınlatılmış eski bilgisayar dolabı tadındaki iş merkezinden internete gitmeye çalıştık. Bilgisayarlar bizden sürekli Windows versiyonlarını güncellememizi istiyordu. Ancak güncellemeye çalıştığımız bir bilgisayar panik atak geçirdi. Bu yüzden diğerlerinin yazılım güncelleme yakarılarını duymazdan geldik ki bu çok zordu çünkü yaklaşık otuz saniyede bir yapmaya çalıştığımız her şeyin önünde beliriveriyorlardı; üstelik insan bu zavallı dinozor bilgisayarlara acıyordu.

ASH, *e-postasını okur*: siktir

WES: ne

ASH: arabamı artık kullanamayız

WES, *telaşla*: ne?!

COREY: hey yine yazılım güncelleme mesajı çıkıyor

ASH: hepimize çıkıyor salla gitsin

WES: ash arabanda ne sorun var?

ASH: annem e-posta atmış. caz kampındaki insanlar rahat vermediği için çok kızgın. polisin plakamı aradığını ve bizi yolda kenara çekeceğini söylüyor

WES: siktir

ASH: o yüzden arabamı kullanmayı bırakmalıyız

COREY: bu mesajın gitmesini nasıl sağlıyorsunuz

WES: “iptal”e tıkla

COREY: olmuyor

ASH: kutucuktaki işareti kaldır ve “iptal”e tıkla

COREY: işareti kaldırma diyor

WES: sen yine de kaldır

COREY: peki

WES: tanrım

COREY: açık söyleyeyim bunun yapılabildiğini bilmiyordum

WES: şimdi ne yapacağız

ASH: başka bir araba bulmalıyız

WES: ah

ASH: başka bir plakası olan

WES: yeni bir araba ne kadar tutar?

ASH: yeni bir araba gerekmez. plakası olan kullanılmış bir araba yeter

COREY: kutu yine çıktı

WES: corey tanrı aşkına

ASH: kutudan her defasında kurtul, yazılımı güncelleme ve elini çabuk tut çünkü harekete geçmeliyiz

WES: ne kadar nakdimiz var?

ASH: bugün biraz çekerim. yürür durumda bir araba bulmak en çok birkaç bin dolara patlar

WES: vay canına

COREY: şey wes

WES: ne

COREY, klavyeyle yazar: eeeeeee

WES: corey ne

COREY: parolalarımın herhangi birini hatırlıyor musun?

WES: aman tanrım elbette hayır

COREY: ben de hatırlamıyorum ama hepsinin süper karmaşık olduğunu biliyorum

ASH: wes seninkilerden ne haber

Hiç haber yoktu. Bana ne e-posta göndermiş, ne Facebook'tan mesaj atmış ne de herhangi bir sesli mesaj bırakmışlardı. Benimle temasa geçmek için ufacık bir çaba bile harcamamışlardı.

Dürüst olmam gerekirse utanç vericiydi. Ne kadar kızdıkları, endişelendikleri ya da hayal kırıklığına uğradıklarıyla ilgili bir mesaj gönderseler kendimi çok kötü hissetmeme neden olurlardı. Ama bu durum daha kötü hissettiriyordu. Oturmuş, *haydi ama çocuklar, Ash'in ihmalkâr annesinin yanında bile kötü kaldınız*, diye düşünüyordum.

WES: çok üzgün ve endişeli görünüyorlar

ASH: tam olarak ne demişler

WES:

ASH:

WES: pekâlâ, üzgün ve endişeli olduklarını tahmin ediyorum

ASH: ah

WES: hiçbir şekilde temasa geçmemişler

ASH: hımm

WES: ama işte

ASH: bu berbat bir şey. canları cehenneme

WES: hayır çok meşguller. önemli değil

ASH: hayır canları cehenneme

WES: demek istediğim sanırım biraz ama onlar genelde

ASH: annenle babanın akıllarını başlarına toplaması gerek

WES: şey

ASH:

WES: sanırım öyle

COREY: şey çocuklar

ASH: ne

COREY: sanırım az önce yazılımı güncellemeye çalıştım

WES: yazılımı güncellemeye çalıştım *sanırım* mı

COREY: güncellemeye çalıştım

WES: corey ne halt etmeye böyle bir şey yaparsın ki

ASH: deminden beri yapma diyoruz

COREY: çenesini kapamak için ama şimdi durum iyice boka sardı

WES: hâlâ nasıl yaşıyorsun bilmem

ASH: haydi yaylanalım

Yaylandık ama bir yanım o odadan ayrılmayı hiç istemiyordu. Öncelikle, internet vardı. Telefonum olmadan delirecek gibi hissetmeye başlıyordum. Otuz saniyede bir elimi cebime atıyor, orada olmadığını fark ediyordum ve bu fark ediş her defasında katlanılmazdı. İki kişi dışında geri kalan tüm dünyayla temasım

kopuktu ve etrafımda muhtemelen korkunç şeyler oluyormuş ve benim öğrenme şansım bile yokmuş gibi geliyordu.

Kısaca telefonsuz bir yaşam sürdürmek bir tavuk kostümü içinde araba sürmekten farksızdı.

Ancak diğer yandan artık beyinsiz en yakın arkadaşım ve benimle değil onunla işi pişirmeyi seçen kızla birlikte kaçak durumda olmak istemiyordum. Gerçekten de biri beni almaya gelene kadar dört yaşındaki bir çocuk gibi iş merkezinde oturmaktan başka bir isteğim yoktu.

Dürüst olmam gerekirse, beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey şu aptal grupta olma ve sahneye çıkma arzusunun hâlâ sürmesiydi. Bu arzunun önünde sonunda hayatımın geri kalanını mahvedeceğini anlamaya başlıyordum.

COREY: parola sistemimin en iyi yanı özünde hacklenemez olması

ASH: tabii telefonun hâlâ yanındaysa

COREY: şey

ASH:

COREY: şey evet

15.

**UÇ BASİT ADIMDA GERÇEKTEN GÜZEL AMA POLİSİN
ŞÜPHESİNİ ÇEKMiŞ ARABANIZI ÇOK DAHA AZ GÜZEL
VE ŞÖYLE BİR DÜŞÜNÜNCE MUHTEMELEN YİNE
POLİSİN ŞÜPHESİNİ ÇEKECEK BİR BAŞKA ARABAYLA
NASIL TAKAS EDERSİNİZ**

Birinci Adım. Citibank'tan bir tomar para çekin

Detay vermek gerekirse, beş bin dolar. Reşitseniz bunu içeri girip kolayca yapabilirsiniz. Banka çalışanları, tatlım, paraya neden ihtiyacın var, ebeveynlerinin bundan haberi var mı vs. diye biraz direnç gösterebilirler ama bu direniş kolayca aşılabılır, hele ki nazik ama kendini beğenmiş Citibank müdürü haksız, yaş ayrımcısı, muhtemelen cinsiyetçi gibi gelen bu tutuma cevaben bazilyonlarca dolarını hemen yarın Citibank'tan çekebilecek bir ailenin ferdi olduğunuz konusunda bilgilendirilirse. Bu bilgilendirme Citibank müdürünün nezaketiyle birlikte kendini beğenmiş tavrını da bırakmasına ve siz, omzunuzu havaya çıkaracak ve sizi gitarı sol elle çalmak zorunda bırakacak kadar güçlü bir zafer yumruğu atmamak için kendinizi zor tutarken veznecinin zarfınıza sessizce beş bin lanet olası dolar doldurmasını gergin bir ağız ve kırgın bir tavırla izlemesine neden olacaktır.

Not: Birinci Adım halihazırda beş bin dolarınızın olmasını ve bazilyonlarca doları olan bir ailenin ferdi olmanızı gerektirir.

İkinci Adım: Bir sürü arabanın satılık olduğu hissini veren mahallelerde dolaşın ve arabayı "Relph" adında birinden satın alın

Knoxville’de birkaç blokta bir yan camına siyah ve turuncu SATILIK tabelası bantlanmış bir arabanın olduğu bir mahalleye denk gelmemek süper zor. Bu yüzden o mahallelerden birine gidin ve dolaşmaya başlayın. Bir telefonunuz olmadığı için birkaç kapı çalmanız gerekecek ve bu bazı köpekleri heyecanlandırırken bırakım yaşlı insanların aklını karıştıracak ve uyuşturucu müptelası işsiz ucubeleri sinir edecek ve nihayet gerçekten satılık arabası olan birini bulduğunuz zaman, arabanın şu anda çalışmadığını keşfedeceksiniz ve bir sonraki çalışıyor olacak ama benzin deposunda, ürkütücü bir rahatlıkla sergilenen bir bıçağın açtığı bir yarık olduğu için beş litreyle sadece on kilometre gidiyor olacak ve bir sonraki freni ya da ön camının olmaması sayılmazsa çalışır durumda olacak ve bir süre sonra tam durum tamamen umutsuz bir hal alacakken uygun alım satım partnerinizi bulacaksınız. “Ralph” diye telaffuz ettiğiniz zaman sizi genizden gelen bir kırkırtıyla düzelterek, son derece saygılı yaşlıca bir beyefendi olacak. “Hayır,” diyecek. “*RELPH.*” Pekâlâ. Relph’in arabası bloğun etrafını sorunsuz dönebildiği için hiç soru sormadan 2.300 dolar nakde almayı kabul edeceksiniz. Babanızın dişleriyle aynı renk, mentollü sigara ve üstünden en az beş yıl geçmiş mangal gibi kokan ve arka koltuğu ada biçiminde şarap ya da kan lekesi desenli 1998 model küçük kutu gibi bir Honda Accord. Arka koltuk bir leke atlasına benzeyecek ve kısa bir süre için, Lekeler Atlası içinizden birine düzgün bir grup adı gibi gelecek, ta ki yüksek sesle söyleyene kadar. Hatanızı o zaman anlayacaksınız ama çok geç olacak çünkü siz biliyorum biliyorum biliyorum biliyorum biliyorum biliyorum diye mırıldanırken ve belki de kaçmak için şimdiden amfilerle dolu olan bagaja tırmanmaya çalışırken grup arkadaşlarınızdan biri bu adı daha şimdiden bir dizi terli ve seks

bunalımı yaşayan Hristiyan rock grubuyla karşılaştırarak harcamaya başlamış olacak.

Üçüncü Adım: Güzel arabayı Knoxville'in McGhee Tyson Havaalanı'ndaki uzun süreli otoparka bırakın

Ekipmanın tamamını Motoru Kontrol Edin ışığı daha şimdiden yanan ve saatte otuz kilometrenin altındaki her tür hızda alçak ama kulakları sağır edici cinsten bir aç köpek sızlanması çıkaran Honda Accord'a aktardıktan sonra ikiye ayrılabilirsiniz. Biriniz yepyeni arazi aracını Knoxville Havaalanı'nın uzun süreli park kısmına götürüp kapalı kısımda gelişigüzel bir yere park ettikten sonra infilak etmek üzere olan bir şeyden uzaklaşan Vin Diesel gibi bayağı havalı hissederek arkanıza bir kez bile bakmadan oradan uzaklaşabilirsiniz. Tabii ortada bir patlama olmadığını ve sizin dönüp arkanıza baktığınızı ve büyük siyah arazi aracının park yerinde başkasına ait ve sizin hakkınızda her şeyi çoktan unutmuş bir köpek gibi boş boş durmaya devam ettiğini saymazsak.

Gidiş kısmına yürürsünüz ve orada durup grup arkadaşlarınızın Accord'la gelmesini beklerken harap durumdaki sarımtırak arabanın kaldırılma yanaştığını hayal eder, azgınca sevişecekleri ya da kim bilir, rahat bir tavırla birbirlerini elleyecekleri ve hatta sadece el ele tutuşacakları –ki en kötüsü bu olurdu– fikriyle barışmaya çalışırsınız ama geldiklerinde yan yana bile değildirler. Ash arka koltukta kucağında gitarıyla davulların yanına sıkışmış, hiç konuşmadan bir şeyler tıngırdatıyordur ve Corey direksiyonun arkasından size bakar ve çilli, çıkık dişli suratındaki ifade size orada bir şeyler olduğunu ve ne olduğu konusunda hiçbir fikrinin olmadığını söyler.

16.

**ALABAMA'YA GİDERİZ VE AZ KALSIN GİTMEMİZLE
ÖLDÜRÜLMEMİZ BİR OLUR**

Grup turne aracı deneyimi Knoxville'den sonra çarpıcı şekilde değişti.

GRUP TURNE ARACI DENEYİMİ KONTROL LİSTESİ	KNOXVILLE'DEN ÖNCE	KNOXVILLE'DEN SONRA
klima	evet	hayır
motorun işi kıvırması muhtemel mi	evet	hayır
radio iyi çekiyor mu	radio harika çekiyor	radiodan corey ve ben dünyanın en eski amplifikatöründen ve arılardan bir radio yapmaya çalışmışız gibi sesler çıkıyor
kokular	neredeyse şaşırtıcı derecede az	her otuz beş dakikada bir açıklanamaz yeni bir koku ekleniyor: örn. lateks, marihuana, yanık saç, portakal
sağ ön koltuk akreplerle döşenmiş gibi geliyor mu	hayır	evet

Yani hepimiz ter içinde, yumruk yemiş gibi sersem ve biraz ürkektik. Bununla birlikte Accord bunaltıcı öğleden sonra sıcaklığında otobanda tangırdar ve sızlanırken, açık camlardan içeri gürültüyle dolan havaya ve telefonsuzluğa rağmen kendimi gayet iyi bir ruh halinde buldum. Nedenini kim bilir. Her şey bok gibi giderken bile bir grubun üyesi olmak iyi bir histi.

Hemen ölmememiz için camlar açık olmak zorundaydı ve gürültüden başka bir şey duymak zordu ama bir saatin sonunda Ash arka koltuktan seslenmeye başladı.

ASH: BİR GRUP TOPLANTISI TALEP EDİYORUM

WES: İYİ FİKİR HAYDİ YAPALIM

COREY: NE

WES: ASH GRUP TOPLANTISI TALEP ETTİĞİNİ SÖYLEDİ

COREY: AH

COREY: ZATEN HER ZAMAN BİR TÜR GRUP TOPLANTISI HALİNDE DEĞİL MİYİZ

ASH: NE

WES: COREY HER AN GRUP TOPLANTISI HALİNDE DEĞİL MİYİZ DİYOR

ASH: NE DEMEK BU

COREY: NE

WES: NE DEMEK İSTEDİĞİNİ SORUYOR

COREY: HER ZAMAN BİRLİKTEYİZ VE KONUŞUYORUZ FALAN, BU DURUMDA SÜREKLİ KESİNTİSİZ BİR GRUP TOPLANTISI YAPIYOR SAYILMAZ MİYİZ

ASH: NE DEDİĞİNİ DUYAMIYORUM

WES: DAHA YAVAŞ GİDEBİLİR MİYİZ YA DA CAMI KAPASAK ÇÜNKÜ BU İŞ SİNİR BOZUCU BİR HAL ALMAYA BAŞLADI

Corey otobandan çıkmak istemiyordu. Bu yüzden camları kapadık. Camları kapamamızla herkesin Ter Seviyesi yüzde 20.000 arttı.

COREY: söylemeye çalıştığım, şu anda bütün hayatımız bir grup toplantısı bu yüzden grup toplantısı yapalım demenin nesi farklı

ASH: madde bir: grup felsefesi

WES:

COREY:

ASH: yaptığımız her şey birleştirici bir felsefeye dayanırsa faydalı olur diye düşünüyorum

COREY: budizm gibi demek istiyorsun

ASH: hayır

COREY:

ASH: demek istediğim, bu ne anlama gelirdi? hepimizin bir anda budist olduğu anlamına mı?

COREY: wes'inkiler budist o yüzden belki de biz

WES: AH SİKTİR

COREY: TANRI AŞKINA NE

WES: BU KOLTUK CANIMA OKUDU

COREY: ah

WES: koltuk resmen öfkeli akreplerle dolu sanki

ASH: ben daha çok müziğin kendisiyle ilgili bir felsefeyi kastettim, bir tavır, bir mantra ya da onun gibi gerçekten basit bir şey gibi

COREY: “sıkı çalış sıkı eğlen” gibi mi yani

ASH: şey o olmadığı kesin

COREY:

ASH: “sıkı çalış sıkı eğlen” nispeten iş görebilen alkoliklerin felsefesidir

COREY: yani söylediğim, eee, sanırım evet özünde bu anlama geliyor

İyi hissetme nedenlerimden birinin Ash’ın Corey hayatının aşkıymış gibi davranmaması olduğunu anlamaya başlıyordum. Ash, Corey eşyalarının üstüne asit döken bir laboratuvar partneriymiş gibi davranıyordu.

Bu arada üstünde otuzdan fazla çıkartma olan bir dorsenin arkasına takılmıştık:

Sürücü Nakit Taşımıyor (Evli)

“Küresel Isınmadan” Bu Kamyon Sorumludur

Yemek Çubuğuyla Değil Dingil Anahtarıyla Yapıldı

WES: “Kulağa iyi geliyorsa iyidir” nasıl

ASH: kulağa iyi geliyorsa iyidir

COREY: hayır korkunç

ASH: hayır aslında fena değil. şimdi mi uydurdun?

WES: ah evet

COREY: ne? hayır şimdi uydurmadı. duke ellington’ın sözü

WES: eee corey bunu duke ellington’ın söylediğini sanmıyorum

COREY: wes bu bütün zamanların en ünlü duke ellington sözü falan

WES, *sesini incelterek*: eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

COREY:

WES: eeeeeeeeeee yoksa senin dediğin şu “o swing hissi yoksa hiçbir anlam ifade etmez” mi

ASH, *çatlak bir sesle*: hah

COREY: pekâlâ grup toplantısının geri kalanı wes’in otluğuyla geçecekse oturumu sonlandırmanızı öneriyorum

Hâlâ sağ şeritte aşırı çıkartmalı 18 tekerli dorsenin arkasındaydık. Sol şeritteki pencereleri film kaplı bir Jeep dorseyi sollamamıza engel oluyordu.

COREY: ah haydi ama

ASH: “kulağa iyi geliyorsa iyidir” hoşuma gitti.

WES: elbette sadece bir fikir

ASH: ama aynı zamanda sonradan edinilmiş bir zevke göre olacaksa bir şey yapmayın anlamına da geliyor

WES: hımmmm

COREY, *işaret ederek*: haydi ama! izin ver geçeyim

ASH: kulağa ilk anda iyi gelmeyen, şans verilmesi gereken zor şeyler mesela, bu felsefe onları yapmayın der gibi. onun yerine parlak, hoş gitmesi kolay olanı yapın tadında

WES: doğru

ASH: ikisine de ikna olmadım ama bu haltı düşündüğümüze memnunum

COREY, *kornaya ritmik şekilde asılarak: camları filmli gerzek pislik*

WES: “en iyi sanatçı en iyi hırsızdır” diyen bir öğretmenim vardı.

ASH: hmmmmmm

WES: fikirlerini her yerden alıp onlarla beklenmedik havalı şeyler yaparsın mesela ve aaaaaaaeeehehhh.

COREY: ŞEY

WES: bu hiç iyi değil

ASH: hah

COREY: NELER OLUYOR

Olan şuydu: Bir anda arabamızın içinde bir lazer gösterisi başladı. Büyük bir şeydi ve her yerdeydi. Direksiyonun ve torpidonun üstünde, kucaklarımızda, vücutlarımızda ve her şeyde hızla yanıp sönen dönen şu yeşil bilimkurgu karakterlerinden, kabartmalardan ve desenlerden oluşuyordu. Yarattığı etki kısaca Halo ya da onun gibi bir şeyden fırlamış Kötü Kalpli Uzay Gemisi Kontrol Paneli’ydi.

Çok geçmeden lazer gösterisinin yanımızdaki Jeep’ten kaynaklandığını anladık. Projeksiyonun minyatür halini Jeep’in film kaplı yolcu penceresinde görebiliyorduk. Ama başka bir şey göremiyorduk. Bu yüzden, örneğin, silahlı olup olmadıklarını da göremiyorduk ama belki de silahlı olduklarını varsaymak gerekirdi.

Jeep’in ürkütücü opak camları, bize yol vermemeleri, saldırgan bir tavırla bizimle aynı hızı korumaları ve bizi bir dorsenin arkasına hapsetmeleri bir araya gelince aramızdan iki kişinin kafayı yemesine neden oldu.

COREY: HAYIR HAYIR HAYIR. HAYIR HAYIR HAYIR
HAYIR HAYIR

WES: COREY TELAŞLANMAYI KES

COREY: TELAŞLANAN *SENSİN*

ASH: çocuklar

WES: BEN KAFAYI YİYEBİLİRİM AMA SEN YİYEMEZSİN ÇÜNKÜ ONLARA KORKUNU BELLİ EDEMEZSİN

COREY: ASH BELKİ CAMDAN BİRAZ PARA UZATIRSAN ALIRLAR VE BİZİ RAHAT BIRAKIRLAR

Jeep'in içine bakmak mümkün olsaydı muhtemelen bu kadar telaşlanmazdık. Ama mümkün değildi. Yanımızdan ayrılmayan kocaman, siyah, yüz­süz bir nesne sinir bozucu şeyini bir bilim-kurgu aracının keşif ışığı gibi üstümüze tutuyordu.

ASH: çocuklar bizimle sadece kafa buluyorlar

WES: evet ama bizimle kafa bulmaları iyi bir şey değil

COREY: hayır hayır hayır bence hiç iyi değil

WES: belki de kenara çekmeliyiz

COREY: evet. evet evet evet

Böylece Corey frene asıldı, direksiyonu bankete kırdı ve gü-rültü ve tangırtılar eşliğinde sarsılarak durduk.

Ama Jeep de durdu. O da önümüzde bankete saptı ve yaklaşık otuz metre kadar ileride durdu.

Fren lambaları yandı.

Hiç ses çıkarmadan durup Jeep'e baktık.

O da sessizce durdu.

O noktada Alabama'da bir yerdeydik.

İlk konuşan Corey oldu.

COREY: yani

ASH:

WES:

COREY: şimdi ne olacak

WES: belki bir anda harekete geçip gerçekten köklesek

COREY: hayır

WES: bir çıkış yakalayacak kadar öne geçebilir ve belki izimizi kaybettirebiliriz

COREY: kimseyi geçemeyiz. yüz kilometreye bile zor çıkıyoruz

WES: şey belki refüjün üstünden atlayabiliriz

COREY: olmaz

WES: ve ters yöne gideriz belki peşimize düşecek kadar deli değildirler

COREY: bu araba hiçbir refüjün üstünden atlayamaz. balina gibi karaya oturur

WES: hem muhtemelen o kadar *delidirler*

COREY: evet kahrolası psikopatlar. baksanıza orada oturuyorlar

WES: belki yeterince beklersek çekip giderler?

COREY: wes ya bize toslamaya kalkarlarsa

WES: siktir

COREY: ya da ateş etmeye falan başlarlarsa

WES: siktir siktir siktir

COREY: bence arabayı ormanın içine sürmeyi denemeliyiz

WES: evet belki

ASH: çocuklar.

Ash konuşmaya başladığı anda, bizim biz, onun o olduğu bir kez daha netlik kazandı. Biz ve o iki ayrı şeydik.

“Silahları yok,” dedi. “Hiçbir bokları yok. Sadece bizimle kafa buluyorlar.”

Birkaç saniye bekledi ve “O zaman biz de onlarla kafa buluruz,” dedi. Bunu her zaman gittiğiniz dondurmacıda, her zaman yediğiniz dondurmayı sipariş ederken kullanabileceğiniz bir sesle söyledi.

Kapıyı açtı.

“Ash, bekle,” dedim ama beni duymazdan geldi.

“Bagajı aç,” dedi Corey’ye.

Corey hiçbir şey yapmadı.

“Aç şunu,” dedi ve Corey bagajı açınca, Ash arabadan inip arkaya geçti ve bagajı karıştırdığını duyduk.

Jeep’ten ateş falan açılmadı. İnlen de olmadı. Jeep hiçbir şey yapmadan durmaya devam etti ve ben kendimi ya Jeep’in içinde hiç kimse yoksa diye düşünürken buldum.

Ash’in duyulur bir şekilde amfilerin altını kurcalarken, “Haydi ama,” diye fısıldadığını duyduk.

Hayır. Bu çılgınca ve aptalcaydı. Jeep’te kesinlikle birileri vardı. Ve kesinlikle kötü niyetliydi. Ve kesinlikle bizimle işlerinin bitmediğine karar vermişlerdi.

Belki de esrar almışlardı. Ya da asit. Ya da bir mezhebe üyeydiler. Muhtemelen hepsi birdendi. Yoksa insan neden böyle psikozlu gibi korkunç şeyler yapardı ki?

Ash’ten hoşnut bir homurtu çıktığını duyduk. Bagaj kapağı çarpılarak kapandı. Ash benim olduğum tarafa yürüdü. Cama vurdu. Açtım. Elinde bir bijon anahtarı tutuyordu.

“Wes,” dedi.

Ona boş boş baktım.

“Haydi,” dedi.

Kıpırdamadım.

“Corey arabayı hareket ettirmesi gerekirse diye burada kalsın. Ama sen benimle geliyorsun.”

Başımı tamam der gibi salladım. Ama hâlâ kıpırdamıyordum.

“Corey, motoru çalışır durumda bırak,” dedi Ash ve yürümeye başladı. Bense düşüncelerimin şalterini kapımı açıp arabadan inmeme ve yürümeye başlamama yetecek kadar bir süreliğine indirmeyi başardım.

Banket arabadaki kadar sıcak değildi. Ama hava hâlâ ağırdı ve insanın tenine yapışıyordu. Jeep nasılsa daha uzak görünüyordu. Zemine yiyecek ambalajları, naylon torbalar, boş sigara paketleri, kola kutuları ve kırık bira şişeleri saçılıydı.

“Şu kırık bira şişelerinden birini al,” dedi Ash.

Başımla onayladım ve hep yaptığım bir şeymiş gibi en yakındaki bira şişesine yürümeye çalıştım. Şişeyi aldım. Bir Budweiser’dı ve ıslaktı.

“Hayır,” dedi Ash. “Ciddi ciddi kırık olanlardan. Şunun gibi mesela.”

Başıyla tabanı eksik olan bir başka Budweiser şişesini işaret etti. Şişeyi boyun kısmından tutup sıktım ve Jeep’e doğru yürümeye başladık.

Çok kısa süre sonra sıktığım kısımda da kırık olduğunu ve sivri kenarının avucumun tombul kısmına battığını fark ettim. Ama artık bir şey söylemek ya da bu konuda bir şey yapmak için çok geçti.

• • •

Jeep'e yürüyüşümüz birmek bilmedi. Güneşin ensenizde soluduğunu hissediyordunuz. Ash elindeki bijon anahtarını tenis raketi gibi birkaç kez savurdu.

"Şişe tam olarak ne için," dedim.

"Lastiklerini yarmak için," dedi.

"Ah," dedim.

"Yani kendimizi savunmak için de," dedi.

Vücudumda terden ıslanmamış tek bir yer kalmamıştı. Ancak avucumun içindeki ıslaklık nasılsa daha yapış yapış geliyordu. Beynim beni, *sadece kan*, diye yatıştırdı. *Endişelenecek bir şey yok. Avucundaki yaradan sızan kan.*

O noktada Jeep'in yarı yolunu geride bırakmıştık. Jeep temiz ve çiziksizdi. Hiçbir yerinde çıkartma yoktu. Plakası 5KAK924'tü. Jeep'te kimin olduğunu anlamak imkânsızlığını koruyordu.

Sonra fren lambaları yandı.

Motorun çalıştığını duyduk ve Jeep'in bizden uzaklaşmaya başladığını gördük. Ben istemsiz olarak bir şeyler haykırdım. Koşmaya başladık. Jeep hızlandı. Ben çığlık atıyordum. Kamyonlar yanımızdan hızla geçiyordu. Anlamsız sayıda kamyon bir öncekinin tıpatıp aynısı gibi görünüyordu. Arkamızda bir yerde Corey kornaya basıyordu. Ben depara kalkmışım ve ciğerlerim çıkacak gibi kükrüyordum. Ash'i arkada bırakmışım ve neredeyse Jeep'e yetişecektim ve kolumdan yukarı hafif hafif kan sızdığını hissedebiliyordum. Şişeyi biraz daha sıktım ve hiçbir şey hissetmedim ve birkaç adım sekerek şişeyi var gücümle fırlattım. Şişe çok uzun süre havada kalmadı ve yolun tamamını aşamayacağı belliydi. Uzak ve alçak bir gümbürtüyle Jeep'in üç metre gerisine, banketin yanındaki otların arasına düştü. Jeep sıçrar gibi bir hareketle üst vites geçerek otobana fırladı ve ben *bir önemi yok*,

koşmaya devam edersem önünde sonunda yakalarım işte o zaman boku yediler diye düşündüm.

Accord'a döndüğümde elim çok kanıyordu, el havlularından birini etrafına sardık ve otobandan çıkıp eczane olan bir kasaba aramaya karar verdik. Ayrıca sahne alacak bir yeri olan. Kontrollü ve ustalıkla bir şova çıkmaya her zamankinden daha donanımlı hissediyorduk. Aptallık olduğunu biliyorduk. Ama umurumuzda değildi.

WES: AH, SİKTİR

COREY: ne yoksa elinde hâlâ cam falan mı var

WES: HAYIR ŞU APTAL AKREPLİ DÖŞEME YÜZÜNDEN

Aslında elimin içinde hâlâ bir miktar cam vardı.

17.
**EVET İÇERİDE HÂLÂ
CAM KIRIKLARI VARDI**

Pek çok açıdan Ash ikimizin de tanıdığı, kıza en az benzeyen kızdı. Bir sürü Angus Young solosunu ezbere biliyordu ve saçlarının temizlik durumuna tamamen kayıtsızdı. Onu banyoda Instagram'larken hayal etmek imkânsızdı.

Ama elimden çıkan kan Ash'in nispeten kızsalsal bir yanını açığa çıkardı.

"Siktir," dedi. "Benim suçummuş gibi hissediyorum." Elimi ve kolumu tutuyor, parmağını yaranın üstünde dolaştırıyordu.

"Sorun yok," dedim. Nasılsa kendimi tutup, *sonu bu olacaksa kendimi her gün pis otoban camlarıyla keserim* demedim.

"Orada hâlâ biraz cam olduğu kesin," dedi kesiği biraz aralayarak.

"Ihhhhhhhhhhhhhh," dedim.

"Acıyor mu?"

"Ihhh."

"Özür dilerim."

"Hayır. Bir daha yap. Çünkü hiç acımıyor."

Corey bir köpek gibi, "EVET," diye havladı.

Sonunda bir eczane bulduğumuzda gün neredeyse batmak üzereydi. Fargo, Alabama'daydı ve bayağı kalabalıktı. Fargo'da daha çok siyahi varmış gibiydi. Eczanedeki herkes siyahiydi. Bu yüzden içeri girince biraz dikkat çektik. Gerçi bu durum eczanede bizim dışımızdaki herkesin siyahi olmasından çok elimin çevresindeki kanlı el havlusuyla alakalı olabilirdi. Bir benzin istasyonunun önünde, şişe suyla kolumu biraz temizlemiştik ama hâlâ *Açlık Oyunları*'ndan bir figüran gibi görünüyordum.

Ayrıca berbat kokuyorduk. Muhtemelen bu da biraz dikkat çekiyordu. Topluca Jennifer Lawrence'ın koltuk altı gibi kokuyorduk.

Gelişigüzel birkaç tıbbi malzeme –gazlı bez, dezenfektan, silikon yara bantları ve bir buçuk kiloluk Mike and Ike şekeri– toplayıp sıraya girince önümüzdeki adam bize döndü ve “Bunların hepsini elin için mi alıyorsunuz?” dedi.

Uzun boylu, kırklı yaşlarda, çizgili polo tişörtlü ve canlı bir konuşma tarzı olan bir adamdı.

“Hııı,” dedim.

“O el için tıbbi bakıma ihtiyacın var mı?” diye sordu. Bu kez daha az sohbetimsi, daha çok her zaman uğraşmak zorunda kaldığı çocukla uğraşan lise müdür yardımcısı tadında konuşmuştu.

“Ah,” dedim. “Bu el mi? Hayır. Sanmıyorum. Ama sağ olun.” Adam emin misin der gibi kaşlarını kaldırdı.

Corey, “Tıbbi bakıma asıl *aletinin* ihtiyacı var,” dedi.

Ve derin bir sessizlik oldu.

Adam Corey'ye tamamen ifadesiz bir yüzle baktı.

Corey zeminin çeşitli kısımlarını inceleyerek, kıpırdanarak ve usul usul bir keçi sesiyle cevap verdi.

Bu olay mümkün olacağını sandığınızdan biraz daha uzun sürdü.

“Biliyor musunuz, belki de elinin bakılmasına gerek vardır,” dedi Ash sonunda.

Adam Corey’ye bakmayı sürdürerek başını salladı. “Charlize,” diye seslendi. “Oğlanın yardımına ihtiyacı var.” Sonra kasaya gitti, sigara aldı ve onu bir daha görmedik.

Charlize, eczacı bankosunda reçetesini hazırlatan bir kadın çıktı. Ufak tefekti ve altmışlarında görünüyordu ve saçlarını mor çiçek desenli Rusya köylüsü tipi bir kumaşla bağlamıştı. Yakından bakınca kollarının onlarca yıl öncesinden kalma yanık izlerine benzeyen çarpılarla dolu olduğunu gördük.

Bizimle uğraşmak zorunda kalmanın onu hiç heyecanlandırmadığını gizlemeye gerek görmedi.

“Acil servise gidemez miydiniz?” dedi el havlusunu açarken.

“Biraz acelemiz var,” dedi Ash.

“Ayrıca kapalılar,” dedi Corey.

“Corey,” dedi Ash.

Charlize sabırsızlıkla başını salladı. Ash’e, “Bana alkolü ver lütfen ve gidip birkaç tampon getir,” dedi ve çantasından bir cımbız çıkarıp sterilize ederek çok geçmeden eczanenin ve sayıları gittikçe artan meraklı izleyicilerin ortasında elimi ameliyat etmeye başladı.

“Nerelisiniz çocuklar?” diye mırıldandı.

“New York,” dedi Ash. Aynı anda ben de, “Pittsburgh,” dedim.

“Buralardan,” dedi Corey.

“Corey,” dedi Ash yine.

Ben kendimi oradan oraya atarak kontrolsüz bir şekilde hıçkırmamaya odaklandığım için Charlize'in tıbbi referansını sorgulamayı akıl edememiştim. Ama Ash doktor olup olmadığını sordu.

"Hemşire," dedi Charlize. "Emekliyim."

"Neden bu kadar genç emekli oldunuz?" dedi Corey.

Charlize kaşlarını kaldırdı ama Corey'ye bakmadı. "Sence ne kadar gencim?" dedi.

Corey'nin düşünmeye çalıştığını neredeyse duyabilirdiniz.

"Otuz," dedi, "dört."

Besbelli Charlize Corey'yi ne kadar salak bulduğunu ifade edecek bir cevap bulmakta aciz kaldı. Bu yüzden başını salladı ve küçümseme ifade eden öksürüğümsü bir ses çıkardı.

"Üç. Otuz üç."

"Yirmi üç olmaz mı?" dedi Charlize hiç gülümsemeden.

Sonra sonuncu ve en büyük cam parçasını çekince bir anda elimde bir şey gevşeyiverdi ve kanımın yaklaşık yarım litresi oracıkta muşamba kaplı zeminin üstüne boşaldı. Ve neredeyse herkes panikle ciyaklamaya başladı, hatta izleyiciler arasında bayılanlar da oldu; genel olarak tam bir kaostu.

Çok geçmeden sokağa dönmüştük, sağ elim sımsıkı bandajlanmıştı ve Ash ile Corey bu kasabada kalmayı isteyip istemeyeceğimizi anlamak için etrafa bakıyorlardı.

"Oteller, barlar ve diğer ıvır zıvır şu tarafta gibi görünüyor," dedi Ash.

"Gerçi ben bir şey bulacağımızı sanmıyorum," dedi Corey.

"Pekâlâ, en azından bir bakalım," dedi Ash.

“Ama sadece etrafta dolaşıp bir şey bulamayarak bir saatimizi falan ziyan edeceğiz.”

“Yeniden otoyola dönmekten daha büyük bir ziyan nasıl olabilir?”

“Otoyolda Motel 6 tabelaları falan vardı.”

“Evet, o zaman Motel 6’da kalmamız gerekirdi.”

“Evet. Çok sağlam olurdu.”

Charlize’in yarım blok kadar uzakta bir sigara yakıp bizi süzdüğünü gördüm.

“Hayır,” dedi Ash. “Harika falan olmazdı. Boktan bir şey olurdu.”

“Motel 6 çok sıkıdır. Adını bir kelimeden bile almamış. Bir *sayıdan* almış çünkü umurlarında bile değil.”

“Altı da bir kelime ve Motel 6, evinden tahliye edildiğin zaman az önce bir fahişenin cesedinden çaldığın esrarı içecek bir yere ihtiyaç duyunca gittiğin yerdir.”

“Motel 6 hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Motel 6 hakkındaki kuş kadar bilginle kendini küçük düşürdün.”

Charlize, “Nereye gitmeye çalışıyorsunuz çocuklar?” diye seslendi.

Charlize bize doğru yürürken nedense hiçbirimiz ne cevap vereceğimizi bilemedik.

“Ebeveynlerinizle birlikte mi seyahat ediyorsunuz?” dedi.

“Biz bir grubuz,” dedim. “Yani şu an turnede sayılırız.”

Corey, “Turnedeyiz,” diye netleştirdi.

“Öğretmensiz?” diye bastırdı Charlize. “Yanınızda yetişkin olmadan?”

“Ben yirmi bir yaşındayım,” dedi Ash.

Charlize Ash’e uzun uzun baktı.

“Ve onlar da on dokuz,” diye ekledi Ash.

Charlize başını ağır ağır salladı.

“Sormamın sakıncası yoksa sıradaki konser nerede?”

“Biz de onu bulmaya çalışıyoruz,” dedi Corey.

“Aslında bir konserimiz olduğu söylenemez,” dedim.

“Tabii.” Charlize bize kosinüsün ne olduğunu anlatmayı başarmış bir öğretmen gibi nefesini bıraktı. “Tabii. Ben de öyle düşünmüştüm. Size bir teklifim olacak. Hazır mısınız? Dinliyor musunuz? Teklifim uyuyacak bir yer ve biraz yiyecek içeriyor. Şimdi. Bu bir seferlik bir teklif. Reddederseniz gücenmem. Ama. Teklif yenilenmeyecek. Bu yüzden dikkatli düşünün, aranızda tartışmak için acele etmeyin ve...”

“Evet, çok isteriz, lütfen,” dedim ve neyse ki ne Ash ne Corey işi bozmaya çalıştı.

Charlize öne oturup birkaç blok ötedeki evinin yolunu tarif edebilsin diye ben ve Corey arkaya sıkıştık.

“Cidden, kaç yaşındasınız?” diye sordu Charlize.

“Ben cidden yirmi birim,” dedi Ash.

“Sen yirmi birsen ben de Michelle Obama’yım,” dedi Charlize. Arabada düşünceli bir sessizlik oldu.

Charlize, “Ve ben Michelle Obama değilim,” diye belirtti. “Çünkü evlendiğim adam ABD Başkanı değil. Kendisi daha çok APAK Başkanı.”

Camdan dışarı bakıyordu.

Bir süre sonra neredeyse kendi kendine konuşur gibi, “Ayak Parmaklarının Arasını Kurcalayanlar,” dedi ve aslında bizden nefret etmediğini anladık.

“Babam da ayak parmaklarının arasını kurcalar,” dedi Corey.

Ayak Parmaklarının Arasını Kurcalayanlar'ın başkanı rastgele üç çocuğun evinde uyuyacağını duyunca hiç heyecanlanmadı.

“Charlie,” diye ilan etti, “bu gençler *gitmeli*.”

Oturma odasındaaydık. Adam bir fincan çay ve kapağında korsanlar olan *The Mauritius Command* adlı bir kitapla bir koltukta oturuyordu. Adı Ed'di ve moda anlayışını yaşlı rüküş kadından hallice olarak tanımlayabilirdim. Çoraplar, parmak arası terlikler ve laboratuvarı normal pantolonun üstüne giyilmesi için tasarlanmış gibi görünen bir pantolon ve nasıl oluyorsa tam göbek deliğinin üstünde bir delik olan eski, sümük rengi bir polo tişört. Orta yaşın son demleri rüküşlüğüne öylesine adanmış bir görüntüyü ki saygı duymamak imkânsızdı.

Charlize yatak hazırlamakla meşgul olduğu üst kattan, “Kalacak yerleri yok ve bir geceliğine idare edebilirsin,” diye seslendi.

Ed gözlerimin içine bakarak, “HAAAYIIIIIR,” diye bağırırdı.

“Eveeeeet bayım,” diye seslendi Charlize.

“Yabancıların çocuklarının sorumluluğunu ALMAYACAĞIM.”

“Çok komik çünkü kristal kürem bal gibi alacağını söylüyor.”

“Bu saçmalığa katiyetle karşıyım.”

“Hepimiz müteşekkirimiz,” dedi Corey ama Ed on saniye boyunca tek kelime etmeden ona baktı. Sonra bir kez daha, “*Karşıyım*,” diye tekrarlardı.

Charlize'in, “Ah git kendine karşı çık,” dediğini duyduk.

“Bu gayrimeşru felakete *şiddetle* karşıyım.”

“Ed, ikinci katın tuvaletinden hâlâ sesler geliyor.”

Ed burnundan birkaç kez soludu.

Daha akli başında bir sesle üst kata, “Charlie,” diye seslendi. “Diyelim, polis geldi. Evimizde yasal velilerinin bilgisi ya da açık izni olmayan üç çocuk –üç beyaz çocuk– olduğunu keşfetti. Şimdi, bana bundan sonra olabilecekleri gerçekçi bir şekilde söyler misin?”

“Polis gelmeyecek ve bu arada sadece biri beyaz.”

Ed gözünü öyle hızlı devirdi ki göz küresini çıkarmaması inanılmazdı.

Bir sonraki hamlesi, besbelli içimizden birini çökertme amacıyla hepimize sırayla dik dik bakmak oldu. İlk çökenin Corey olması sürpriz olmadı.

“Onun anne babası da beyaz,” dedi beni işaret ederek.

Ed CIA sorgucusu bakışını tekrar bana çevirdi.

“Evlatlığım,” dedim kendimi aptal gibi hissederek. “Venezuelalıyım.”

Ed bu bilgi ona herhangi bir fayda sağlayabilirmiş gibi ciddi bir tavırla başını salladı.

“Ben New York’un dışında büyüdüm,” dedi Ash alakasız bir şekilde. Bu noktada Ed kollarını iki yana açıp alçak ve akli başında bir ses tonuyla, “*Şimdi bakın,*” diyerek bizi susturdu. “Üçünüz durumumun zorluğunu takdir edebilirsiniz. Benden kaçakları barındırmam mı isteniyor?”

Hiçbirimizin ne bok yiyeceğimiz konusunda bir fikri olmadığını söylemek yanlış olmaz. Durup düşünceli bir tavırla başımızı sallamakla yetindik. Başlarımızı *Evet, bizler barındırmanızın istendiği kaçaklarınız* der gibi değil, *durumunuzun zorluğunu takdir ediyoruz* der gibi sallamaya çalışıyorduk.

“Kanun önünde, reşit olmayan kaçakları barındırmaktan sorumlu olacak mıyım? Kanun önünde.”

İsteksiz ve kafa karıştırıcı baş sallamalarımızı sürdürdük. Ed sadece bana hitap eder gibiydi. *Beni lider sanıyor*, diye düşünmemeye çalıştım.

“Söylesene,” diye gürledi. “Yoksa bir örgütün suç ortağı mı oluyorum?”

Bunun ne anlama geldiğine kafa yormak için başımı sallamaya son vermek zorunda kaldım. Corey artık başını daha şiddetli sallıyordu. Ve Ash de kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. Yani grup halinde ele alındığımızda su katılmamış salaklar gibi görünüyorduk.

Ancak nasıl olduysa bu cevap Ed’i tatmin eden bir cevap oldu. Çünkü sıırıttı ve “HA,” dedi.

Sonra esrarengiz bir şekilde daha fazla üstelemedi. Gırtlığını temizledi, biraz çay içti, *The Mauritius Command*’i eline aldı ve biz yokmuşuz gibi okumaya döndü.

Ayaklarımızı sürüyerek üst kata, üç farklı odaya hazırlanmış üç yatağa çıktık. İçeri girdiğimde, Charlize odamın zemininde yüzüstü yatıyordu. Çok normal bir şeymiş gibi çevik hareketlerle kalktı.

Kolumu sıvazlayarak, “Sadece dinleniyordum,” dedi ve odadan çıktı.

Charlize akşam yemeğinden sonra küçük arka bahçe sahnesinde çalabileceğimizi söyledi. Mahalle halkı bizi görmeye gelecek, bira falan içeceklerdi. Ed’in buna izin vermesi pek olası görünmese de gün batarken bir süre dışarıda prova yaptık ve bizi durduran olmadı.

İsabet oldu çünkü hiçbirimiz hiçbir şarkının hiçbir yerini hatırlamıyorduk. Ayrıca ben sağ elimin ayası tamamen bandaj-

lıyken çalmaya alışmalıydım. Ama asıl mesele şuydu ki birlikte nasıl çalacağımızı yeni yeni çözmeye başlıyorduk.

Demek istediğim, ben Ash'in gitarist olarak kim olduğunu yeni öğreniyordum. Mesela yaptığı belli başlı şeyleri ve o şeyleri ne zaman yapmayı sevdiği gibi. Ama diğer yandan genel olarak müzikal kişiliğini de anlamaya başlıyordum; başlangıçta baştan savma ve yalap şalap geliyordu ama gerçekten dinlemeye başladığınız zaman kontrolü tamamen elinde tuttuğunu fark ediyordunuz.

Hiçbir zaman ritme uymuyordu. Ya yarım saniye geç ya da erken girmeyi seviyordu ve bir söze ya çok fazla ya da eksik nota katıyordu. Bas kısmını, giriş ya da ilk dörtlük gibi birkaç ölçü boyunca takip ediyordu ama bunu, onu tamamen başka bir parçaya dönüştürecek kesintiler ya da hayalet notalarla yapıyordu. Ya da sizi çok düzenli ve derli toplu bir blues melodisinde giderken uyarmaya bile gerek duymadan, şaşırtacak kadar tuhaf bir nota basıveriyordu. Ama hepsi süper kasti hareketlerdi.

Ash'in bütün olayı size hiç beklemediğiniz şeyi vermektir, bu yüzden ben ve Corey için olay ona bunu yapacağı maksimum alanı sağlamaya ve olabildiğince geri durup öne çıkmamaya dönüştü ve birkaç saat boyunca yaptığımız da bu oldu. Tam anlamıyla emin değildik ancak sonuna gelince gerçekten bir şey yakalamışız gibi hissetmeye başladık.

Akşam yemeğine Charlize ve Ed'in dört oğlu da geldi. İkisi eş ve çocuklarını da yanlarında getirmişti. Neyse ki oturma odasında çocuk masasında yemenin küçültücülüğünden esirgendik. Aslında hepimize yetecek kadar yer olmamasına rağmen yetişkinlerin arasına sıkıştırıldık.

Akşam yemeği bir tür balık buğulama ve bir milyon kadar enfes garnitürdü. Bu mucizevi garnitürlere ulaşma çabasıyla yanımdaki adamı, Ed Jr.'ı, namı diğer Küçük Ed'i kazayla dirsekleyip durdum. Sonunda, "Bana ne istediğini söyle, ben vereyim, olur mu?" dedi. Bunu kafasını çevirmeden ya da göz teması kurmadan yaptı.

Charlize bizimle tanışma hikâyesini anlatmaya başlayana kadar bütün söylediği bu oldu.

"Walter'ı eczanede görünce bütün keyfim kaçtı çünkü bilirsiniz odada kim var kim yok hepsi adına hastalık hastası gibidir ve elbette bu eli sarılı genç adamı gördü ve *Charlize! Hey! Charlize! Şuna bir bakmalısın!* oldu. Ben neye bakacaktımım deyince havalara uçtu ve önüne çıkan insanları devirerek ve duvarda Walter biçiminde bir delik açarak tabanları yağladı. Ama yanlış alarm değildi çünkü Wesley adındaki bu genç adamın gerçekten bakıma ihtiyacı vardı ve Wesley seni utandırmak istemem ama orada dururken avarenin tekine benziyordun, üzgünüm ama öyle, Erkek İzçiler Avarelik Armasının reklamını yapar gibi eline kan lekeli bir el havlusunu sarılıydı –hah Quincy, güldürme beni– ve elinde mikrop kapmak için yalvaran her tür pislik ve cam kırığı vardı. Ben de yarasını temizledim ve sonra bu üçünü gönderdim..."

"Kanıtlar öyle bir şey yapmadığını düşündürüyor," dedi Ed.

"Anne, eczanede ne arıyordun?" dedi Küçük Ed boğuk ve kulak tırmalayan sesiyle.

"Ed, onları gerçekten gönderdim ama sonra onları dışarıda moteller hakkında didişirken gördüm, görünürde bir ebeveyn ya da öğretmen yoktu. Bu arada üçünüze şunu sorayım, bu sizin gibi

gençler için normal mi? Yargılamıyorum, sadece merak ettim, bu normal bir durum mu?”

“Bu soruyu ben yanıtlayayım,” dedi Ed neşeyle. “HAYIR. Hayır, değil. Şu anda akşam yemeği masamızda üç kaçak oturuyor.”

“Baba,” dedi Quincy.

“Kaçak olsaydınız bana söylerdiniz diye umuyorum,” dedi Charlize bize.

Tenim ısınıp kaşınmaya başladı ve istemsizce kıpırdandım. Corey, onu haberleri seyretmeye zorluyormuş gibi mutsuz bir ifadeyle yemeğine bakıyordu. Ash’in yüzü ise tamamen ifadesizdi ve bu nedense aramızdaki en suçlu kişi gibi görünmesine neden oluyordu.

“Sessizlikleri sağır edici,” dedi Ed balığını çiğnerken.

“Ed, bırak konuşsunlar.”

“Sen,” dedi Ed bana. “Bu evde olman için ebeveynlerinin açık rızası var mı?”

Neyse ki ağzım doluydu. Ve ağzımın dolu olmasının bana zaman kazandıracağını biliyordum. Bu yüzden yemeği olabildiğince çarpıcı şekilde çiğnemeye çalıştım. Ancak bunun herhangi bir üretken beyin aktivitesi edinmek için kazandıracağı zamanı kullanmayı başaramadım.

Herkes bir şey söylememi bekliyordu. Kaşlarımı çattım ve *Ağzımın içi yiyeceklerle dolu. Bu yüzden muhtemelen bir süre daha konuşamayacağım*, mesajını iletceğini umarak yanaklarımı biraz şişirdim.

Ne yazık ki yanaklarımı şişirmek minik bir parçanın ağzımdan fırlayıp kucağıma düşmesine neden oldu.

Eşlerden biri kıkırdadı. Ash de öyle. Ancak diğer herkes mutlak bir umutsuzlukla tepki verdi. Oğullardan biri başını ellerinin arasına aldı ve “*Siktir,*” diye fısıldadı.

Bu açmaza, inanılmaz bir şekilde, bambaşka bir şeyden bahsetmek isteyen Ed son verdi.

“Baba, anneme eczaneden ne aldığını soracaktın,” dedi Küçük Ed.

Ed, Küçük Ed’e döndü.

Samimi bir kafa karışıklığıyla, “Ona bunu sormak için bir nedenim var mı?” dedi.

“Anne. Ona söyleyecek misin?”

Charlize dudaklarını büktü ve “Birkaç şey işte,” dedi.

“Ya sen söylersin ya da ben söylemek zorunda kalacağım.”

Çok kısa bir süre içinde masadaki hava tamamen değişmişti.

“Advil,” dedi Charlize. “Ve, şey, diş macunu.”

Küçük Ed hüzünle tabağına bakmakla yetindi.

“Şey, bu kadar büyütmeyin,” diye çıkıştı Charlize. “Birkaç kez başım döndü. Ve doktor ilaç verdi. Şimdi kapayın bu konuyu.”

“Bana nöbet olduğunu söyledi,” diye mırıldandı Küçük Ed.

“*Kapa dedim,*” dedi Charlize, bu noktada masadaki herkes onunla konuşuyordu. Yüzünde bakmayı istemeyeceğim ama baktığım korkunç donuk bir ifadeyle ona bakan Ed dışında.

Muhtemelen orada olmamız gerektiğini yaklaşık olarak o noktada anladım. Ama gitmemizin görünür bir yolu yoktu.

“Anne, yine nöbet mi geçirmeye başladın?”

“Fark edilmiyorlar bile ve aslında...”

“Aman Tanrım, Bayan Harris. *Aman Tanrım...*”

“Bunu bizden –anne, dinle beni– bunu bizden saklayamazsın. Biraz bile nöbet geçiriyorsan...”

“Pekâlâ, pekâlâ, sakın olun çünkü ben iyiyim.”

Üçümüz de bu hassas aile anının aile dışı üç tuhaf izleyici olmadan yaşanabilmesi için zarif çıkışlar yapmanın yollarını bulmak için umutsuzca beynimizi zorluyorduk. Belki de Corey ve Ash zorlamıyordu. Ama ben kesinlikle zorluyordum. “Hepimiz tuvalete gitsek?” Hayır. “Bir anda bir yerde ayırılmış bir otel odamız olduğunu hatırladık ama kasabanın ya da otelin adını sormayın, bu arada yeri gelmişken, hoşça kalın.” Bu da olmazdı.

“Bayan Harris, nöbet geçiriyorsanız tek başınıza yemek yapamazsınız!”

“Anne, evet, diyelim ocağın üstünde kaynayan su var...”

“İşte bu yüzden hiçbirinize söylemek istemedim çünkü aşırı tepki vermeye başlayacağınızı ya da beni mutfağımdan uzak tutacağınızı biliyordum ve sakın olun, *lütfen...*”

Ed başını iki yana sallayarak, “Charlie,” diye inledi ve adını söyleyişinde tepki vermeme neden olan bir şey vardı. Ayağa kalktığımı hissettim ve “Burada kesinlikle fazlalığız, bu yüzden izninizle,” dedim ve kimse beni durduramadan masadan kalkıp arka bahçeye çıktım ve Ash ve Corey de hemen arkamdan gelmiş olmalıydılar çünkü çok geçmeden üçümüz de dışarıdaydık.

Üçümüz de kendimize özgü *Ne Sahneydi Ama* ifadelerimizi takınmıştık. Corey’nin yüzünde her duruma uydurduğu De Niro ifadesi vardı. Ash dişlerini sıkar ve dudağının bir kenarını bükerek gibiydi. Benimki ise ağzınızı yukarı, kaşlarınızı aşağı, kısaca vücudunuzun bütün kısımlarını merkeze doğru ittiğiniz bir surattı.

Pencerelerden hararetli aile sahnesinin hâlâ sürdüğünü duyabiliyorduk. Ed Charlize’e hiçbir şeyi atlamadan her şeyi anlatması için yalvarıyordu. Charlize bunca velveleye neden ol-

duğu için Küçük Ed'e yükleniyordu. İki eş yardım etmek için yapabilecekleri şeylerle ilgili teklifler yağdırıyordu. Küçük Ed dışındaki oğullar da onlara daha önce söylemediği için Küçük Ed'e yükleniyordu.

"Pekâlâ, kesin olan bir şey var," dedi Corey.

O şeyin ne olduğunu söylemesini bekledik.

"Şu anda bir Motel 6'da olsaydık bu saçmalıkla uğraşmazdık," dedi Corey.

"Tanrı aşkına, Corey," dedi Ash.

"Ne."

"Bu saçmalık' mı? 'Bu saçmalık'la uğraşmazdık mı?"

"Evet. Başka insanların saçmalığına davetsiz misafir olmazdık. Bunu neden söylemeyecekmişim?"

"Ciddi bir saçmalıkla uğraşan onlar. Biz değiliz."

"Evet, doğru bir noktaya parmak bastın ama ben zaten o noktaya parmak basıyordum, bu yüzden canın cehenneme çünkü benim bütün söylemeye çalıştığım, burada olarak durumu kötüleştiriyoruz ve üstüne üstlük ben en azından sessiz kalmak ve tuhaf davranmak yerine insanları harekete geçirmeye çalışıyorum."

"Ah tabii. Wes'in aletinin tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek. Ve Charlize'e otuz üç yaşında gösterdiğini söyleyerek."

"Ona flört etmek denir ve genç bir herif yaşlı bir kadınla flört ettiği zaman, kadının en çok hoşuna gidecek saçmalık yüzde bir milyon budur."

"Evet. Yaşlı kadınların nelerden hoşlandığı hakkında çok şey biliyorsun."

"Bu evdeki herkes senin lanet olası bir sosyopat olduğunu düşünüyor ve muhtemelen haklılar."

“İKİNİZ DE BİRBİRİNİZE PİSLİK YAPMAYI KESİN,” dedim.

İkisi de bana baktı.

İçimden, *belki de Ed haklıydı*, diye geçirdim. Belki de bu grubun lideri gerçekten *bendim*.

“Dün gece işi pişirdiğinizi biliyorum. Ve şimdi her nedense ortada çok tuhaf bir durum var. Ama en azından sakın olmaya çalışalım. Çünkü biz kahrolası bir grubuz. Ve en önemli şey bu. Bu yüzden bu şeyi sürdürmek zorundayız.”

Ash biraz asık bir suratla başını salladı. Corey bana dik dik baktı. İkinin de herhangi bir grubun lideri olmasının imkânsız olduğunu anlamaya başlıyordum. Kendi kafalarına çok fazla hapsolmuşlardı.

“İkiniz de içerideki ailenin çok daha ağır saçmalıklarla uğraştığı konusunda hemfikirsiniz,” dedim. “O zaman ortada tartışacak ne var? Şu anda bir şeyleri batırma şansımızın olmadığı konusunda birleşemez miyiz? Ve aklımızı başımıza toplamamız gerektiği konusunda?”

Corey kaşlarını havaya kaldırdı ve yere bakabilmek için yüzünü o tarafa çevirdi.

“Bak dostum,” dedim. “Neler yapabildiğimizi biliyoruz. Harika müzik yapabildiğimizi biliyoruz. Yani bu şu anlama geliyor: Bu akşam, gerçekten çok iyi gelecek bir zamanda bu aileye gerçekten havalı bir hediye verebiliriz. Dikkatimizi toplar, bu olumsuz saçmalıklara bir son verip *grup gibi* hareket edebilirsek.”

Corey burnundan gürültüyle soludu. Sonra, “Ahh, evet,” dedi.

Ama bunu ön kapıdan içeriye, “Evde kimse var mı?” diye seslenerek girer gibi söylemişti. Yani daha çok, “Ahhhhh evet?” gibi çıkmıştı.

Tuhaf şekilde iyi bir şeydi. Ve Ash’ın kıkırdaması da tuhaf ve iyi oldu.

Bir yanım kıskandı. Ama daha çok heyecanlanmıştım.

“Haydi, yapalım şu işi,” dedi. “Hemen şimdi yapalım.”

18.

**PROVA BİLE ETMEDİĞİMİZ
BİR MAROON FIVE COVER'I
YAPMAMIZA RAMAK KALMIŞTI**

Kurulumu ve akortları yapıp çalmaya başladık. İlk birkaç şarkı boyunca hiç izleyicimiz yoktu. Ama tam üçüncü şarkımıza başlarken, kapı açıldı ve Küçük Ed dışarı çıktı.

Bizi başıyla selamladı, bir sigara yaktı ve basamaklara oturdu.

Çaldığımız şarkı, “Madem Köpeğini Bu Kadar Seviyorsun, Neden Onu Becermiyorsun?” idi.

Ed hiçbir şey söylemedi. Bizi seyretti ve sigarasından uzun, yorgun nefesler çekti.

Çok geçmeden başka aile üyeleri de kapıyı açıp ona katıldılar ve bizi izlemeye başladılar.

Kenetlenmiştik. Bayağı iyi çalışıyorduk.

Ancak çaldığımız şarkı beni her an biraz daha fazla kaygılandırıyordu.

Nakarat kısmı şöyleydi:

Madem köpeğini bu kadar seviyorsun

Neden onu becermiyorsun

Bayılacağına bahse girerim

En azından aletini emmelisin

Bu şarkının izleyicisi olan aile üyelerinin yüz ifadelerini tarif etmek bayağı zor olacak.

Sanırım şöyle diyebilirim: Az önce annenizin sağlığı hakkında muhtemelen gerçekten korkunç bir şey öğrendiğinizi ama annenizin korkunç olduğunu düşünmediğini ve belki de onunla tartıştığınızı ya da belki de duygularınızı içinize attığınızı hayal edin. Tamam. Yani duygusal açıdan bayağı ağır bir durum. Gerçekten zor. Pekâlâ. Şimdi dışarı çıktığınızı ve dışarıda bir şarkı çalarak sizi neşelendirmeye çalışan üç çocuk olduğunu hayal edin. Ama şarkı bir köpeği becermekle ilgili olsun.

Bunun yüzünüze yansıtacağı ifade, muhtemelen bizim o akşam gördüklerimizden biriydi.

Çocuklar da dışarıya çıkıp dinlemeye yeltendiler ama anneleri onları fiziksel olarak eve dönmeye zorladı.

“Ah, hayır,” diye bağırdılar. “İ-h. Bu size göre değil.”

Biz şarkıyı çalmaya, aile de oturup bizi dinlemeye devam etti. Neyse ki söz kısmı tamamen anlaşılmazdı. Ama nakarat kısmı için bunu söyleyemem. Köpeğinizle seks yapmanızı ya da en azından aletini emmenizi tavsiye ettiğine en ufak bir şüphe yoktu.

Sonunda bitirdik. Az miktarda yarım yamalak alkış aldık. Çoğu sokakta çitin arkasında toplanan birkaç adamdan geldi.

“Teşekkürler,” dedi Corey. “Biz, Bu Ne ...im Bir Şey Böyle?!”

Bu anonsun dinleyicilerimizi bizden iyice soğutması ya da kafalarını daha da karıştırması hiç şaşırtıcı değildi.

“Adımız bu,” diye açıkladı Corey. “Bu Ne ...im Bir Şey Böyle?!”

Bir kez daha hiçbir şey netlik kazanmamıştı. Ash gözlerini sımsıkı kapadı.

Sıradaki şarkı, “Şu Anda Ağaçlar Babamı Yiyor Bölüm 1” di. Ama Corey’yi geri sayıma başlamadan durdurdum.

“Bu, ölü bir ebeveynle ilgili bir şarkı çalmak için uygun bir zaman değil,” dedim.

“Sence ne çalmalıyız?” dedi Ash.

Bir şeyi daha fark ediyordum. Çok iyi çalsak da müziğimizin başkaları için çalmak isteyeceğimiz bir şey olmakla ilgili ciddi kısıtlamaları vardı. Ve o kısıtlamalardan biri de şuydu: İnsanların teselli edilmeye ya da sakinleştirilmeye ihtiyacı varsa, müziğimiz bu görevi yerine getiremezdi. Bir anlamda akla gelebilecek en çılgın köpektten, görevi hastanede insanları rahatlatmak olan bir köpeğe dönüşmesini istemek gibiydi. Kafası tıraşlanmış cılız bir çocuğun, usulca kulaklarını okşayabileceği kadar uslu oturamazdı. Hayır. Yapacağı şey çılgın gibi havlamak, burnunu o çocuğun aletine bastırdıktan sonra paniğe kapılıp odadan dörtlüyle fırlamak olurdu. İşte biz o köpektik.

Corey, “Seks Berbat Bir Şey,” diye önerdi.

Ash, “Roger Federer,” diye karşı atak yaptı.

“Tanrının vicdansız bir robot olmasıyla ilgili olan,” dedi Corey.

“Bilinçsiz.”

“Ben de öyle dedim.”

“Hayır. Öyle demedin.”

Ed ve Charlize’in oğullarından biri olan Quincy, “Hey grup,” diye seslendi.

Kafalarımızı kaldırıp baktık.

“*Free Bird*’ü hepiniz biliyor musunuz,” diye sordu.

Yanında oturan Küçük Ed kafasını iki yana sallıyordu. Ama bu kıkırdamasından kaynaklanıyordu.

Kıkırtı bütün gruba yayıldı. Ve bir anda gerilimin bir kısmı eriyip gitti.

Başka öneriler de gelmeye başladı ve hepsi şaka yollu önerilerdi.

“*Party in USA.*”

“*Moves Like Jagger.*”

“*You Don’t Know You’re Beatiful.* Çünkü bu akşam izleyicilerin arasında One Direction hayranları da var.”

Her öneri bir öncekinden daha büyük bir toplu kıkırdamaya neden oluyordu. Ash ve Corey bana bakıyordu. Grubun lideri bendim. Çılgın gibi beyin fırtınası yapmakla meşguldüm.

Ya da en azından yapmaya çalışıyordum. Çünkü aynı zamanda beynimin içinde *Moves Like Jagger*’ın ıslıklı parti gitarlı giriş kısmı sekiyordu ve sahip olduğum diğer bütün düşünceleri gölgede bırakır gibiydi.

Tam Ash ve Corey’ye, “Sizce *Moves Like Jagger*’ı ne kadar iyi biliyorsunuz?” diyecekken, çitin arkasındaki heriflerden birinin, “Ed, belki *biz* birkaç şarkı çalabiliriz, ne dersin?” diye seslendiğini duydum.

Önce çitin arkasındaki heriflere, sonra Ed’e baktık.

Ed’in gözleri kızarmış gibiydi ve biraz hüznünlüydü. Ama gülümsedi ve “Çocuklara sorun,” dedi.

İzin verdik. Yani elbette verdik. Profesyonel falan değillerdi ama sanırım kilisede birlikte çalışıyorlardı; biraz gospel, biraz blues ve bolca kafaya göre takılma ve ritimden ritme geçmenin üstüne arada heriflerden biri kalkıp biraz rap yaptı ve hepsi kulağa çok hoş gelen şeylerdi. Demek istediğim dünyayı yeniden keşfetmiyor ya da yetenekleriyle kimseyi ezmiyorlardı. Ama insanı gevşeten ve dans edebileceğiniz bir müzikti ve çok geçmeden insanların Ed ve Charlize’in bahçesinde yapmaya başladıkları da bu oldu. Ash, Corey ve ben bir kenarda oturup onları izledik ve aklımızın bir köşesine notlar falan düştük.

Corey yaklaşık bir saat içinde dört farklı bira içmeyi başardı. Sonra ayağa kalktı, derhal geri oturdu, tekrar ayağa kalktı ve büyük bir hızla eve yürüdü ve bu onu son görüşümüz oldu.

Ben içmiyordum. Ash içiyordu ama yavaş yavaş. Birbirimizle pek konuşmadık. Sivrisinekler etimizi yağmalarken kilise grubunun çalmasını izledik.

Bir noktada kilise başcısı karısı tarafından eve çağrıldı.

Grubun yanında ayakta duran Ed, "Kaçak!" diye seslendi. "Kaçak başçımız nerede?"

Yanlarına gittim.

Bana, "*Mustang Sally*'yi biliyor musun?" diye sordu, göz kırptı ve Charlize'i bahçeye çekmek için arka verandaya çıktı.

Baterist birlikte çalması eğlenceli biriydi. Güçlü bir backbeat'i ve insana kafasının içinden ta uzaya ya da Tanrı'ya kadar görebiliyormuş gibi ağzı bir karış açık bir bakışı vardı. Gitarist de fena değildi. Şarkı söyleyişi biraz gösterişçi ve vibrato ağırlıklıydı. Ama gitar çalışı süper temiz ve ayak uydurulması kolaydı.

İşin en güzel kısmı tahmin edileceği gibi, Ed ve Charlize'in bahçede bir aşağı bir yukarı dans etmesini izlemektir. Ed ağzını oynatarak şarkıya eşlik ediyordu, kocası onu kâh kucağına yatırıp kâh kendi etrafında döndürürken Charlize'in yüzü, gergin bir O şeklindeki gülümsemesi ve *benimle dans eden bu adam kim, onu hayatım boyunca hiç görmedim, kalkanımı indirmiyorum ama sanırım belki de âşık olabilirim* dercesine havaya kalkan kaşlarıyla bambaşka bir hal almıştı.

Birkaç defa Ash'e baktım ve yüzü karanlıkta kalsa da o da gülümsüyor gibi görünüyordu.

Corey'nin ikinci kat banyosunda sızdığı, sonra uyanıp kustuğu ve doğruca bizim onu bulduğumuz odasına gidip yatağının üstünde tekrar sızdığı anlaşıldı. Ağzındaki kusmuk fazlasını sildik, sonra ben odama gittim ve Ash de peşimden gelip yatağa, yanıma oturdu.

Bundan sonra ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Hey," dedi.

"Hey," dedim.

Dışarıda çok iyi sayılmayan biri bası devralmış ve gruba bir trompet ve armonika katılmıştı.

"Corey'yle işi pişirdiğim için özür dilerim," dedi.

"Oğlanlarla işi pişirmek istemediğini sanıyordum," dedim.

Omuz silkti, bana meydan okur gibi bir hali vardı.

"Bana neden istemediğimi hatırlattı."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. İyi bir işi pişirme değildi."

Armonika tamamen berbat çalışıyordu. Trompet fena değildi ama uyutur gibiydi.

"Ne demek istiyorsun."

"Demek istediğim, abartısız yarım saat boyunca bana oral seks yaptı."

"Ah."

"Ama iyi değildi."

"Ah."

"Ve onu durdurduğumda o kadar heyecanlanmıştı ki sertliğini kaybetti ve bir daha sertleşemedi. Bu yüzden yettiğine karar verip uyuduk."

"Tamam," dedim.

Corey adına korkunç hissettim. Ama diğer yandan işi pişirmeleri felaketle sonuçlandığı için bayağı iyi hissettim. Bir şekilde Corey'yi yeniden kendi düzeyime çekmiştim. Yani sevinmemiştim. Sanırım rahatlamıştım.

Oda Quincy'nin eski odasıydı. Her yerde kupaları ve fotoğrafları vardı. Hatta kendisini futbol oynarken çizdiği bir resim bile vardı.

"Bütün oğlanlar şunu bilmeli: Kızlara oral seks yapmayı gerçekten sevmiyorsanız asla yapmayın. Kendinizi mecbur hissettiğiniz için yapıyorsanız ve ne yaptığınız konusunda hiçbir fikriniz yoksa hiçbir işe yaramaz."

"Tabii, tabii."

"Yaklaşımınız, sen boşalana kadar dilimi şuraya sürteceğim olamaz. Tavrınız buysa, bir adım geri çekilip başka bir şey düşünmelisiniz."

Quincy'nin takımını çizdiği resim herkesin kafasının ve vücudunun bambaşka yönlere baktığı ve bütün gözlerin beyaz futbol topu biçimindeki bir yuvarlağın içindeki kahverengi yuvarlağın içindeki siyah bir yuvarlaktan ibaret olduğu resimlerden di.

"Ama neden en başında onunla işi pişirmeye kalktın ki?" dedim.

Ash bir kez daha omuz silkti. Bana baktı.

"Bazen çok yalnız hissediyorum," dedi.

Bu cümle her şeyi değiştirdi ve bir süre bambaşka bir insana dönüştüm. Uzanıp onu öptüm. Geri çekildim ve bana baktı. Sonra o uzanıp beni öptü ve karşılık verdim ve ne kadar sürdüğünü bilmediğim bir süre boyunca tek yaptığımız bu oldu.

• • •

Demek istediğim, yapmak *istediğim* şeyin ağzımı ağzına olabildiğince sert bastırmak, vücudumu vücuduna yapıştırmak ve genel olarak kalbim kontrolsüz bir şekilde çarptığı ve vücudumdaki bütün kaslar kilitlenip kalmanın eşliğinde olduğu için kendimi tamamen kaybedip oradan oraya atmak olması anlamında başka bir insana dönüştüm. Ama bunları yapmadım. Onu olabildiğince yavaş öptüm. Çünkü her an bitebileceğini biliyordum ama yavaşlarsam elimden geldiğince uzun sürebilirdi.

Bu yüzden ben onu öpüyordum, o da beni öpüyordu ve elleri tenimin üstünden tişörtümden yukarı kaydı ama bunun, Bu Seks Yapmamızdan Önceki Kısım anlamına gelmediği çok netti. Sadece Bazen Çok Yalnız Hissediyorum demekti. Ama benim için sakıncası yoktu. Hatta belki de benim de ona aynı şeyi söylediğimi fark ediyordum.

Dudakları serindi. Beklediğimden daha yumuşak ve küçük gibiydiler ve sıcak yaz cinsinden bir tükürük kokusu tadındaydılar. Ellerim belinde, sırtında ve omuzlarında dolaşıyordu ve tenine dokunmak dondurma yalamak gibiydi.

Tahmin edileceği gibi, istediğimden çok erken, dur anlamında, “Tamam,” dedi.

Ama odamdan gitmedi. Yatağın üstünde yüz yüze bağdaş kurduk. En az gece yarısı olmuştu. Dışarıda yaşlı bir kadın penceresinden partiye bağdırmaya başlamıştı.

“Sesinizi kısın,” diye bağırdığını duydum. “Bunun için çooook geç.”

“Sanırım genelde herkes yaptığı bir şeyi neden yaptığı konusunda kendine yalan söylüyor,” dedi Ash.

“Ne gibi,” dedim.

“Demek istediğim, insanlar seni seviyorum der ama aslında kastettikleri, yalnızımdır.”

“Ah. Evet.”

“Ya yalnızım ya da düzüşmek istiyorum.”

“Evet.”

“Üç aşağı beş yukarı ikisinden biridir.”

“Evet.”

“Benim için her zaman sadece yalnızım demek ama insanların yanlış yorumladığını öğrendim.”

“Tabii.”

“Ya sen,” dedi.

“Ben mi?”

“Evet.”

Dışarıda trompetçi armonikacıya Frank Ocean’ın *Sweet Life*’ının nefesli kısmını öğretiyordu. Gerçi aslında şarkı Pharrell’ındı.

“Benim için de yalnızlık.”

“Öyle mi?”

“Ama benim için sebep düzüşememem.”

“Düzüşemiyor musun?”

“Evet. Çünkü aletim ve ben boşandık.”

“Ah.”

Tepkisini anlamak zordu. Ama şansımı denemeye karar verdim.

“Evet. Dört yıl önce dostça boşanmaya karar verdik. Şu klasik şiddetli geçimsizlik olayıydı. Vücudumun geri kalanı ve aletim arasında.”

“Öyle mi.”

“Evet. Kulağa hüznünlü geliyor ama aslında o kadar hüznünlü değil. Sadece şu fazla bilindik hikâye, bilirsin işte, yaşlanır ve değişirsin. Sen ve aletin bir noktada eskiden olduğunuzdan farklı iki

insan olduğunuzu fark edersiniz. On üç yaşına girdiğim zaman bir konuşma yaptık, ikimiz de bitirmek istediğimizi fark ettik ve dürüst olmam gerekirse her şeyden önce rahat bir nefes almıştım.”

Ash biraz gülümsedi. Ama sabırsızca. Ama nedense bir türlü duramıyordum.

“Ama daha bir yıl bile geçmeden aletimin hayatına devam edip bir başkasını bulduğunu öğrenmek beni yine de incitti. Ve o başkası, buna hazır ol, bir köpek çıkmaz mı.”

Ash gülermiş gibi bir ses çıkardı ve hemen sonra geri almak ister gibi başını hızla iki yana salladı.

“Evet. Bayağı zor oldu. Bir yıl sonra şu iri Bernese dağ köpeğini ortalıkta paytak paytak dolaşırken gördüm ve aleti insan aletiydi ve...”

“Tamam,” dedi Ash sözümü keserek. “Şimdi bana gerçek bir şey anlatmalısın.”

19. GERÇEK BİR ŞEY

An itibarıyla muhtemelen Wes'in köpeklerle olayı ne falan olmuş olmalısınız. Çünkü sürekli köpeklerden bahsediyor. Aslında köpekler başı sıkışınca diline doladığı şey gibi görünüyor. Nedir bunun arkasında yatan?

Arkasında yatan şey şu: Eskiden bir köpeğim vardı. Sekiz yaşındaydım. Adı Küçük Baba'ydı. Evimizin köşesindeki kilisede tek başıma oynarken edinmiştim. Bir topu sadece kafamı kullanarak duvarın üst kısmında sektirme rekorumu kırmaya çalışıyordum. O zamanlar çok yaptığım bir şeydi. Ben buna "yunus zıplatma" diyordum. Bu, ortaokulda bir an gelip süper utandığınız ve yapmaya son verdiğiniz ama gelmiş geçmiş en eğlenceli şey olmaktan çıkmayan ve lisedeyken, aslında neden bıraktım ki olduğunuz şeylerdendi.

Her neyse, sekiz yaşındaydım ve kilise bahçesinde yunus zıplatırken bir araba yanaştı ve orta yaşlı, kel ve stresli bir adam inip bana bir köpek ister miyim diye sordu, ben de evet dedim ve bu kocaman, kabarık tüylü ve hantal köpeği arabadan inmeye ikna etti ve bana harika bir köpek olduğunu, aşılarının tam olduğunu, ev eğitimi aldığını falan söyledi ama ona artık bakamıyorlardı, bakabileceklerini sanmışlardı ama bakamıyorlardı, bu

yüzden onu istiyorsan al bakalım dedi ve tasmayı bana verdi ve ne olduğunu anlamadan kendimi bu kocaman köpeğin boynuna sarılmış, arabanın kilise otoparkından çıkıp köşede gözden kaybolmasını izlerken buldum.

Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce başıma böyle inanılmaz bir şey gelmemişti.

Ömürlük sadık dostumu sonunda bulduğumu biliyordum. Tasmaında isim yoktu bu yüzden eve dönüş yolunda adını Küçük Wes koydum. Ama sonra babamın kalbini kazanma telaşıyla Küçük Baba olarak değiştirdim. Çünkü babam Küçük Wes'in köpeğimiz olmasını gerçekten ama gerçekten istemedi. Yani annem de istemedi. Ama köpeğe Küçük Anne demek aptallık olurdu. Çünkü köpek bildiğiniz erkekti.

Düşünüyorum da aslında adı Küçük Ebeveynler olmalıymış.

Her neyse, evet. Ne annem ne babam Küçük Wes konusunda benim tarafımdaydı. Besbelli, olay onları derinden sarsmıştı.

[BABAM, *mektuplara bakarken holde dehşet içinde donakalır.*]

[ANNEM, *mutfaktan*]

—Ahhhh.

—Burada tam olarak neler oluyor, ufaklık.

—Hey, sevgilim? Ramona?
Buraya gelmelisin.

—Geldim bil, ayıcık!

—Pekâlâ. Wes, ufaklık, başkasının köpeğini öylece alamazsın. Haydi onu sahibine geri götürelim.

—Köpeği *sana vermediğinden* eminim.

—Wes. Oyun oynamayalım. Burada bir canlıdan bahsediyoruz.

—Adamın çekip gittiğine inanamamı mı istiyorsun? Bana, bir adamın ağzından salyalar akan bu kocaman köpeği sana verdiğini, sonra da çekip gittiğini mi söylüyorsun?

[Babam ön kapıdan dışarı eğilir ve bütün sokağa hitaben konuşur.]

—Alo? Bu kimin köpeği? Birinin köpeği mi? Kimsenin değil mi?

—Arabayla çocuğumun yanma yaklaşıp ona bir köpek veren bu *akıl hastası manyağı* gören yok mu? Jeff, sen bu konuda bir şey biliyor musun?

—Sadece bir şeyler atıştırıyordum. Ayıcık da bir şeyler atıştırmak ister mi?

—Ben? Sana da bir şeyler hazırlayayım mı?

—Küçük bir atıştırmalıktan yaşlı ayıcığa zarar gelmez ya.

[Annem dondurmayı doğrudan kutusundan yiyerek mutfaktan çıkar.]

—Birazcık abur cubur? Azıcık AMAN TANRIM.

—Ah, bu iş hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

—Bu hayvanda çok negatif enerji var. Bu enerjinin evimde olmasından hiç mutlu değilim.

—Wessie, gözlerine bir bak. Bunak, *vahşi* gözleri var. Hayır, var, tatlım.

—Görünüşe bakılırsa kaçığın teki ortalıkta dolaşıp çocuklara dev köpekler dağıtıyor.

—Yani gözün açık olsun ve şey, belki bugün Sophie'yi dışarı bırakmazsın.

—Ha. Evet. Ne demezsin. Tamam. Pekâlâ, kendine iyi bak, Jeff. Evet. Sen de. Pekâlâ, o zaman. Kendine iyi bak.

—Pekâlâ, dostum. Üzgünüm ama bu adamı bir barınağa götürmeliyiz. Onlar eski sahibine ulaştırmanın...

—Şışt. Hey, biliyorum. Ama şu anda bir köpek sahiplenemeyiz. Bu büyük bir karar. Büyük bir sorumluluk...

—Adı ne dedin? “Küçük Baba” mı?

—Pekâlâ. Bu çok tatlı ama biz yine de, şey... Tamam. Bu işi zorlaştırma.

—Resmen deli gibi bakıyor.

—Neye benziyor biliyor musun? Cehennemdeki köpeklerin resimlerine benziyor. Ateşli bir kuyunun içinde yaşayan, hırlayan ve insanların ruhlarını çiğneyen bir köpeğe.

—Onlara benziyor tatlım. Çok üzgünüm. Bu doğru.

[*Annem sesini alçaltır ve parmağını köpeğin yüzüne tutar.*]

—BURADA İSTENMİYORSUN.
SENDEN KORKUYORUZ
VE HİÇ HOŞLANMIYORUZ.

—SEN ÇİRKİN VE
KORKUNÇ BİR
CANAVARSIN VE BU
MUTLU EVE HİÇ
YAKIŞMIYORSUN.

—Şey... alo?

—Herhalde “Küçük Anne” adı kapılmıştı.

Kalmasına izin verdiler. Nedeninden hâlâ tamamen emin değilim. Sanırım ilk kez yapmak istedikleri şeye aykırı bir duruş sergilemişim. Her zaman ebeveynlik açısından süper uysal bir çocuk olmuştum. Bana verdikleri vejetaryen yiyecekleri yedim. Yatmamı söyledikleri zaman yattım. Ailemizin aralık ayı hediye verme olaylarını tamamen pas geçmesi karşısında sıfır kriz çıkardım. Birkaç haftada bir iki saat boyunca tuhaf kokulu bir odada oturup ilahiler söylemek için Pittsburgh'deki Dorje Ling Tibet Budizm Evi'ne gittim. Hiçbir noktada, *beyler, bu çocukluk beni sarmadı, diğer çocukluklardan daha az eğlenceli görünüyor ve okulumdaki diğer çocuklarla bağ kurmamı zorlaştırıyor*, demedim.

(An itibarıyla muhtemelen, *Wes, köpekler bir yana, Budizm'le olayın ne?* diye soruyor olmalısınız. Budizm'le olayım şu: Annem Barış Gönüllüleri'yle birlikte Nepal'de geçirdiği üç yılda Budizm'e süper merak sarmış ve babamla da orada tanışmış. Babam Barış Gönüllüsü değilmiş. Asya'da sırt çantasıyla kafasına göre takılıyormuş. Belki de Budizm'e annem kadar meraklı olmaması ve merakının seneler içinde gittikçe –son olarak geçen yıl hiç haber vermeden Noel'i yeniden ailemize sokacak kadar– azalması bu yüzdendir. Geçen yıl bir ağacımız ve çoraplarımız falan oldu ve annem bundan nefret etmiş gibi yaptı ama bütün hafta sonunu büyük bir özenle ağaç süsleyerek geçirdi ve babam ağacı yılbaşının ertesi günü kaldırıp atınca çok öfkелendi.)

Söylemeye çalıştığım şu: Küçük Baba'ya kadar sadık bir yoldaştım. Bu yüzden benimle kalmasına izin verdiler.

Küçük Baba benden büyük ve bariz bir şekilde salaktı. Temel köpek emirlerinin hiçbirini anlamıyordu ve öncelikli hedefi yerde ne bulursa mideye indirmektir. Ayrıca sürekli deli bakan şu köpeklerdendi. Zamanının yüzde yüzünde suratında Tam Bir

Hayret ve Telaş ifadesi olurdu. Bu yüzden bu köpekle zaman geçirmek önünde sonunda siz otururken onun yerde bulduğu bir şeyi çiğnemesi ve “Hey! Bir dakika!! *Bu şey ağzıma nasıl girdi?!*” tadında bir surat takınmasıyla sonuçlanıyordu.

Ancak kalbimi bu köpeğe tamamen kaptırmıştım.

Sonraki iki ay boyunca neredeyse tek arkadaşım o oldu. Demek istediğim, sosyal takvimimde bir bekleme listesi olduğu söylenemezdi ama bir köpek edinince insan türü benim için bütün önemini cidden kaybetti. Artık olay sadece Küçük Baba’dan ibaretti. Yatağımda uyuyor, ayaklarımın dibinde yemek yiyordu. Onu yürütebilmek ve onunla oynayabilmek için okuldan saatler önce uyanıyor ve yine onunla oynayabilmek için okuldan eve koşarak dönüyordum. Abartısız depar atıyordum. Belki bin tane resmini yapmıştım. Arka bahçede onunla güreştim, parkta kovalamaca oynadım. Dilini öğrenmeye, havlama ve hırlamalarla iletişim kurmaya çalıştım. Yüzümü yalamasına izin verdim, sonra ben de onun yüzünü yalar oldum. Muhtemelen abarttığımı düşünüyorsunuz. Hayır. Her gün bir köpeğin yüzünü yalıyordum, hem de defalarca. Kendi kıcını temizlemek için kullandığı yüzünü. O yüzü gözümü bile kırpmadan yalıyordum.

Herhangi bir numara ya da temel itaatkâr köpek davranışlarını öğrenemiyordu ve genel olarak onun boyutundaki çoğu köpekten daha az kişilik sahibiydi. Çoğunlukla yemek yemek ve uyumak istiyordu. Berbat bir durumdaydı ve takati benden çok önce kesiliyordu. Aşırı kilolu ve bunak bir insanla yakın arkadaş olmak gibiydi.

Ama umurumda değildi. Küçük Baba’yı geceleri uyukum kaçacak kadar çok seviyordum.

Küçük Baba'yı almamızdan iki ay kadar sonra annem ve babam beni özel bir akşam yemeğine götürdü. Squirrel Hill'de bir Himalaya lokantasıydı. Her yerde dua bayrakları ve dağ resimleri vardı.

"Wessie," dedi annem yaşlı gözlerle, "sana müthiş bir habermiz var."

Annem hamileydi. Hayatında ilk kez hamile kalmıştı. Bana açıklamadıkları ve muhtemelen açıklayamayacakları nedenlerden, tamamen beklenmedik bir durumdu. Olmaması için bir sürü tıbbi neden vardı. Ama olmuştu ve annem ve babam gerçekten ama gerçekten çok mutluydu.

Ben de öyle. Yani, elbette için için tuhaf olacağına dair belli belirsiz bir *endişem* vardı. Bir yanda ben, bir yanda da annemle babamın *biyolojik çocuğu* olacak şu diğer çocuk olacaktı. Biyolojik çocuğun bir düzeyde benden daha fazla çocukları olacağını biliyordum. Bunun doğru olmadığı konusunda ısrar etmelerine rağmen. Bana hep şimdikinden daha fazla çocuğumuz olamazsın, derlerdi; muhtemelen, aslında sen de *herkesin* olabileceği kadar çocuğumuzsun demeleri gerektiğinin farkında değillerdi.

Ancak bütün bunlara rağmen hâlâ mutluydum. Çünkü bunun *onları* gerçekten mutlu ettiğini anlamıştım ve o yaşında bile benim bütün olayım buydu. Ben bir yoldaştım.

"Ve bu yüzden, şey," dedi babam ve ağzını sakalının arasına gömüp anneme döndü ve o anda kötü bir şeyin yaklaştığını anladım.

"Wessie, ben küçükken ailemin bir köpeği vardı," dedi annem. "Ve günün birinde delirdi. Ve bana saldırıp kolumu ısırıldı."

Sanırım aptal gibi, "Ah, hayır," dedim.

“Annenin yaşında, dostum,” dedi babam “ve birkaç nedenden ötürü, bu hamilelik çok hassas geçecek ve sonrasında *bebek* daha da hassas bir şey olacak. Köpeği sevdiğini biliyoruz, dostum, gerçekten.” Bana bakmaya devam etti, sakalı buruşur gibi oldu ve “Ama onu evde tutabilir miyiz bilmiyoruz,” dedi.

Sekiz yaşında bir çocuk olarak kendimi tutmaya çalışarak ve başımı sallayarak, “Küçük Baba asla kimseyi ısırmaz,” diye söz verdim.

“Bunu asla *bilemezsin*, Wessie,” dedi annem biraz alçak sesle.

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum, gerçekten. Size asla saldırmaz, söz veriyorum. O kimseye saldırmaz. Ben onu tanıyorum. Onu gerçekten ama gerçekten tanıyorum.”

Kontrolü kaybettiğimi hatırlıyorum. Yemeğin kokusunu ve tuhaf sitar sesini, yüzümü gömdüğüm kırmızı yapay deri koltuk minderlerini ve babam, *çocukken bir köpek saldırdığı zaman, insan bir daha köpeklerin yanında asla rahat olamaz ve bu stres ve kaygı annenin sağlığına iyi gelmedi Wes ve bebeğin sağlığına iyi gelmeyecektir*, diye açıklamaya çalışırken üzüntü ve çaresizlikten tamamen dağıldığımı hatırlıyorum. Bu sırada öyle çok ağlıyordum ki vücudumdan çıkıp kendime bakarak, *Bu kadar ağlaman çok rezil bir durum*, diye düşünecek raddeye gelmiştim.

Bir süre sonra annem, “Bahçe köpeği olamaz mı?” dedi.

İçin için olamayacağını biliyordum. Ama bir süre oldu. Yatağını ve bütün oyuncaklarını arka verandaya koyduk ve ben yanında olabildiğince çok zaman geçirdim. Fakat büyük hayal kırıklığına uğramıştı. İçeride olmak istiyordu. Derdi bizimle olmak bile değildi. Daha serin ve daha rahat olan ve üstünde uyunacak şeylerin olduğu içeriye daha çok seviyordu, o kadar.

Ve böylece, birkaç gün sonra kaçtı.

Bir sabah onunla oynamak için yatağımdan fırladığımda bahçede yoktu. Yan bahçe kapısında pençe izleri vardı; muhtemelen üstünden atladığını tahmin ettik.

Manyak gibi adını seslenerek sokağa koştum. Ortaya çıkmadı. Bütün sabahı mahallede oradan oraya koşarak, çılgın gibi onu arayarak geçirdim. Ve öğleden sonrayı, sonra akşamı ve gecenin büyük kısmını.

Haftalarca her yere ilanlar astım, insanların kapılarını çaldım, bütün havyan barınaklarını aradım, sokaklarda ve parklarda adını söyleyerek avare avare dolaştım, Craigslist'te paylaşım yapmayı öğrendim ve spam olarak mimmenecek kadar çok sayıda KAYIP KÖPEK MUHTEMELEN ÇALINDI duyurusu yağdırdım ve hiçbirisi işe yaramadı. Gitmişti. Her gece rüyamda onu bulduğumu gördüm ve o rüyalardan uyanmak dünyanın en kötü şeyiydi.

Annem aramama yardım etmedi. Babam etti, biraz. Ama kendini vermediği belli oluyordu. Ve benim için üzülmüyordu ama Küçük Baba'yı bulamadığımız her gezinin sonunda biraz rahatlıyordu ve ben onun rahatladığını anlıyor ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Ve tahmin edileceği gibi, Küçük Baba'yı bahçe köpeği yaptıkları için ikisinden de nefret ediyordum. Çünkü bu yüzden kaçmıştı. En azından kısmen. Yatağımda uyuyabilseydi asla kaçmazdı.

Ama sanırım onlardan en çok yoldaki bebekten bahsetmek ister miyim, beni bu kadar üzen şey *aslında* bu olabilir mi diye sordukları zaman nefret ettim çünkü nasıl olurdu da beni bu kadar yanlış anlayabilirlerdi?

• • •

Küçük Baba'nın kaçmasından kısa süre sonra annem bebeği düşürdü. Yaklaşık beş aylık hamileydi. Düşüğün nedeni hamile kalmasını zorlaştıran ve evlat edinmeye karar vermelerini sağlayan şeydi. O sorunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Hiç anlatmadılar, ben de hiç sormadım.

Aile olarak bayağı berbat bir dönem geçiriyorduk. Annem hasta olduğu için sürekli evdeydi ve babam şu iki ruh hali arasında gidip geliyordu:

Oğlu Olduğumu Göz Önüne Alınca Bana Karşı Aşırı Nazik ve Resmi

Küçücük Şeyler İçin Bile Orantısızca Öfkeli ve Sabırsız

Düşükten birkaç gün sonra babamdan Küçük Baba'yı aramak için beni arabayla dolaştırmasını istediğimde özellikle ikinci ruh halini sergiledi. Gerçekten bana sesini yükselttiği ilk seferdi. Ama işe yaradı çünkü sonrasında yine aşırı nazikti ve resmi şekilde özür diledi ve Küçük Baba'yı aramak için, özellikle internette daha fazla çaba harcama sözü verdi.

Sahiden bir ya da iki gün sonra onu bulduk.

Küçük Baba banliyöde yaşayan eski ailesinin izini sürmüştü. Onları o kadar çok özlemişti ki bizim bahçemizden atlayıp eve kadar koşmuştu. Onu ziyarete gittik ve kel, stresli ve orta yaşlı adam bana gerçekte adı Henry olan köpeğin onlarla kalacağını söyledi. İlk seferinde büyük bir hata yapmışlardı ve o hatayı bir daha tekrarlamayacaklardı. O da karısı da olanların gerçekten çok komik olduğunu düşünüyordu. İki oğulları bunun komik değil, aksine inanılmaz derecede boktan bir durum olduğunu biraz daha iyi anlıyordu.

Henry adındaki bu köpeğin evin büyük oğluna yoğun bir sadakatle bakışını izlerken olanlar için annemle babamı suçlaya-

mayacağımı anladım. Köpeğim onu bahçe köpeği yaptığımız için kaçmamıştı. Çünkü zaten hiçbir zaman benim köpeğim olmamıştı. Onu sahiplenmemi ve ona ait olmayan bir isim takmamı istemiyordu. Eski ailesini istiyordu çünkü ait olduğu yer orasıydı.

Arabayla oradan ayrılırken Henry'yi izledim; bize diğer arabalara baktığı gibi bakıyordu. Bizi daha formda olsa kovalayabilirmiş gibi süzüyordu ama formda değildi ve bunu hepimiz biliyorduk.

Sonrasında başka bir köpek isteyebilirdim. Ama istemedim. Kısmen ikinci köpeğimin de benim tarafımdan sahiplenilmek istememesini kaldıramayacağım için. Ama daha çok annemle babamın hatırına.

Bir daha asla mutlu olmayacaklarmış gibi üzgündüler ve bütün ev hiç kalkmayan karanlık ve ağır bir havayla dolmuş gibiydi.

Elbette ben de bir kardeşim olmadığı için üzgündüm. Ama üzüntüm annemle babamınkinin yakınından geçmezdi. Aslında bu da üzülecek bir şeydi. Bu, annem ve babamla bir türlü karamadığım bir bağdı çünkü ben onlar değildim ya da onların değildim ve bu bir şekilde düzeltilebilecek bir şey değildi. Bu yüzden belki de üzüntü anlamında ben de onlarla neredeyse aynı seviyeye ulaşmıştım.

Yani, ulaşmadığımı biliyorum. Ama düşünebileceğiniz kadar uzak da değildim.

Ancak üzüntü yavaş yavaş azalmaya başladı. Bir ay kadar sonra herkes daha iyiydi, yine aynı restorana gittik ve bana beni sevdiklerini, ihtiyaç duydukları oğula zaten sahip olduklarını, çok üzücü ve zor bir dönem geçirdiğimizi ama bunun istedikleri aileye zaten sahip olduklarını anlamalarını sağladığını ve artık ailelerini daha fazla genişletmek gibi bir istekleri olmadığını söylediler. Ve üçümüzün de masanın etrafını dolaşıp diğer iki kişiye sevgimizi

söylediğimiz ve babamın bana ona her günün her saatinde ölçülemez bir gurur ve mutluluk verdiğimi, annemin ise benim onun vücudunun dışında atan kalbi olduğumu söylediği bir sahne yaşadık. Ben onlara ne dedim hatırlamıyorum ama onlarınki kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Yine de hepimizin gözleri yaşardı, birbirimize yakınlaştık ve mutlu olduk. En azından o an için.

Bu annemin tek hamileliği, bir köpek ya da herhangi bir evcil hayvanımızın olduğu tek zaman ve gerçekten her istediğimi yapmama izin vermeye başladıkları noktaydı. O zamandan beri bana sonsuz güveniyor, özgürlük tanıyor ve çoğu zaman kendi başımın çaresine bakmama izin veriyorlardı. Geriye dönüp baktığımda, çılgınca geliyor çünkü sadece sekiz buçuk yaşındaydım ama o zaman bunu hak ettiğimi hissetmiştim ve sanırım ellerinde, en büyük motivasyonu, kumpanyayı gururlandırmak olan bir çocuk olduğunu anlamışlardı.

ASH: aileni kumpanya gibi düşünmen biraz boktan

WES: sadece lafın gelişi

ASH: hayır anlıyorum

WES: yani haksız değilsin boktan bir şey

[*saat sabahın dördüdür ve ash, wes'e çözemediği bir şekilde bakmaktadır*]

ASH: burada uyuyabilir miyim?

WES: evet

ASH: sadece burada uyumak istiyorum. seks falan değil

WES: hayır elbette olmaz

ASH: "elbette olmaz" değil ama bu gece değil

WES: tamam

Ash gülümsedi ve büyük bir hızla iç çamaşırı dışında üstündeki her şeyi çıkarıp örtünün altına girdi ve ben de boxer'ıma kadar soyunup örtünün altına girdim ve kendi tarafımda kaskatı uzandım ama o bana doğru kaydı, yan tarafıma sokuldu ve bütün gece öyle yattık.

Çok geçmeden o uyuyakaldı ama ben hiç uyumadım. Ship-pensburg'daki suşi yemeğinin verdiği mutlulukla ilgili söylediklerimi unutun, bir daha hiç bu üç ya da dört saatteki kadar mutlu olmayacaktım.

GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

16 Haziran • 20.00 • FURIO, MISSISSIPPI

ELLIE'NİN YERİ

20.

EBEVEYNLERİNİZDEN İZİNSİZ ÇIKTIĞINIZ ÖZGÜR RUHLU MACERANIZDA HİÇBİR SAKINCA GÖRMEDİĞİNİ SANDIĞINIZ AMA ASLINDA POLİSLE TEMASA GEÇEN BİR AİLEDEN BEŞ KOLAY ADIMDA NASIL KAÇARSINIZ

Birinci Adım. Sizi önce evinde kalmaya davet eden kadın polisi aradığında uyanık olun

Bu olay sabah yedi civarı gerçekleşecektir. Gitarist/solistinizle yatakta yan yana ve son üç saattir inmek bilmeyen aletiniz yüzünden uyanıksınızdır. Bu noktada artık aletinizin sertliğinin cinsel uyarılmayla ilgisi kalmamıştır. Bir anlam ifade eder mi bilmem ama daha çok sportif bir sertleşmedir. Daha çok, aletiniz kaç mekik çekebileceğini görmeye çalışır gibidir. Pekâlâ. Quincy adında bir herifin çocukluk yatağında yatıyorsunuzdur ve gitarist/solistiniz yüzünüze doğru usul usul horlamaktadır ve güvенеbileceğinizi sandığınız bu kadın, alt katta telefonda utanmadan sizi polise gamlamaktadır. “Memur Whaley’le görüşebilir miyim?” dediğini duyarsınız. “John? Sen misin? John, evden kaçtığına inandığım üç çocuk evimde kalıyor,” dediğini duyar ve midenize yumruk yemiş gibi olursunuz. “Geç kalma çünkü birazdan kalkabilirler. Tamam. Teşekkürler, John. Anlaştık o zaman.” *Ah, kabretsin,* diye düşünürsünüz. *Charlize, sen ne yapıyorsun? Sana güvenmiştik. Kabretsin. Tamam. Şimdi ne yapacağız.*

İkinci Adım. Grup arkadaşlarınızı uyandırın

Tamam. Giyinin, ayak parmağınızı kazayla bir şeye çarpın, ortalıkta sekmemeye çalışın, gitaristinizi uyandırın ve ona hemen oradan gitmeniz gerektiğini söyleyin. Sonra parmakucunda koridora çıkıp bateristinizi uyandırın. Gece biraz daha kusmuş olacaktır ya da belki de onu sandığınız kadar iyi temizleyememişsinizdir. Her neyse, ekibin en faydalı üyesi olmayacağının anlaşılması çok sürmeyecektir. Bu sırada, gitaristiniz banyoya girmiştir ve çıkmak bilmemektedir. Yani her şey sarpa sarmak üzeredir.

Üçüncü Adım. Kontrolü ele alın

Yapmanız gereken, enstrümanları arabaya doldurmak ve polis gelmeden gitmeye hazır olmaktır ama siz alt kata inip arabayı yüklemeye başlayınca Charlize muhtemelen polisi tekrar arayıp ellerini çabuk tutmalarını söyleyecektir bu yüzden belki de yapmanız gereken ilk şey polisi aramasını zorlaştırmak olmalıdır. Pekâlâ. Üst kattaki bir telefonun fişini çekip bir yastığın altına sokarsınız ve sonra çok ağır ve dikkatli adımlarla alt kata, şans eseri kimsenin olmadığı oturma odasına inersiniz ve birkaç dakika boyunca birinci katta bir çizgi film soyguncusu gibi dolaştıktan sonra pencereden, bahçede çalışmakta olan Charlize'i görürsünüz. Cep telefonu mutfak tezgâhının üstündedir. Müthiş. Telefonu buzdolabına koyun. Sonra da polisi arayamayacağından süper emin olmak için bodruma iner, sigorta kutusunu bulur ve ana şalteri indirip evin tamamının elektriğini kesersiniz.

Ancak bu bir açıdan bir taktik hatası olacaktır çünkü dışarıdan Charlize'in, "Ah, yine ne oldu?" dediğini duyarsınız çünkü radyosuyla birlikte evdeki bütün ışıkların aniden kapandığını fark etmiştir ve içeri girip, "Ed! Uyan da elektriğe bak," diye bağırdığını

duyarsınız. Bu nedenle gizlilik ögesini kaybettiğinizi ve elinizde kalan tek mal varlığının sürat olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu yüzden bodrum kattan yukarı fırlayıp koşarak Charlize'in yanından geçersiniz ki o sizi gördüğü anda en kötüyü tahmin edip "ED! İMDAT! ED!" diye bağıracaktır. Tanrı aşkına. Pekâlâ. Davulların falan toplanmadığı dışarı koşun, baterinin sadece bir parçasını kapıp arabaya taşıyın ama araba kilitli olduğu için her iki grup arkadaşınızın adlarını haykırın, tekrar içeri ve merdivenden yukarı koşun. Corey yatağın üstüne oturmuş, kısık gözlerle hiçliğe bakmaktadır. Aman Tanrım. Corey, derhal kıcını kaldırıp arabaya git, buradan hemen gitmeliyiz, polis geliyor. Ash, gidelim. Banyo kapısı açılır ve Ash asık bir suratla, klozette kesinlikle sifonla gitmemiş kaka olan banyodan çıkar. Vay canına. Pekâlâ. Corey'den anahtarları kaparsınız ve herkesin eşyalarından alabildiğiniz kadarını alıp merdivenleri koşar adım iner, arabayı açar ve her şeyi içeri tıkmaya başlarsınız. Amfiler, davullar ve kilisecilerin düşünceli davranıp kutularına kaldırdığı gitarlar. Kabloları toplarsınız. Ash size yardım eder. Bir süre sonra Corey de gelir. Bu sırada Charlize güvenli bir mesafeden size dik dik bakmakta ve bir zarfın üstüne plakanızı karalamaktadır. Ona, "Gerçekten çok ama çok üzgünüm," dersiniz. "Henüz eve dönemeyiz." "ED," diye bağırmayı sürdürür. "ED. EEEEDDDDDD." Komşular olanları izlemek için heyecanla evlerinden dökülmektedir. Tamam. Her şey toplanmıştır. Arka koltukta hiç yer kalmamıştır ama siz bir yolunu bulursunuz. "Charlize, telefonun buzdolabında," dersiniz. "Bizi ağırladığınız ve hayatımı kurtardığın için çok teşekkürler. Lütfen polisleri bir daha arama." Ve tam hep birlikte arabaya doluşacakken Ed bir anda üstünde beyaz bir gömlek ve dar, beyaz

bir iç çamaşırını, elinde bir tüfekle uykulu gözlerini kırpıştırarak verandada belirir.

Dördüncü Adım. Elinde ciddi ciddi tüfek tutan bir adamı sağduyuya davet etmeye çalışın

Ed. Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Sadece yola çıkmak istiyoruz. Tek istediğimiz bu. Size süper minnettarız ve tıkadığımız tuvalet için çok üzgünüz. Benim tıkadığım tuvalet için. Tuvaleti tıkayan bendim. Ama anladığım kadarıyla tuvalet daha biz buraya... ne? Bir dakika. Ne. Hayır. Hayır hayır hayır. Ed. Hiçbir şey almadık, yemin ederim. Biz öyle şeyler yapmayız. Amacımız size müzik çalmaktı, çaldık da, harikaydı, teşekkürler ve şimdi yola düşeceğiz. Sigorta olayına gelince, telaşa kapılıp aptalca bir karar verdim işte, aşağı inip şalteri geri kaldırırsanız, her şey yoluna girecektir. Tamam. Ed. Bu kadar. Bütün söyleyeceklerim bu kadar ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama arabaya binip hareket edeceğiz. Ve senin ateş etmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden grup arkadaşlarım arabaya biniyor, ben de binıyorum, yapacağımız bu. Ateş etmeyeceğini biliyorum çünkü sen iyi bir adamsın. Ve Charlize, sen iyi bir kadınsın ve umarım iyileşirsin. Sizler gerçekten iyi insanlarsınız, güzel bir aileniz var. Pekâlâ. Hoşça kalın.

Beşinci Adım. Bir şey yokmuş gibi ama süratle oradan defolun

Arabayı sürersiniz. Ed ateş etmez. Kimse peşinize düşmez. Beş blok boyunca zikzak çizdikten sonra tam polis karakolunun önüne çıkarsınız. Arabadaki herkes Tanrım Tanrım Tanrım der ve sonra bir şey olmamış gibi yapar. Polis sizden tarafa bakmaz bile ve hatta içeride kimsenin olmama ihtimali bile vardır. Ve on

beş dakika sonra bir tür küçük yerel otobandasınızdır. Sağa sola çarpıp canlarına okunmasın ve arka tarafta bir kişilik yer açılsın diye Corey'nin davulları kutularına kaldırması gerekmektedir. Bu yüzden bir benzin istasyonuna girersiniz. Arabadan iner ve aynadaki yansımanıza bakarsınız.

ASH: tuvaleti senin tıkadığını söylediğin için sağ ol

WES: grup arkadaşları böyle yapar

COREY: ikiniz neden bir an önce düzüşüp işi aradan çıkarmıyorsunuz

SINIRA DOĞRU SON SÜRAT GİDERKEN

Bir kez daha kendimizi plakası polis tarafından aranan bir arabada bulmuştuk. Ancak bu sefer durum biraz daha acildi. Bu yüzden başka bir araba bulmak için durmak söz konusu değildi. En büyük önceliğimizin eyalet sınırını bir an önce geçmek olduğuna karar verdik. Aslında bir şeyi değiştireceğinden emin değildik ama yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi.

Bir şekilde hangi yöne *gitmememiz* gerektiği konusunda bir uzlaşmaya varamadık. Hangi yönün eyalet sınırına değil, okyanusa çıktığı gibi. Ash doğu dedi, ben güney ve Corey inanılmaz bir şekilde kuzeyde okyanus olduğunu düşünüyordu. Ona göre muhtemelen Güney'in, kuzeye doğru gittiğiniz zaman okyanusa çıktığınız uzantı kısmındaydık. Ash ve ben bu tamamen delice inancı için onunla dalga geçmemek için kendimizi zor tuttuk. Ama mahcup sessizliğimiz onu daha da öfkeliendirdi.

Her neyse, batıya gittik. O yönde hangi eyalet olduğunu kimse bilmiyordu. Teksas? Louisiana? Florida? Belki de üçümüz de yanılıyorsak okyanus? Bilmemek inanılmazdı. O kadar aptalcaydı ki aslında muhteşem bile geliyordu.

Ayrıca büyük otoyollardan uzak durmamız gerektiğine de karar vermiştik. Bu yüzden çoğunlukla küçük, tuhaf arka yollara

saptık. Arabayı Ash kullanıyor, Corey yanında oturuyordu, ben de arka koltuktaydım. Öncelikli tartışma konumuz polis ortaya çıkıp bizi kovalamaya başlarsa ne yapacağımızdı.

**POLİS ORTAYA ÇIKIP BİZİ KOVALAMAYA
BAŞLARSA NE YAPACAĞIZ
BİR KARAR AĞACI**

1. Arabadalar mı yoksa at sırtında mı?

arabada: O zaman arayı açamayacağımız kesin.

at sırtında: Muhtemelen yine arayı açamayız. Tabii atın Motoru Kontrol Edin ışığı yanıyorsa ve kışından duman çıkıyorsa o zaman başka.

2. Ne tür bir yoldayız? Otoyol mu yoksa gözlerden uzak küçük bir arka yol mu? Yoksa demiryolu mu?

otoyolda: Otoyoldan en kısa zamanda çıkılacak ve gözlerden uzak küçük bir ara yol bulmaya çalışılacak.

gözlerden uzak küçük bir ara yol: Harika. Aslında, belki de tren raylarını bulmalıyız.

neden bir demiryolunda olalım: Çünkü hiçbir otoyol polisi üç manyak ergeni tren raylarında takip etmesine yetecek kadar ücret almıyordur!! Wes, bana bir Mike and Ike ver.

3. Tren raylarında arabayla gitmek imkânsızdır. Ayrıca bir tren gelirse arabayı ve bütün enstrümanlarımızı mahveder.

ayrıca trenin de canına okunabilir ve bende bu işin sonunda kesinlikle hapsi boylayacağımız gibi bir his oluşmaya başladı: Pekâlâ.

Belki de rayların da arabayı *yanlarında* sürebileceğiniz bir banketi falan vardır.

ama o zaman polis de öyle yapmaz mı: Tamam. Şey, tam anlamıyla sağlam bir plan yapmaya çalıştığım için özür dilerim.

AH SİKTİR. Ne.

BU BOKTAN KOLTUK BENİ BIÇAKLADI. BİR ŞEY YOK

Tamam.

4. Pekâlâ. Polis bizi takip ediyor. Belki de bir ormanın içine dalarak izimizi kaybettirebilir ya da köşeyi hızla dönüp tam da bizi beklercesine terk edilmiş bir ambara ya da bir uçak hangarına falan girebilir ve motoru hemen kapayıp polis afallamış falan bir halde hızla geçip giderken karanlıkta oturabiliriz.

olmaz. bu orman/ambar/hangar seçeneklerinin hiçbiri işe yaramaz.

Neden yaramasın? Wes, bana bir el havlusu uzatsana.

ormana dalarsak sonu iyi olmaz: Ağaçlar, kökler falan yüzünden mi? *zemin asfalt değil, araba kullanırken, hele sürat yaparken, böyle boktan bir arabayla asfalt olsa iyi olur:* Tamam. Peki. Anladım.

Pekâlâ. Ama bir ambar varsa girmeliyiz.

tamam ama şu ana kadar kaç terk edilmiş ambar ya da uçak hangarının önünden geçtik? bir tane bile gördük mü? Bak ne diyeceğim.

Artık bir şey bulmaya uğraşmayacağım. Çünkü bir işe yaramıyor. *özür dilerim ama her şeyi enine boyuna düşünmek zorundayız:* Hayır, sorun değil. Özür dilerim, sorun değil. Sanırım polise izimizi kaybettiremiyor ya da arayı açamıyorsak, sanırım kenara çekmemiz gerekecek.

5. Kenara çekince arabadan inip koşarsak polis bizi vurur mu?

muhtemelen: Şey o zaman sanırım hiç seçeneğimiz yok.

muhtemelen vurmaz: O zaman hepimiz farklı yönlelere koşalım ve ormanda ya da her neredeysek orada izimizi kaybettirelim ve üç gün sonra New Orleans'ta buluşmak üzere sözleşelim. Eski gitar öğretmenim Onnie'nin orada bir restoranı var. Adı Limon Ağacı.

6. Yani plan şu: Herkes arabayı, enstrümanları falan bırakıp farklı bir yere dağılacak.

evet: Her şeyi ben öderim. Endişelenmeyin. Anlaşma böyle. Bu turnede para için asla endişelenmeyin. O iş bende.

7. Bu şey teknik olarak bir karar ağacı sayılır mı?

bilmem: Aslında şöyle bir düşününce sanırım karar ağacının ne olduğu konusunda çok net sayılmam.

Konuşmanın bir noktasında uyuyakaldım ve uzunca bir süre uyudum. Uyandığımda saat öğleyi geçmişti ve polis henüz karar ağacımızı teste tabi tutmamıştı. Onun yerine Buffalo Wild Wings'in otoparkındaydık.

WES: eyalet sınırını geçtik mi?

COREY: pislik etme

WES: sorunun pislik etmekle ne alakası var

ASH: corey'nin Bilmemne Eyaleti'ne Hoş Geldiniz tabelasını kaçırmaması gerekiyordu ama kaçırdı

COREY: muhtemelen menüde falan yazar

Yazıyordu da. Furio, Mississippi'deydik. Nasıl olduğunu kimse bilmiyordu. Ama olmuştu ve hiçbir anlam ifade etmese de hepimiz rahat birer nefes aldık.

Buffalo Wild Wings'te sahne alıp alamayacağımızı sormaya bile kalkmadık. Grupların çaldığı türde bir bar olmadığı kesindi. İnsan vücudunun kaldırabileceği maksimum klima dozunu deneyimlerken dev ekranlarda spor izlenen ve sadece kızarmış et paneller ve dip soslardan oluşan yemekler yenen barlardandı. Klima inanılmazdı ve kısa bir süre kızarmış et pane yiyip yememeyi tartıştıktan sonra yememeye ve Ash'in muhtemelen artık dondurulan banka hesabından çektiğimiz nakdi elimizde tutmaya karar verdik. Hem her neyse, ilgilenmemiz gereken daha acil meseleler vardı. Ayrıca içerisi o kadar soğuktu ki sadece hava yüzünden dondurma yerken saplanan türde baş ağrılarına tutulmak üzereydik.

Bu yüzden bir benzinciden yine dehşet verici bir yiyecek alışverişi yaptık ve arayışa çıktık.

ASH: kendimize çalacak makul ve berbat olmayan bir yer bulmalıyız

WES: evet

COREY: hın

ASH: turne boyunca şu ana kadar asıl sorunumuz buydu

WES: evet

ASH: ve öyle bir yer bulmanın biraz zaman alacağını kabul etmeliyiz, bu yüzden mesela tek bir bölgede çalacak müthiş bir yer bulmaya zaman ayıralım

WES: evet

COREY: wes her şeye "evet" demeye son verebilir misin çünkü acayip sinir bozucu

WES: *tabii ki evet*

ASH: haha

COREY: tanrım

JESSE ANDREWS

WES: bilirsiniz james brown'un yanında takılıp söylediği her şeyi onaylayan bobby diye bir herif var. bence bizim grubun bir bobby'ye ihtiyacı var

COREY: bence bizim grubun benim seni evire çevire döv-meme ihtiyacı var

WES: *evet*

22.

GRUP, ADINI " KAMPİG" OLARAK DEĞİŞTİRİR VE SONRA YÜZ KİLOMETRE ÇAPINDA BİR ALANIN EN İSTIRAP VERİCİ BARINI BULUR

Ancak ilk görevimiz, yerel halkın merakını uyandırmadan geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmaktır. Yolda iki ağacın arasına gerilmiş bir bez afişle tanıtılan bir kamp alanında karar kıldık. Afiş yüzde yetmiş beyaz alan, yüzde otuz Miller Lite şişelerinin resimleriyle kaplıydı. Biri beyaz boş alana kargacık burgacık bir elyazısıyla şunu yazmıştı:

KAMPİG

12 \$

İlgimizi en çok çeken hangisiydi, geceliği on iki dolarlık bir yerde kalmak mı, yoksa "kampig" kelimesi mi, kestirmek güç. Corey'nin bile neşesi kısa bir süreliğine yerine geldi.

COREY: grubumuzun adı "kampig" olsa ya?

[*düşünceli bir sessizlik*]

ASH: danzig'e çok benziyor, bu yüzden acaba aklıma gürültücü öfkeli bol saçlı sporcu metalini mi getiriyor diye düşünüyorum

COREY: hayır. kimsenin aklına bu gelmez

WES: ya insanlar bir tür pigmeler grubu olduğunu düşünürse

COREY: tanrı aşkına wes, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu

WES: ben sadece daha önce senin yaptığın şeyi yapıyordum

COREY: neymiş o

WES: hava atı adı için senin, ya insanlar bizi at sanırsa demen

COREY: hava atı isim olarak berbat ama bunu özellikle belirttiğimi hatırlamıyorum

WES: *hava atı aklıma insan sesiyle şarkı söyleyen bir atı getiriyor* dedin ve sonra da varoluşsal depresyona girdin

COREY: evet çünkü düşünmesi bile kâbustu ama bu tamamen farklı bir durum çünkü bir attan değil hatta bir pigmeden de değil kampigden bahsediyoruz

WES: anlıyorum

COREY: pigme olsaydı bile bir pigmenin şarkı söylemesi müthiş olur

ASH: ikiniz de konuyu kapayacağınıza söz verirsiniz kampig'i deneyebiliriz

Anlaşılan on iki dolar ödemek için arabada uyumaya razı olmanız gerekiyordu ve bu genelde sadece karavanı olanlar için geçerliydi. Bu yüzden aramızda bizim için mantıklı olup olmadığını tartıştık. Ama sonuçta hiç kimse Evet, Bu Gece İğrenç Kokan Bu Arabada Uyuyalım görüşünü savunmaya gönüllü olmadığı için tartışma falan olmadı. Onun yerine bir kulübeye seksen dolar ödedik. İçeride çürük ve mantarimsı bir kokunun yanı sıra inanılmaz güçlü bir fabrika üretimi limon kokusu vardı.

Öğleden sonranın tamamını ve akşamın büyük kısmını dönüş yolunu bulabilmek için KAMPİG kamp alanının izini kaybetmemeye çalışarak ve insanlara babalarımız hakkında yalanlar

söyleyip ilçeyi dolaşarak, bar ya da sahne alınacak başka mekânlar arayarak geçirdik.

Bu Ash'ın bulduğu stratejiydi. Aramızdan biri bir dükkâna ya da benzin istasyonuna girecek ve yöneticisine, *özür dilerim, bayım, şey, babamı arıyorum ve bu bölgeyi çok iyi bilmiyorum, bu yüzden bana en yakın barın yerini söyleyebilir misiniz, çünkü [sesini iyice alçaltarak] muhtemelen onu bulacağım yer orası*, diyecekti.

Bakın. Bunu yapmamızın süper yanlış olduğunu ben de biliyorum. Ama yüksek bir yüzdeyle bir bar bulmamıza yardımcı oldu.

Ayrıca bizim için Mississippi'nin herif nüfusunun çeşitliliğini önümüze seren büyüleyici bir sosyal deney oldu. Heriflerin bazı-
larının gözleri kocaman kocaman açıldı, sesleri boğuklaştı ve bize bedava yiyecek verdiler. Birkaçı kaskatı kesildi ve tuhaf-laştı. Ve iki herif resmen suratıma güldü. Biri, "Pekâlâ, genç adam, kötü haber şu, hiç iyi bir yalancı değilsin. İyi haber şu, muhtemelen politika için biçilmiş kaftan da değilsin," dedi. Ve diğeri sadece, "Babam da öyleydi! Bir kulüp kurmalıyız!" diye bağırdı ve beni yok sayarak yerel haberleri izlemeye devam etti.

Ancak çoğunlukla bir sürü bar adresi kopardık ki bu iyi bir şeydi. Sorun, barların hiçbirinin bizi istememesiydi.

Bu meselenin turne boyunca sorun olacağı netlik kazanmıştı. Tanınan müzik mekânlarının zaten o gece için programları belliydi. Müzik mekânı olmayanlar da rastgele müzik mekânına dö-nüşmek istemiyordu, hele bizim hatırımız için. Reşit ve orali olmadığımız besbelliydi. Bela kokuyorduk. Ya da en azından ciddi bir ayak bağı. Hiç kimsenin hayatını hiçbir şekilde iyileş-tirmeyecek bir şey olduğumuz her halimizden belliydi.

İhtiyacımız olan tuhaf ve bizim gibi kötü kararlara eğilimli bir yerdı. Ancak saatler geçiyordu ve o yeri bir türlü bulamadık. Yakınından bile geçmiyor gibiydik. Ayrıca, detaylara girmek istemiyorum ama üç insan gün boyu Twizzlers, Combos ve ılık Dr. Pepper'dan başka bir şey yiyip içmeyince arabaya yeni ve sadece bir uzaylı sürgün yerinde olabilecek berbat bir koku siniyor.

Sonra günbatımını biraz geç, Ellie'nin Yeri'ni bulduk.

Ellie'nin Yeri bir anlamda bizim Honda Accord'un bar karşılığıydı. Kliması yoktu ve üçümüzün yaşının toplamından daha eskiydi. İçeride yaklaşık yirmi kişi vardı ve içlerinden en az dördünün Marlboro Red dumanları püskürtmediği an yoktu. İnsanların yüzleri solgun ve buruk bir ifadeye meyilliydi. Kapının yakınındaki puro içen ve dama tahtalı masada oturan iki yaşlı siyahi herif dışında herkes beyazdı. Hepsi olmasa da çoğunluk erkekti. İki farklı erkek öbeğinin içinde birer kadın vardı ve iki kadın da aslında ellili yaşlarında görünen otuzluk kadınlara benziyordu.

Yaş olarak bize en yakın kişi muhtemelen barmendi. Islak görünümlü siyah saçları kabarık bir yığın halinde arkaya doğru taranmıştı ve kirli sakalı sinir bozucu derecede dolgundu ve düzgün kesimliydi. Teni sakalının yanında ucuz bir mantar panosu gibi kalıyordu.

"Birini mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Sesi hepimizinkinden daha tizdi. Ayrıca insanı rahatsız edecek kadar güzeldi. Prince'inkinin ya da Robert Plant'inkinin daha pürüzlü hali gibi. Gözleri iri ve biraz hüznüydü; insanı geren türden, çok açık kahverengiydiler. Rengi solmuş pembe tişörtü her cins ve boyutta deliklerle kaplıydı.

“Aslında kendimize bu akşam çalacak bir yer arıyoruz,” dedim.

“Biz bir grubuz,” dedi Corey. “Adımız, şey, Kampig.”
Barmen gözlerini kırıştırdı.

“Adımız ne dedin?” dedi.

“Kampig,” dedi Ash çenesini öne çıkararak.

“Kan Pik mi?”

“Kamp... *Kam*.”

“*Kan*.”

“*Kam. Kampig*.”

“Kamping kelimesi gibi ama arada *n* yok,” dedim.

“Ah,” dedi barmen birden kaşlarını çatarak. “Anladım. *Kam, pig*.” Bunu dana etinin nereden geldiğini yeni duymuş biri gibi söylemişti.

Corey o anda fark etmiş gibi, “Korkunç kötü bir isim,” dedi.

Ancak barmenin kaş çatışı başladığı gibi aniden son buldu ve “Hayır, değil,” dedi. “Hoşuma gitti.”

“Burada çalabilir miyiz?” diye sordu Ash.

Barmen hepimizi süzdü.

“Neden olmasın?” dedi, bir sır bilir gibi gülümseyerek.

Eşyalarımızı içeri taşıdık. Bar müşterilerinin hiçbiri bizimle konuşmadı. Çoğu, yaptığımız şey aslında olmuyormuş gibi davranmakta kararlı görünüyordu. Ama oluyordu işte.

Sahnemiz en iyisi değildi ama korkunç da değildi. Bir köşede kopmamıza yetecek kadar yer vardı ve kimsenin börek ya da başka bir şeye gitme yolunu kapamıyorduk. Bu iyi bir şeydi. Ama mikrofonumuz ya da bağlanacak bir hoparlör sistemi yoktu,

bu yüzden vokaller ve ses düzeyleri bariz şekilde sorun olacaktı. Ayrıca zeminin benim durduğum kısmı yapış yapıştı.

Adının Cookie olduğunu öğrendiğimiz barmen, "Hepiniz şarkı söylemiyorsunuz yani," dedi.

Ash onu, "Söylüyoruz," diye tersledi. "Sadece mikrofon kullanmıyoruz."

Ancak az önce otoparktayken Ash bu yüzden neredeyse kafayı yiyordu.

ASH: ne bok yediğimizi sanıyoruz. mikrofonlara ve mikrofon ayaklarına ihtiyacımız var

COREY: en çok bir mikrofona ve bir ayağa ihtiyacımız var

ASH: hayır. siz de şarkı söylemelisiniz çocuklar

WES:

COREY:

ASH: hele bu akşam mikrofonumuz olmayacaksa

COREY: ben şarkı söylemem

ASH: nakaratlarda bana eşlik edin yeter

COREY: beni kimse duymaz

ASH: mikrofonumuz olursa duyarlar

COREY: hayır demek istediğim kıyma makinesinin sesinden kimse benim sesimi duymaz

ASH:

COREY: aletimi de sokacağım kıyma makinesinin sesinden

ASH: şu anda pislik gibi davranmasan da olur

COREY: ben sadece kıyma makinesinin acayip gürültülü olduğunu söylüyorum

ASH: wes sen şarkı söyler misin

WES: evet tabii

COREY: wes'in sesini de duymazsın

WES: öyle mi? kıyma makinesi yüzünden mi?

COREY: hayır, ağzın ash'in cıvık kukusuyla dolu olduğu için

ASH: hey corey?

COREY: ne

ASH: Senin derdin *ne*

Bunu neredeyse bütün vücuduyla söyledi. Bir yumruk gibi araya girip müdahale etmeyi gerektiren cümlelerden biriymiş gibi. Toplam Otopark Gerilim Seviyesi'ni yaklaşık yüzde bin yükseltmişti. Elim zonklamaya başladı. Yeniden kanamaya başlamış olabilirdi. Ama o anda, *elim birini yumruklamam gerekebileceğini hissettiği için kanıyor ve muhtemelen o biri Corey olacak ama emin değilim*, diye düşünüyordum.

Burada, Ellie'nin Yeri'nin arkasındaki otoparkta destansı bir kavgaya tutuşmak üzereyiz, diye düşündüm. Ama umutlu aptalın teki olduğum için, *belki de olaya karışan herkes için güzel bir psikolojik dönüm noktası olacak türde bir kavgadır*, diye de düşündüm. Herkesin diğerini gerçekten anlamasına falan imkân veren şu kavgalardan.

Her neyse, öyle olmadı ve Corey geri adım attı. Sosyal imaları anlamazlıktan gelen yüzleşme meraklısı asabının teki olabilirdi. Ama o anda Ash deliliğiyle onu gölgede bırakmıştı. Gözlerinde, bijon anahtarını döndürerek tarikat üyeleriyle dolu bir Jeep'i yerle bir etmeye hazırlandığı otoyol banketinden hatırladığım bakış vardı. Corey onunla boy ölçüşmenin yakınından bile geçemezdi.

COREY, *anlaşılmaz bir şekilde*: sınnn ııı

ASH: ne dedin?

COREY: sorun yok dedim. özür dilerim.

ASH: iyi.

Böylece sahne almak için içeri döndük. Corey'nin etkisiz hale geldiğini sandım. En azından şimdilik.

Ama işin ash öyle değilmiş.

23.

COREY DENGESİZ BİR BELA OLMA STANDARDINI BAMBAŞKA BİR DÜZEYE TAŞIR

İlk şarkıya giriş yapalı yaklaşık bir dakika olmuştu. Ve birden Corey solo yapmaya başladı.

Şarkıda bateri solosu yoktu. Ama Corey yine de soloya başladı.

Hem de diğer her şeyin önüne geçen gürültülü bir soloya. Maymunca bir çılgınlıkla tomlara vuruyor, bagetleri zillere hızla çarpıyordu ve bunu bir süre daha sürdürme niyetinde olduğu açıkça belliydi, bu yüzden Ash ve ben durup olayını tamamlamasına göz yumduk.

“Çılgınlık” diyorum ama işin aslı, yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Vücudu ortalığı birbirine katıyordu ama yüzü tamamen hareketsizdi. Yani durum ancak bu kadar ürkütücü ve boktan olabilirdi.

Bir süre sonra durdu. Sonra rezalet hiç yaşanmamış gibi şarkı için geri sayım yaptı. Böylece çalmaya başladık.

Ardından bir dakika kadar sonra yine aynı şeyi yaptı. Deli gibi solo yapmaya başladı ve Ash ile ben durup geçmesini bekledik.

Bu iş dört ya da beş kez daha tekrarlandı ve her defasında Ash ile ben hiç ses çıkarmadan bitmesini bekledik. Nedenini bilmiyorum. Sanırım bir irade savaşıydı. Kimse diğer tarafa istediğini

vermek istemiyordu. Ve Corey'nin bir tepki beklediği belliydi. Bu yüzden Ash ve ben şarkı çalmaya çalışmayı ve sürekli tekrarlanan bu bateri nöbetlerinin dinmesini beklemeyi sabırla sürdürdük.

Yaklaşık on dakikadır sahnede idik. Tahmin edileceği gibi, bana çok daha uzun geldi. İzleyicilerin büyük kısmı asık suratlarla yaptığımız şeye katlandı. Bir ya da iki kişi gitti. Tavla oynayan adamlar oyuna devam etti. Cookie içki servisi yapmayı sürdürdü.

Sonra, on dakikanın sonunda, erkek öbeklerinden bir herif sahneye yaklaşp tam karşımıza dikildi.

Önce hafif hafif sallanarak ve bize dik dik bakarak durdu. Arkadaşları kıkırdayarak onu izliyordu.

Kısa boylu ve saçmalık derecesinde kaslıydı. Nasılsa omuzları ve boynunun arasındaki kısımda kas vardı. Muhtemelen o kaslar en büyük kaslarıydı. Ayrıca Macklemore tarzı bir saç kesimi ve karışık ve bulanık dövmeleleri vardı.

"Haydi ama," diye bağırmaya başladı. Corey'ye sesleniyordu. "Ya doğru dürüst bir şey çal ya da çalma. Şu boktan şeyi kes."

Çılgın gibi solo yapmaya devam eden Corey ona bakmayı reddetti.

Eyvah, diye düşündüm.

"İnsanlar bu saçmalığı dinlemek istemiyor," diye bağırdı adam.

Arkadaşlarından biri, "Ona dünyanın kaç bucak olduğunu göster, Rudd," diye seslendi.

Bu sırada Corey soloyu kesti. Ama ne Rudd'a ne de bize bakıyordu. Boşlukta düşünceli bir ifadeyle kaş çatacağı rastgele bir nokta bulmuştu.

"Burası sizin evin bodrumu değil," dedi Rudd ona. "Burası kafana göre takılacağı odan da değil. İnsanlar buraya bu boktan şeyi dinlemeye gelmiyor. Şimdi, haydi bakalım."

Söyleyişinde belli bir kibarlık vardı. Ama devasa bir üst kol kasından oluşuyor olması gerçeği, kibarlığını öfkeden daha korkutucu kılıyordu.

Kahretsin, diye düşündüm.

Hâlâ boşluğa bakmaya devam eden Corey yeni bir soloya başladı. Yaklaşık on saniye sürdü. Sonra durdu ve bundan sonra ne yapacağının talimatları orada yazılıymış gibi, trampete baktı.

Ağzı sanki aşağı doğru bükülen Rudd ona bakmaya devam ediyordu.

Sonra ağır ağır ve sakın bir sesle, “İlla canına okumam mı gerekecek?” diye sordu.

Ah, yandık, diye düşündüm.

Corey TIS TIS TIS TIS TIS diye zile ritmik olarak beş kez vurdu ve susturdu.

Rudd’ın gözleri büyüdü.

“Bir kez daha söylemeyeceğim,” dedi.

Corey davullarında bir şeyler gümbürdetti.

“Pekâlâ o zaman,” dedi Rudd ve o anda yardım etmeye karar verdim ve sesimin sakın çıkmasına özen göstererek, “Hey, dostum, bak,” dedim ve kelimeler ağzımdan çıkarken Rudd bana dönüp göğsüme yapıştı, çenemi kapadım, birbirimize baktık, Rudd’ın gözkapaklarından biri iltihaplanmış gibi şiş ve pembeydi ve Cookie bizi bara çağırmasa ne olurdu hiçbir fikrim yok.

“Grup,” diye seslendi. “Kampig. Mola verip buraya gelin de size su vereyim ve Rudd senin için soğuk bir şeyim var. Neden hepiniz buraya gelmiyorsunuz?”

Rudd birkaç saniye bana baktı. Sonra öksürdü ya da geçirdi. Alkollü, karmaşık bir vücut refleksi gibi bir şeydi. *Hımm* diye bir ses çıkardı ve ağzının içinde iğrenç bir şey oldu.

Sonra omuz silkti, elini göğsümden çekip bara yöneldi.

Derhal basımın fişini çekip oradan uzaklaştım ve gerçekten ne olduğunu anlamadan barın diğer ucunda oturuyordum ve bir iki dakika sonra Ash de yanıma geldi ve Corey de.

Cookie önümüze üç su bıraktı, sonra üç tane de viski getirip göz kırptı. Ash kendisininkinden bir yudum aldı. Ben benimkini elime aldım ama bir türlü içemedim. Aslında ellerimi hiçbir şey için kullanmak istemiyordum çünkü titremeleri durmak bilmiyordu. Corey kendi viskisini aldı ve Advil yutar gibi bir nefeste içti.

Cookie sırttı ve Corey'ye bir viski daha getirdi. Corey onu da kafaya dikti ve hepimiz öylece oturduk.

Bütün bunların nedeninin –Corey ve Ash'in her şeyi tuhaflaştıran işi pişirme olayının– ta o zaman benim bozulmamışım gibi yaptığım şeyin ta kendisi olduğunu anlayamıyor muydum? Hani Corey'nin bana işi pişirdiklerini söylediği ve benim bozuldum çünkü şimdi ortam tuhaflaşacak çünkü ya işi pişirmeye son verir ve birbirinizden nefret falan ederseniz ne olacak havasına girdiğim zaman? Aslında bozulmamın dile getirilmeyen ama bariz olan nedeni sadece kıskançlık mıydı? Ama sonra ortam tam da tahmin ettiğim gibi tuhaflaşmamış mıydı? Yani demek ki kastetmediğim o şeyi söylerken aslında haklıydım.

Size verecek bir cevabım yok. Çünkü bu noktada bütün bu cümlelerin neden soru biçiminde olduğunu bile unuttum denebilir. Ve çözmek için yeniden okuyacak değilim. Çünkü bu yorucu olur ama asıl olay şu: Bunu yazmak bile başımı döndürüyor. Yani benim hatam.

Her neyse, barda otururken hepimiz derin bir sessizliğe gömülmüştük. Hiçbirimiz diğerine ne diyeceğini bilmiyordu.

Ancak bir süre sonra bir şey söylememize gerek kalmadı çünkü Cookie yanımıza döndü ve konuşmak istedi.

Süper uzun boylu ve bayağı kaslı olduğunu ancak o zaman fark ettim. Muhtemelen bir doksan boyundaydı ve dev gibi elleri vardı. İki eli de kafanızı komple kavrayıp ayaklarınızı yerden kesebilirmiş gibi görünüyordu.

“Çocuklar,” dedi sırtarak. “Anlatın bakalım. Nerelisiniz?”

“Pennsylvania,” dedim.

“Hoşuma gitti,” dedi. “Beğendim.”

Muhtemelen ona pislik ediyormuş gibi baktık.

“Hayır, cidden,” dedi. “Kibarlık olsun diye söylemedim. Oraya çıkıp risk aldınız ve gerçekten çok havalıydı. Cidden çok havalıydı. Bu izleyici topluluğu için biraz deneysel kaçtı sanırım.”

Nedense kimse ona bateri sololarının grup olarak sanatsal vizyonumuzun bir parçası olmadığını söylemedi.

“Kapı kapı dolaşıp kendinize çalacak yer mi arıyorsunuz?” diye sordu Cookie.

“Yyyyyyyyyyyy,” dedi Corey.

Ona baktık. Ama kelimeyi tamamlamadı. Sadece ellerine baktı ve başparmaklarıyla barda flam yapmaya başladı. Flamı bilmeyenler için, flam olabildiğince sık aralıklarla bir yumuşak, bir gürültülü vuruş yapmak demektir.

“Evet,” dedi Ash.

Corey flam yapmaya devam etti.

“Pekâlâ, o zaman size bir şey sorabilir miyim?” dedi Cookie sularımızı tazelerken. “Gerçek bir blues barında çalmak ister misiniz?”

Yüzünde yine bir sır bildiği ya da en azından bildiğini sandığı hissini uyandıran o gülümseme vardı.

“Evet,” dedi Ash.

“Tabii ki istersiniz,” dedi Cookie. “Dinleyin. Size ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim. Dinleyin. Clarksdale’in yolunu tutup Crossroad’da çalmalısınız. Ciddiyim. Sizin gibi çocukların, sizinki gibi bir grubun çalması gereken yer orası. Crossroad Bar ve Izgara efsanevi bir blues mekânıdır ve size gereken şov işte bu.”

“Öyle mi?” dedi Ash.

“Ah, öyle,” dedi Cookie tuhaf, tatlı ve yüksek sesiyle. “Bütün büyük isimler, sıradan insanlara çalmak istedikleri zaman oraya gider, çalarlar. Büyük kalabalıklara ya da zengin tiplere göre değildir. Gerçek müzik seven bir oda dolusu gerçek insana çalmak istiyorsanız, Crossroad’a gider çalarsınız ve gazetede, internette ya da radyoda hiçbir şey çıkmaz çünkü insanlar zaten biliyordur. Hepsi büyük isimler. Bobby Bellflower, Sonny Wallis Jr., Cricket Petway, aklınıza kim gelirse.”

“Orada çalmamıza neden izin versinler ki?” dedi Corey.

Cookie gülümsedi ve “Şey, ilgilenirseniz size bir boşluk ayarlayabilirim,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Ash bir kez daha.

“Beni tanırlar,” dedi Cookie. “Babamı ve bütün ailemi tanırlar. İstiyorsanız, yarın akşama bir boşluk ayarlayabilirim. Ve size söylüyorum, size bu lazım.”

Düşündük.

“İstiyor musunuz?” diye sordu.

“Evet,” diyen Corey oldu.

Cookie sırtıttı ve arka odaya girdi.

• • •

Corey başka bir şey söylemedi. Ama kaşlarını çatarak kendi kendine başını salladı ve aslında istemiyormuş ama doğru olduğuna inanıyormuş gibi uzanıp iki ya da üç kez sırtıma vurdu.

Ve bakın. Az önce korkunç bir şov daha sergilemiştik ve bateristimiz göz açıp kapayana kadar kendi kendini yok edecek bir aptala dönüşebileceğini belli etmişti. Bu yüzden bir sonraki şovun farklı olabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ancak o anda kendimi çoktan *Tanrı aşkına, büyük an geldi* düşüncesine kaptırmıştım.

Cookie dışarı çıktı ve yarın akşam saat on için bir saatlik bir boşluk ayarladığını ve gösteriden sonra babasının evinde kalabileceğimizi söyledi.

Kendimi *işte bu*, diye düşünmekten alamıyordum. *Bu gösteri her şeyi yoluna koyacak.* Çünkü ihtiyacımız olan tek şey gerçek bir sahne ve gerçek izleyicilerdi. Bizimle risk alacak gerçek bir yere ihtiyacımız vardı. Sorunumuz berbat olmamız değildi. Sorunumuz resmen imkânsız şekillerde sahne almamızdı.

Cookie bize babasının vadideki evini anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa, bir sürü odası olduğu için endişelenmemize bile gerek yoktu.

Ondan artık korkmuyordum. Artık yüzümü iri ellerinden biriyle sarıp ayaklarımı yerden keseceğinden endişem yoktu. Aksine o ele bir milyon kez beşlik çakmak istiyordum. Çünkü bizi vaat edilen topraklara götürecekti. O bize Tanrı'nın gönderdiği iriyarı saf meleğimizdi.

Özünde bir anda Tanrı'nın dikkatini çekmişiz ve Tanrı, ÇOCUKLAR, BUNDAN ÖNCE OLANLAR BENİM HATAMDİ falan diyormuş gibi hissediyordum.

WES. ÖZELLİKLE SEN. ŞU ASH-COREY İŞİ PİŞİRME DURUMU İÇİN ÖZÜR DİLERİM. O ARA DİREKSİYON BAŞINDA DALMIŞIM.

ŞU ANDAN İTİBAREN ARKANIZDAYIM ÇOCUKLAR. VE YARIN HER ZAMAN HAYALİNİ KURDUĞUNUZ ŞOVA ÇIKACASINIZ.

GERÇEK BİR SES SİSTEMİ VE *YÜZÜKLERİN EFENDİSİ* GÖRÜNÜMLÜ İYİ BİR SESÇİSİ FALAN OLAN GERÇEK BİR MEKÂNDA ÇALACAKSINIZ.

BÜYÜK VE MÜZİKTE ANLAYAN BİR İZLEYİCİ GRUBU İÇİN ÇALACAK VE ONLARI İNSAFSIZCA AMA AYNİ ZAMANDA İNCE ZEVK VE ÇEŞİTLİLİĞİNİZLE SARSACAKSINIZ. VE BAŞINDAN SONUNA KADAR KONTROL EDİLEMEZ BİR HUŞUYLA KENDİLERİNDEN GEÇECEKLER.

VE SAHNEDEYKEN BİRBİRİNİZE KARŞI SADECE EN MÜTHİŞ GRUPLARA SAKLADIĞIM BİR YAKINLIK HİSSEDECEKSİNİZ. DÜZENLİ ARALIKLARLA GÖZ TEMASI KURACAKSINIZ VE BİR ŞEY SÖYLEMENİZ BİLE GEREKMEYECEK, SADECE KAFA SALLAYIP SIRITACAK YA DA PİS PİS GÜLECEKSİNİZ FALAN YA DA ŞU CAKE'TEKİ ADAM GİBİ "YAH!" TADINDA SÖZSÜZ BİR ŞEYLER HAYKIRACAKSINIZ VE ŞU ANA DEK YAŞANAN BÜTÜN DELİLİKLERE, STRESE VE KALP KIRIKLIKLARINA DEĞECEK. VE DAHASI DA VAR. ÇÜNKÜ BEN TANRIYIM.

Siktir. Tanrım. Teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum.

HİÇ DERT DEĞİL.

Ayrıca az önce “siktir” dediğim için de özür dilerim. Ve sanırım neredeyse sürekli küfür ettiğim için de genel olarak özür dilerim.

WES. HAYDİ AMA, DİĞER ENDİŞELERİMİN ARASINDA LAFI BİLE OLMAZ. HER AN HER YERDE YAŞANAN BÜTÜN O BOKTAN ŞEYLERİ BİR DÜŞÜNSENE. FAKİRLİK VE TERÖR GİBİ. ASLINDA SANIRIM BUNLARLA UĞRAŞMAYA DÖNSEM İYİ OLACAK. BAZEN HİÇ BİTMEMEYECİKMİŞ GİBİ GELİYOR.

Şey, yine de, sağ ol.

HAYIR. ASIL SİZ SAĞ OLUN. ÇÜNKÜ SİZ DÖRDÜNÜZ BENİM SEÇİLMİŞ GRUBUMSUNUZ.

Bir dakika. Ne?

24.

EVET ÇÜNKÜ BU SIRADA ELLIE'NİN YERİ'NDE COOKIE BİR ŞEKİLDE GRUBUMUZA KATILMIŞTI.

Bir noktada uzun boylu ve hayatın sillesini yemiş gibi görünen bir kadın içeri girdi.

Barın arka tarafına geçerken Cookie'ye neredeyse fısıldayarak, "Eşyalarını getirdim," dedi.

Cookie, "Teşekkürler, bebeğim," dedi, onu dudaklarından öptü ve çıktı.

Kadın barın arkasında kaldı, sigarasını tütürürken en az onun kadar küskün görünen sarhoş insanlardan oluşan manzarayı küskün bakışlarla süzdü.

Çok geçmeden Cookie geri geldi. Bir gitarı, mikrofon çantası ve birkaç mikrofon ayağı vardı. Bize, *haziran ayında Noel yaşıyoruz ve armağanınız da benim*, der gibi sırttı.

"Haydi, oturup durmayın," dedi bize. "Benimle birlikte sahneye dönün."

Bir anda onun grubu oluvermiştik. Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadan oluverdi. Cookie sahneye çıkmış, şarkılara karar veriyordu ve biz de onunla birlikte çalışıyorduk; onun grubu olduğumuza hiç şüphe yoktu.

Ve Cookie feci olsaydı çıkıp gider, baş kaldırır ya da onun gibi bir şey yapardık diye düşünmek istiyorum. Ama bu sadece bir varsayım. Çünkü Cookie feci falan değildi.

Gerçekten ama gerçekten iyiydi.

Gitarı, yüzlerce yıldır çalan biri gibi çalışıyordu. Hiçbir noktada kulağa hata gibi gelen ya da çalmakta zorlanır gibi olduğu herhangi bir şey çalmadı. Üstüne üstlük, konuşma sesinden bile daha güzel bir şarkı sesi vardı. Apaçık ve süslemelerden süper uzak, vibratoya, melismaya falan kaçmayan bir vokal tarzına sahipti. Ama her nota güzeldi. İçinde insanın kalp atışlarını hızlandıran bir parlaklık ve tatlılık barındırıyordu. Coca Cola'nın şarkı söylemesi gibiydi. Tahmin edileceği gibi, Cola Zero değil. Kırmızı etiketli, sizi anında diyabet hastası yapan kalori bombası orijinal enfes Coca Cola'dan bahsediyorum.

Yani hem gitarda hem de şarkı söylemede müthişti. Ama en çok grup üyesi olmada müthiş olduğu söylenebilirdi. Sahnede *Preachinn' Blues*, ve *Catfish Blues* ve *Tupelo Blues* ve *Boom! Boom!* ve *Way Down in the Hole* gibi hakiki blues cover'ları söylüyorduk ve Cookie her birimizin yaptığı minicik şeylere bile dikkat kesiliyordu. Ash'le hiç zorlanmadan uyum sağlamıştı, benimkilerle örtüşen parçalar çalışıyor, ritmi kaçırmamak için Corey'ye bakıyor ve genel olarak hepimize destek verip binlerce yıldır koyun gütmek için yetiştirilen köpeklerdenmiş ama şimdi hiç koyun kalmadığı için insanları güdüyormuş gibi bizi dikkatle izliyordu.

Elbette daha önce yaptığımızdan farklı bir müzikti. Ama bana uyardı. Hepimize uyardı.

Ash zamanın üçte birinde solistlik yapıyor, geri kalan üçte ikiyi Cookie'ye bırakıyor hatta zaman zaman ona uymaya bile çalışıyor, ondan duymaya alıştığımız canınız cehenneme tadın-

daki homurtulu vokal olayına girmiyordu. Her şeyi bayağı düz söylüyordu ve gitar kısımları çok daha eşit dağılımlı ve takibi daha kolaydı. Tamamen dönüşüm geçirmiş gibiydi.

Bense her şarkıyı içine etmeden tamamlamaya çalışmakla meşguldüm. Şarkılar benim için süper tanıdık değildi. Ama müzisyen olarak iyi olduğum bir şey varsa o da kulağımı kullanmak, form duygusuna sahip olmak ve duyduklarımınla yolumu bulabilmektir. Bu sayede bası yetkin bir şekilde çalabildim ve iyi geldi.

Corey sarhoştı. Ve beklenmedik bir şekilde bu onu uysal ve itaatkâr bir kıvama sokmuştu. Sanırım bütün konsantrasyonunu ayak uydurmaya ve sarhoş olmayan biri gibi çalmaya vermişti. Bu yüzden bir anlamda kendini kontrol altına almış, derin bir konsantrasyonla kaşlarını çatıp kendi dünyasına çekilmişti.

Ve insanlar duyduklarından gerçekten hoşnut görünüyordu.

İlk şarkımız *Mother-in-Law Blues*'du ve sekiz ölçünün sonunda dikkati üstümüze toplamıştık. Tavlacılar oynamayı bırakmış, sallanan sarhoş insan öbekleri şakalaşmayı ve tartışmayı kesmişti, herkes bize bakıyordu ve yaptığımız şeye başlarını sallayarak eşlik etmeye başlamışlardı.

Herkesin bir numaralı önceliğinin olanları yok saymak olduğu birkaç dakika öncesinin tam zıttı bir durumdu. Bu sefer bizi yok sayan yoktu. Herkes olaya katılıyordu.

Cookie ağzını mikrofona yaklaştırıp şarkı söylemeye başlayınca birkaç kişi eşlik etmeye başladı. Ash ses düğmesini açıp solo yapmaya başlayınca, insanlar tezahürat yaptı. Ve şarkının sonuna gelince alkışladılar. Hem de bayağı çok alkışladılar. Islıklar, vuhuu'lar falan da vardı. Hatta Cookie'nin ezik görünümlü kız arkadaşı bile biraz canlanmış gibiydi. Ve Corey'yi atmaca

gibi izleyen Rudd'ın boynu ve omuzları arasındaki kaslar gözle görülür şekilde gevşedi.

Böylece biz çalmaya, insanlar sevmeye devam etti. En başından beri aradığım duygu tam olarak buydu sanki.

Ama bir yandan da değildi.

Kendimi hile yapar gibi hissettim, insanları kendimiz yazmadığımız şarkılarla ve caz kampından birlikte firar etmediğimiz bir adamla birlikte mutlu ediyorduk. Demek istediğim, bunun adı hile yapmaktır. Çünkü Cookie grubun en iyi üyesiydi. Ve kararları ona bırakıyorduk. O zaman bizim orada olmamıza ne gerek vardı ki? Bizim yerimizde herkes olabilirdi. Bunun harika bir his olduğunu söyleyemem.

Ama kendimi akışa bırakmaya karar verdim. Çünkü görünüşe bakılırsa doğru bir şey yapıyorduk.

Böylece yaklaşık on bire kadar birkaç saat daha çaldık ve insanlar havaya girdiler, hatta sokaktan gelenler de oldu ve kendimi her zaman olmak istediğim Wes gibi ya da bizi, olmak istediğimiz grupmuşuz gibi hissettiğimi söyleyemem. Ama ben bir Wes'tim ve biz *başkalarının* olmamızı istediği grup olmuştuk. Ve bu aynı anda hem daha iyi hem daha kötüydü. Ve bir yanımda, yetişkin olmak muhtemelen böyle bir şey olmalı ve bu berbat bir şey ama bir açıdan berbat olup olmamasının hiçbir önemi yok çünkü gerçek bu ve bununla baş etmek zorundasın tadındaydı.

Demek istediğim, böyle söyleyince, kulağa kızgınmışım gibi geliyor. Değildim. İnsanlar dans ediyor, el çırpıyordu. Hoş bir şeyler oluyordu. Corey pislik gibi davranmıyordu. Ben üzerime düşeni yapıyordum. Ash'ten gayet iyi sesler çıkıyordu ve Cookie müthişti. Açık ara en iyi gösterimizdi ve bundan daha fazlasını istemek alçaklık olurdu.

Gösteri bittiğinde, Cookie en yakın arkadaşımız gibi davranıyordu ve belki de öyleydi.

İnsanlara, “Sanırım Pennsylvania’lı çocuklar *çalmayı* iyi biliyor,” deyip duruyor, barın üstünden uzanıp benim ya da Corey’nin omzuna vuruyordu. Çok kalabalıklaştığı için artık bara kız arkadaşıyla birlikte bakıyorlardı. Furio, Mississippi’nin yetişkin nüfusunun tamamı ya da en azından klimalı ortamda spor izleyip kızarmış et pane yemeyenler Ellie’nin Yeri’ne toplanmış gibiydi.

Bir noktada Rudd da takılmak için yanımıza geldi. Daha çok benimle konuşuyordu. Muhtemelen en kibar ve en uyumlu ben olduğum içindi.

Üst üste birkaç kez, “İşte müzik diye *buna* denir,” dedi. “Müzik bu işte. Evet ya. Bana bundan sonra hep bu tür müzik yapacağınıza söz verin.”

Rudd hakkında çok şey öğrendim. Eski bir Boeing mühendisiydi, şimdi sırt roketi ve hava yastıklı tekne üreteceği kendi işini kurmaya çalışıyordu, en büyük oğlu muhtemelen eşcinseldi ve bununla en ufak bir sorunu olmadığı konusunda süper net olmamı istiyordu.

Hatta kavga çıkarmaya çalıştığı için özür bile diledi. “Bak,” dedi. “Sana vurmak gibi bir niyetim falan yoktu. Kötü bir çocuk olmadığını biliyordum. Arkadaşına vuracaktım. Onu lanet olası camdan dışarı fırlatacaktım. Arkadaşın göt gibi davranıyordu. Ama seninle kavga etmeyecektim, dostum. Hırk. Belki kafakola alabilirdim. Kafakola almayı bilir misin?”

Rudd'ın üstümde birtakım uygulamalı dövüş sporu hamleleri gösterecek rahatlığa ermesi çok sürmedi. Bayağı acı verici tutuşlardı ama korkak gibi davranmamaya çalıştım.

“Kavga esnasında yapman gereken şu,” dedi. “Sıska ve çelimsizsin. Şimdi, bunu eleştiri olsun diye söylemedim. Demek istediğim ufak tefek bir çocuksun. Bu yüzden önceliğin kavgayı bir an önce bitirmek olmalı. Mümkünse ağzını suyla ya da herhangi bir sıvıyla doldur ve herifin suratına püskürt. Dudaklarını büzüp püskürteceksin. Püffft. Tam gözünün içine. Bu büyük bir avantaj sağlar çünkü gözüme bir şey püskürünce refleks olarak gözümü kapayıp başımı çeviririm. *Huıgk*. Pekâlâ. Sıvı yoksa o zaman tam burnunun ortasına kafa atmalısın. Kafanın tam bu kısmıyla şuraya vuracaksın. Burnundan çok daha güçlü olur. Yumruktan da. Ayrıca yumruk için elini kaldırman gerekir yani adam geldiğini görür. Kafa atmak açık ara en iyi şansın. Açık ara. KÜT diye kafa attın mı on kereden dokuzunda herifin burnunu kırarsın. Beni duydun mu? Küt. Kavga biter. Çok sert vurursan canını bile alırsın. Sözün kısası hiçbir herif kırık bir burunla kavgaya devam etmez. Ama *sert* vuracaksın. Tamam mı? KÜT”

“Ya da taşaklarına tekmeyle indireceğim,” dedim.

Rudd tiksinimişti. “Sanırım,” dedi. “Götlük etmek istiyorsan.”

Corey viskileri peş peşe dikiyordu. Ben bir şey içmiyordum. Ash yine yudum yudum içiyor, biri onunla konuşmaya kalkınca kafasını sallıyordu. Bu sahne sık sık tekrarlanıyordu çünkü bir bardaydı ve kızdı.

Corey birkaç kez, “Bence bir yerlerde Garfunkel oynayabiliriz,” diye bağırdı ama nerede oynayacağımızı kestiremedik.

Bir süre sonra Corey'nin tamamen katatonik bir hale girdiğini fark ettim ve eşyalarını ben toplamak zorunda kaldım çünkü kendisi yapacak durumda değildi. Bu yüzden topladım. Corey ve Ash sarhoşluğun iki farklı seviyesinde barda otururken eşyalarımızı ben topladım. İçerisi artık kalabalık ve kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü. Davulları falan kutularına kaldırmak için çömelmiş bir halde yerde dururken üstüme defalarca bira döküldü.

Ben bara geri dönünce Ash ve Corey ayağa kalktı.

Cookie gürültüde sesini duyurmak için, "Yarın sabah Clarksdale'e beraber gideriz," diye bağırdı. "Size ulaşabileceğim bir numaranız var mı?"

Hepimiz başımızı hayır der gibi iki yana salladık.

"On bir civarı burada buluşalım," dedi Cookie, başımızı tamam der gibi sallayıp çıktık.

Ön tarafta sigara içen ve şapkalı bir herifle konuşan bir polis vardı.

Bir anda durduk. Üçümüz de. Kucağımda bir bas davul vardı. Ash gitar amfisini taşıyordu. Corey'nin kolları boştu ama olduğu yerde duramayacak kadar sarhoştı. Üç saniyede bir ayaklarının yerini değiştirmek zorunda kalıyordu.

Polis bize kısık gözlerle baktı. Altdudağının altındaki minik sakal parçası dışında tamamen keldi. İlk bakışta çenesinde, içinden tüyler fışkıran bir göbek deliği olduğu hissini uyandıran şu aşırı küçük sakallardandı.

Biz de ona baktık. Kimse konuşmadı.

Sonra polis gülümsedi ve "Çok iyiydiniz," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

"Çok çalışıyor musunuz?" diye sordu.

“Evet, efendim,” dedim.

Polis başıyla Corey’yi işaret ederek, “Arabayı ona kullanırmayacaksınız, değil mi?” dedi.

“Hayır, efendim,” dedim. “Ben kullanacağım.”

Başını tamam der gibi salladı ama birkaç saniye boyunca tek kelime etmedi.

Sonra pis pis sıırttı.

“Pekâlâ, haydi, yükleyin eşyalarınızı,” dedi. Dedğini yaptık ve oradan bir an önce uzaklaştık.

Kamp alanına döndüğümüzde insanlar yaktıkları ateşlerin etrafında sigara içiyordu. Kulübemizin önüne park ettik. İçeride birisi olacağı gibi mantıksız bir endişeye kapıldım ama elbette kimse yoktu.

Corey tamamen sızmıştı. Ash beni seyrederken onu uyardırmaya çalıştım.

WES: corey

COREY: hımmmmmmgggmmmmnnhhhhh

WES: haydi dostum

COREY: pıffffff

WES:

COREY:

WES: corey?

COREY:

WES: içeri gelmek istiyor musun

COREY: HaaaAAYIIIIIR

WES:

ASH:

WES: onu arabada mı bıraksak?

ASH: çok iyi olur

Corey'yi arabada bıraktık. Zaten yatak üç kişiye küçük gelirdi. Ash ayakkabıları dışında hiçbir şeyi çıkarmadan örtünün üstüne uzandı ve yüzünü duvara döndü.

Ben de ayakkabılarımı çıkarıp örtünün üstüne uzandım.

Birkaç dakika sonra ona iki santim kadar sokuldum.

Size planımın ne olduğunu anlatamayabilirim. Sanırım planım, iyi bir şey olana kadar Ash'e sokulmaktı. Bu yüzden öyle yaptım. Birkaç dakikada bir, ona biraz daha sokuldum.

Belki yirmi dakika kadar sonra elim neredeyse kalçasına sürtünüyordu.

Hiçbir tepki vermedi.

Çok yavaş hareket ederek elimi kalçasına koydum.

İç geçirir gibi bir ses çıkardı.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken Ash, "Wes," dedi.

"Ah, hey," dedim şaşırmışım falan gibi yaparak. Sanırım, *ben de uyuyordum, bu yüzden bunun nasıl olduğunu Tanrı bilir. Belki de elim kalçanı kendiliğinden bulmuştur ya da kalçan elimi bulmuştur. Ayırt etmek imkânsız*, mesajını aktarabilmeyi umuyordum.

"Yapma," dedi ve kendimi berbat hissedip geri çekildim.

"Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," dedi. "Uyumana bak."

"Tamam."

Sefalet içinde yattım. İçimden, kendi burnuma defalarca kafa attım.

Ancak bir süre sonra Ash bana doğru döndü ve “Nasıl oluyor da hiç içki içmiyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim.

“İçmemen sorun değil,” dedi. “Sadece merak ettim.”

“Arabayı birinin kullanması gerek,” dedim.

“O kişi her zaman sen olmak zorunda değilsin,” dedi. Sonra uzanıp aletimi tuttu.

Demek istediğim tam anlamıyla tutamazdı çünkü aletim pantolonumun falan içindeydi. Ash kasiğımı rastgele avuçladı ve hafifçe sıkıp bıraktı ve benim dünya diye bildiğim yer bir anda havaya uçtu.

Biraz fazla yüksek sesle, “İyi geceler,” dedikten sonra tekrar arkasını döndü ve hızla uykuya daldı. Bense üst üste ikinci gece yine uyumadım diyelim.

GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

17 Haziran • 15.00 • CLARKSDALE, MISSISSIPPI

PINEFIELD

GERÇİ, YİNE LAVABOYA DOĞRU MASTÜRBASYON YAPTIKTAN SONRA BİRAZ UYUYABİLDİM

O kısımdan hiç bahsetmeyelim.

Ash ve benim arabanın kapısını açıp Corey'nin uykusunda kendine ciddi anlamda işeme izni verdiğini keşfettiğimiz kısımdan da bahsetmeyelim. Çünkü biz o zaman da bu konuda tek kelime etmedik. Corey sendeleyerek arabadan inerken ve gözleri kapalı bir halde giysilerini değiştirmeye çalışırken hiçbir şey söylemeden metanetle durduk. Sanayi tipi akşamdan kalmalığı yüzünden gözleri kapalıydı.

Bir noktada, "Corey?" dedim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ama tek cevabı gırtlığından çıkardığı bir iblis sesi oldu. *Khummmmm* falan gibi bir şeydi. Bu bana ona yardımcı olmamın söz konusu olmadığını hissettirdi.

Hazır bir şeylerden bahsetmezken, Ellie'nin Yeri'ne giderken yol boyunca süren, Ash'in muhtemelen Corey'yle süregelen berbat ilişkisinin de aralarında olduğu Tanrı bilir hangi nedenlerden süper ifadesiz ve sessiz kaldığı, Corey'nin komadaymış gibi yaptığı ve benim yol boyunca söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığım ama bulamadığım, ocağın üstünde her an biraz daha deliren çaydanlık gibi gittikçe daha korkunç ve dayanılmaz bir hal alan ve sadece

Corey'nin yaklaşık her beş dakikada bir çıkardığı o iblis sesiyle bozulan tuhaf sessizlikten de bahsetmeyelim.

Corey içine işedikten sonra arabanın daha beter koktuğunu söylemeye bile gerek yok. Koku artık “iyi” ya da “kötü” olarak sınıflandırmak dahi istemeyeceğiniz karmaşık bir aroma buketine dönmüştü. Hatta daha bile karmaşıktı. Muhtemelen Yoda'nın yaşadığı bataklık gibi kokuyordu.

Her neyse, yolda biraz kaybolduğumuz için Ellie'nin Yeri'ne vardığımızda saat 11.18'i gösteriyordu ama Cookie orada değildi. Bu yüzden otoparkta oturup arabadaki ısının mikrodalga etkisiyle Twizzler'ımsı lastik gibi bir maddeye dönüştürdüğü Twizzlers kalıntılarını yedik. Ayrıca birkaç yudumda bir içimizden birinin tükürme ihtiyacı duyacağı kadar ısınan Dr. Pepper'dan içtik.

Corey bir anda, “Hey, Ash,” dedi.

“Evet,” dedi Ash.

“Sence zenginlik içinde büyümen sana boktan bir dünya bakışı kazandırmış olabilir mi?” dedi Corey.

Müdahale edemeyecek kadar bitkin ve stresliydim. *Siktir et, dedim. Bunun muhtemelen yaşanması gerekiyor.*

Ash neredeyse sikkın bir ses tonuyla, “Ne demek istiyorsun,” dedi.

Corey'nin gözleri neredeyse kapalı sayılacak kadar kısıktı.

“Demek istediğim, süper zengin bir insan olarak, mesela istediğin her şeyi alarak büyümek insanın dünyaya ve diğer insanlara falan bakışının içine edebiliyor mu?”

“Ne demek istediğini hâlâ anlamadım.”

“Evet, anladın.”

“Hayır, anlamadım.”

Biraz dünyanın en kötü sabah programının setindeymişim gibiydi. *Bitkin ve Stresli Sunucunuz, Wes Doolittle’la Sabah Gerzekleri* adında bir program.

“Her durumdan parayla sıyrılabilirmişsin gibi mesela,” dedi Corey. “Muhtemelen başka insanların bunu yapamaması çok ezik geliyor.”

Ash daha çok alnını kullandığı çok üzgün bir ifadeyle kaşlarını çattı ve başını yukarı aşağı salladı.

“İnsanlardan çok kolay sıkılabilmişsin gibi, çünkü insanların sana hizmet etmesine ve her istediğini vermesine alışmışsındır ve zengin olduğun için genelde herkes sana nazık davranıp arkadaşın olmak ister; bu yüzden hiçbir zaman çaba harcama ihtiyacı duymazsın çünkü ne yaparsan yap herkes seni otomatik olarak sever.”

“Hiç çabalamam gerekiyormuş gibi gelmediğini mi sanıyorsun?”

“Ben sadece sordum.”

“Öyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bilmem. Belki. Sen söyle.”

“Hayır, sen söyle, Corey.”

Ash Corey’nin adını yüksek sesle söyleyince bir an *Bitkin ve Stresli Sunucunuz, Wes Doolittle’la Sabah Gerzekleri*, misafirlerden biri kanepeden kalkınca bir diğerinin de hemen ayağa fırladığı ve kulaklıklılı iriyarı güvenlikçilerin koşarak içeri daldığı bir bölüme dönüşecekmış gibi geldi. Ama iş o noktaya varmadı.

“Benim bütün söylediğim,” dedi Corey, “nasıl olur da insanın dünyaya bakışının içine etmez?”

Ash durdu. Sonra bütün hayatım boyunca şahit olduğum en destansı alaycılık savaşını başlattı.

“Öyle,” dedi.

“Öyle mi?”

“Öyle. Haklısın.”

“Pekâlâ, muhtemelen haklıyım.”

“Hayır, önemli bir noktaya parmak bastın. Sağ ol.”

“Elbette, sorun değil.”

“Bu kadar dürüst olmam gerçekten takdir ettim.”

“Lafı bile olmaz.”

“İnsanların bana göt gibi yaltaklanmak yerine dürüst davranmasını gerçekten takdir ediyorum çünkü tahmin edileceği gibi, çok zengin olduğum için normalde hep yaltaklanıyorlar.”

“Tabii ki.”

“Aslında şu ana kadar abartısız hiç kimseyle samimi bir sohbetim olmadı. Bu yüzden, cidden sağ ol.”

“Rica ederim.”

“Hayır. Gerçekten. *Sağ ol.*”

“Ne demek.”

“Demek istediğim, bu *hiç* olmadı. Bir kez bile.”

“Evet, muhtemelen olmamıştır.”

“Belki de aynı zamanda bir kız olduğum içindir. Benim yaşımdaki kızlar dünyanın en güçlü insanları değil midir? Herkes sürekli onlara kulak verir, saygı duyar ve ne isterlerse yapar. Kızlar için nasıldır bilir misin? Muhtemelen bu da bahsettiğimiz şeyin bir parçası.”

“Şey, muhtemelen nedeni herkesin seninle yatmak istemesidir.”

“Ah, tabii. Bu kesinlikle insanın sahip olabileceği en iyi güç türü. *Bu* bokun hayatının içine etmesi imkânsız.”

“Başka insanların ağzına sığması kadar kötü olamaz.”

“Elbette. Ne demezsin.”

“Sana nasıl olduğunu anlatmamı ister misin?”

“Lütfen, anlat, Corey.”

“Gerçekten istiyor musun?”

“Evet.”

“Herkes seni süper seksi buluyor ve becermek istiyor ve bunun senin insanlara bakışının içine ettiği besbelli çünkü önüne gelenle işi pişirip sonra onları dışlayabileceğini sanıyorsun, süper soğuk ve bok gibi davranabileceğini falan ve muhtemelen bunun onların ağzına nasıl sıçtığına bile kafan basmıyor çünkü bunu takman için en ufak bir neden yok.”

Ash, “Takmıyorum,” diye kabul etti. Ama sesinin ateşi biraz sönmüştü.

“Takmazsın tabii, neden takacaksın ki?” dedi Corey. “Sen sadece, şeysin...”

Cümlesini tamamlamasını bekledik.

Oysa Corey canının acıdığı hissini uyandıracak şekilde geçirdi.

“Ben neyim,” dedi Ash.

“Dur bir dakika,” dedi Corey, ayağa kalktı ve ağır adımlarla ve dikkatle Ellie’nin Yeri’nin yan tarafına yürüdü ve bir süre şiddetle kusmasını dinledik.

Bu sırada Cookie’nin kamyoneti park alanına girdi.

Ash bana, “Ben Cookie’yle gideceğim,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Olur.”

Ona silah tutuyormuşum gibi ellerini havaya kaldırarak, “Bu kadar drama bana fazla,” dedi.

Önceki geceden daha sakallı, daha sırtık ve daha Coca Cola sesli Cookie otoyolda izini kaybetmemiz ihtimaline karşı bir kâğıda evinin yol tarifini karaladı. Ancak yazısı tamamen okunaksızdı. Şunun gibi bir şeydi:

OTOYL 30 2 "QTB"

SONRA BÖYÜK KIRMIZI ANBARI KOLLA (LM MIM)

SA SOL SA SA @ MCGONADS

"Sorunsuz bulacağınızdan eminim," dedi, göz kırptı ve yola çıktık.

Elimizde bir adres bile olmadığını ancak arabayı sürmeye başladıkdan sonra fark ettim.

İçimden, siktir, dedim.

Elimizde ne bir adres ne de cep telefonu vardı. Yani onları kaybedersem, sözün özeti, turne bitmiş demektir. Çünkü onları bir daha nereden bulacaktık ki?

Yani ya Cookie aptallık derecesinde düzensiz ve dağınık bir adamdı ya da sinsi bir şekilde evine varmamızı istemiyordu. Bu boktan düşüncelerle içimi süper karartmak istemiyordum ama içimde muhtemelen ikinci seçeneğin doğru olduğuna dair bir his vardı.

Ve Ash Cookie'nin babasının evine sorunsuz ulaşmamız için hiçbir özel çaba göstermiyordu. Belki o da bizden kurtulmak istiyordu.

Belki de bizimle işi bitmişti. Çünkü çok fazla dramaya neden oluyorduk. Heyecan verici türden değil. Can sıkıcı türden. Biz iki oğlandı ve onun yeri bir erkeğin yanıydı.

Birimiz ona yarım saatlik standart altı oral seks yapmıştı ve şimdi bütün gece içme ve sonucunda vücut sıvıları üretme üstüne kurulu varoluşsal depresyon geçiriyordu. Diğerisi ise lavabolara boşalan ve alkol almaya korkan ezik bakirin tekiydi. Animal Collective'in üyelerinden biriyle kanuna aykırı şekilde çıkmış on dokuz yaşındaki bir kız buna neden katlansın ki?

Bunların kurcalamamam gereken iç karartıcı boktan düşünceler olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Grup olarak bizimle işi bitmemiş bile olsa belki de bitmeli diye düşünmeye başlamıştım. Belki de onunla aynı grupta olmayı hak etmiyorduk. O bizden farklı bir dünyaya aitti. Biz bir caz kampına aittik. Biz dünyanın Adam'larının ve Tim'lerinin yanına aittik. Her şey olması gerektiği gibi olsa, birbirimize "ahbap" ve "froond" falan diye sesleniyor ve timsah derisinden yapılmı fligranlı yelekler giyiyor olurduk. Ve Ash kulüplerde ya da konser salonlarında sahnede olurdu. Gerçek insanlar için sıkı müzik yapan gerçek bir grubun önünde olurdu. Ve yanında kalmaya çabaladıkça ona ayak bağı oluyor ve onu aşağı çekiyorduk ve bu alçaklıktı.

Alçaklık ediyoruz diye düşünmekten kendimi alamıyordum; bizimki süper bencilce ve alçak bir davranıştı ve otoyolda birkaç kez kendimi gaz pedalının üstündeki ayağımı gevşetip Cookie ve Ash'in önündeki arabaları geçip gözden kaybolmasına izin verirken buldum.

Şu anda herkesin işini kolaylaştırabilir, pikaplarının arayı açıp kaçmasına izin verebilirdim. Biz de geri dönüp uzun Pennsylvania yolunu tutabilir ya da polise teslim olabilirdik ya da her neyse işte.

Ancak bunu her yapışımda, *Wes, bu hata olur*, diye düşünüyordum.

Çünkü tamam. Belki Ash bizi yanında sürüklemek istemiyor. Ama ya Cookie gerçekten psikopat tecavüzcü katilin tekiyse?

Bu düşünceyi aklımdan atamıyordum. *Wes, o herifte bir tuhaflık olduğunu görmezden gelemezsin. Bir numara çevirmeye çalışabilir. Ve bunu yaparsa Corey'yle orada olup onu durdurmanız gerekir*, diye düşünüyordum.

Gerçi Corey'den ne kadar fayda geleceğini kim bilir.

Koltukta sızmış gibi görünmeye çalışmasına baksana. Horluyor ama nedense uyanık görünüyor. Gözleri biraz aralık ve asabi bir panik içinde çırpınıp duruyor.

Dişlerini en son ne zaman fırçaladı? Diş ipi kullandığı sürece dişlerini fırçalamasına gerek olmadığını iddia etmeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun? Tanrım.

Zavallı Corey.

Sürücü koltuğunda pikabı gözden kaybetmemeye çalışırken, arada ölmediğinden ve yine altına işemediğinden emin olmak için Corey'ye bakıp bir yandan Cookie'nin durumunu diğer yandan da Ash, Corey'nin ailesinin fakir sayılabileceğini bilse daha anlayışlı olur muydu acaba diye merak ediyordum.

Demek istediğim, "fakir" pek çok anlama gelebilirdi. Corey'nin ailesi, hatırlatacak bir olay olana kadar fakir olduklarını unuttuğunuz bir aileydi; mevsim yazsa ya da evin sokağa bakmayan tarafındaysa kırık bir camı uzun süre yenilemezlerdi mesela. Ya da bir anda arabalarını kullanamaz olurlardı çünkü arabayı muayeneden geçirebilmek için Motoru Kontrol Et ışığının sönmelerini sağlayacak yeni bir şanzımana verecek iki bin dolarları yoktu. Ya da benimkileri akşam yemeğine çağırırlardı ve ben annemin yemek öncesi peynir tabağından peynir yiyişini seyrederdim. Corey'yle birlikte bodrumda bol miktarda yediğimiz şu parlak turuncu bol tuzlu peyniri. Annemin peyniri didiklemesini seyrederken gözlerinden, *vay canına, bu piyasadaki en ucuz peynir falan olmalı,* diye düşündüğünü anlar ve saklamaya çalıştığı ve sadece benim gördüğümü umduğum acımayı görürdüm.

Fakirliklerinin türü şuydu: Corey'nin hem annesi hem babası müzisyendi. Babası aynı anda hem Elvis Costello *hem* Stephen Sondheim olmak isteyen, sahneye konmamış birkaç müzikal yazmış ve piyanonun başı çektiği birkaç süper kıvranan gruba liderlik etmiş ve genel anlamda hiçbir zaman başarıya ulaşamamış bir müzisyendi. Aynı zamanda piyano öğretmekten hiç hoşlanmıyordu ve müzik dışında bir işte tutunmakta büyük sorun yaşıyordu çünkü gittiği her yerde patronlar ona kötü kalpli ya da aptal geliyordu. Bu Corey'nin arkadaşışsınız ve biraz dikkatliyseniz sürekli tekrarı gözünüzden kaçmayan bir şeydi. Corey'nin annesi ise Corey on yaşındayken muhasebecilik sertifikası alan bir caz şarkıcısıydı ama o da kısmen yola geç çıktığı, kısmen de muhasebeci olmaktan gerçekten nefret ettiği için iş bulmakta sorun yaşıyordu. Hatta sizi grup provasından alırken bundan size, Corey'nin rastgele ergen arkadaşlarına bile yakınırdı. Bu yüzden muhasebecilikten ölümüne nefret ettiğini bilirdiniz. Corey'nin ablası Becca yedi hafta erken doğmuş ve hemen tedavi görmemişti. Muhtemelen bunun sonucu olarak ya da belki de sadece genetik nedenlerle serebral palsi hastasıydı. Yani gerçekten çok zekiydi falan ama yürüyüşünde ciddi bir aksaklık ve denge sorunları vardı ve konuşması biraz üst üste ve anlaması güçtü ve hayatı boyunca bol miktarda tıbbi bakıma ve fizik tedaviye ihtiyaç duymuştu.

Yani uzun lafın kısıası, onlarınki geliri süper istikrarsız, sık sık sağlık sigortasız kalan ve tıbbi faturaları delice olan bir aileydi, yani kesinlikle fakirdiler, mesela kesinlikle yemek kuponu alıyorlardı ve kapılarından fatura tahsildarları eksik olmuyordu, Corey'nin baterisi ona amcasından geçmişti ve tatilde gittikleri tek yer Corey'nin büyükanne ve dedesinin oturma odasında ve bodrum katında açılır kapanır yataklarda uyudukları Delawa-

re'deki evleriydi ve belki Ash bütün bunları bilse Corey'nin zengin olduğu için ona saldırmadığını anlayışla karşılayabilirdi ve ne bileyim, umarım siz de öyle karşılırsınız.

Bu konuyu gündeme getirmemin tek nedeni bu. Aslında bunu hiç bilmemenizi isterdim. Bunun insanlara evlatlık olduğumu söylemekten farkı yok. Mesele şu ki, şimdi artık *fakirleri* düşünüyorsunuz ve bu *Corey'yi* düşünmekten çok farklı.

Corey'nin ebeveynlerini, oğullarının kendi evinden çıkma çabalarını sürekli engelleyecek kadar çok seven, saplantı derecesinde ilgili köpek tadında insanlar olarak düşünmeniz bana daha iyi gelmişti. Çünkü şimdi onları muhtemelen borçları, Corey'nin hayatını mahvedecek yarı beleşçi başarısız müzisyenler olarak görüyorsunuz.

Bu doğru olabilir. Ama o kadar önemli değil. En azından bence.

Her neyse, Corey sürekli ölü taklidi yaptığı için üç aptal saat boyunca hiç mola vermeden ve bir insanla iki çift laf etmeden o aptal kamyonetin izini sürdüm ve onları kaybetmemeyi başardım. Bir süre sonra bir bağlantı yoluna saptık ve dev bir evin önündeki küçük asfaltsız çayırdaki, elle boyanmış PINEFIELD tabelasının yanında durduk.

WES: corey

COREY:

WES: geldik dostum

COREY:

WES: hey corey

COREY:

GİGİKLAR

WES: corey

COREY: SİİFFFF

WES: geldik

COREY: siiinnnkkk

WES: eve vardık

COREY: siktirrrrrr

Ev kocaman ve tuhaftı. Kalın ve yassı taşları ve süslü çatı kiremitleriyle saygın ve eski görünmesinin amaçlandığı çok açıktı ama biçiminde ve oranlarında bir tuhafılık vardı. Pencereleler abartılı derecede büyüktü ve çatının farklı kısımları çılgın açılardaydı. Ayrıca bir şekilde fazla yeni görünüyordu. Eski bir İskoç şatosunun, kendisinden çok daha genç bir realite programı malikânesiyle yaptığı üçüncü ya da dördüncü evliliğinden doğma tuhaf çocuğa benziyordu.

Her neyse, arabalardan indik ve arazide durup birbirimize baktık. Evin içinden boğuk gümbürtüler geldiğini duydum.

“Çok iyi araba kullanıyorsun, dostum,” dedi Cookie bana. Onda hâlâ bana tuhaf gelen bir şey vardı. Hatta öncesinden daha tuhaf gelen. “Demek istediğim şarkılardan, müzikten, *hayattan* falan konuşurken kendimizi sohbeta kaptırmışız ve arkada olduğunuzu tamamen unuttum ve sonra birden *ah, kahretsin, Pennsylvania’lı o iki oğlana yol gösteriyor olmam gerekiyordu, ah, Tanrım onları kaybettim* diye düşünürken, küçük aynama her baktığımda oradaydınız ve ben *ha ha, vay canına, oğlanlar hâlâ*

peşimde, Tanrı onları korusun, arabayı çok sağlam kullanıyorlar falan oldum."

Ash'e baktım. Onda da bir tuhaflık vardı. Gözleri bulutluydu ve ağzını tamamen kapayamıyordu.

"Sağ ol," dedim.

"Lafı bile olmaz, küçük dostum," dedi Cookie. "Lafı bile olmaz ve senin biraz Gatorade'e ihtiyacın var Corey adamım, o seni toplar, haydi eve girelim de sana biraz Gatorade içirelim ve aaahhh HAYIR. Ha HA. Dikkat."

Corey ve ben döndük.

Bir grup insan müzik aletleriyle ağır ağır evden çıkıyordu.

Tek kelime etmeden durup bize yaklaşımlarını izledik.

Daha sonra bunun organize bir grup olmadığını öğrenecektik. Evin rastgele sakinlerinden bir grup kendi aralarında doğaçlama bir şeyler yaparken bizi seansın devamı niteliğinde selamlamak için kalkıp evden çıkmaya karar vermişti.

Grupta muhtemelen Cookie'nin babası da vardı. Bu da karıştırmaya biraz daha törensel ve meşru bir hava katıyordu.

Bununla birlikte, bu bildiğiniz gruplardan değildi. Wikipedia'da arayabileceğimiz cinsten bir grup değildi mesela. Gerçi kim bilir. İnsanlar Wikipedia'ya her tür kıyıda köşede kalmış şeyi koyabiliyor.

Bizi Karşılama İçin Cookie'nin Babasının Evinden Ağır Adımlarla ve Bir Şeyler Çalarak Çıkan İnsan Grubu'nun Listesi

Wikipedia, Özgür Ansiklopedi

Bizi Karşılama İçin Cookie'nin Babasının Evinden Ağır Adımlarla ve Bir Şeyler Çalarak Çıkan İnsan Grubu, 2016'da Clarksdale, Mississippi'nin biraz dışındaki bir evde doğaçlama olarak kurulan ve aslında bir grup olmadığı için hemen ardından dağılan bir boka yaramaz bir Amerikan empvize akustik grubu. Wes grupla karıştırdığı rastgele bir müzik gösterisi olmasına rağmen yine de Wikipedia'ya koyduk çünkü Wikipedia insana ait bütün bilgiyi merkezileştirme girişimidir ve bu inanılmaz derecede zor ve kıymetini genelde bilmediğimiz bir iş.^[?]

Mevcut üyeler ^[değiştir]

Muhtemelen Cookie'nin babası ^[değiştir]

Enstrümanlar: solo gitar, vokal

Wes'in muhtemelen Cookie'nin babası olduğunu düşündüğü adam orijinal BKICBEAAVBŞÇÇİĞ'nin üyesiydi. Dökümlü giysileri vardı, vücudu dev bir yumurta gibi kusursuz bir yuvarlaklığa sahipti ve sakalı kafasının üstüne oturtulmuş bulaşık telinden yapılmış üstü kıllarla kaplı bir cankurtaran botuna benziyordu. Teknik açıdan ustalıklı gitar sololarını, yumuşak ve makul bir ses tonuyla mınıldandığı anlaşılabilir sözlerle tamamlıyordu. Wes'e Cookie'nin babası olduğunu düşündüren de nazik ama inkâr edilemez

karizmasıydı ki gerçekten öyle olduğu anlaşılacaktı. Favori anlaşılmaz kelimeleri “n’aber” ve “fuh-gee”ydi.^[1]

Hemen hemen aynı yaşlarda uzun boylu sırık gibi bir adam

[değiştir]

Enstrümanlar: ritim gitar

Diğer gitarist, gitarda Cookie’nin babasından daha az iyi olan uzun boylu sırık gibi bir adamdı. Sadece bildiği birkaç notaya çılgın gibi basar gibi bir hali vardı ki o notalar da la majör ve mi minördü. Durmadan ikisinin arasında gidip geliyordu. Onu izlemek, kendi kendisiyle kazanılması imkânsız bir masa tenisi maçı yapan bir adamı izlemek gibiydi.^[2]

Yirmili yaşlarda kıvrıcık kafalı tişörtsüz bir adam [değiştir]

Enstrümanlar: blokflüt

Tombul, kıvrıcık kafalı tişörtsüz bir herif blokflüt çalıyor ve Yunan mitolojisinden toynaklı bir figür, örn. Utanmaz bir Budala Olma Tanrısı Zacchus^[3] gibi mutlulukla sekerek bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

Tamamı kadınlardan oluşan perküsyon kısmı [değiştir]

Enstrümanlar: tef, marakas, Uruguay candombe davulu, gong

Perküsyon kısmı yaş ve müzik yeteneği açısından çeşitlilik gösteren dört kadından oluşuyordu. On beş yaş civarındaki en gençleri elindeki tefle ritim kavramının çözümlemesini yapmaya çalışır gibiydi. Belki otuz ya da kırk yaşındaki en büyükleri de ritmik açıdan olaya gerçekten hâkim değildi; mesela gongunu her titretişinde illa manyak gibi kahkahaya boğuluyordu. Ancak candombe davulundaki üniversite çağındaki kız

olayın kontrolünü elinde tutuyordu. Ve diğer kim bilir kaç yaşındaki kadın da marakasıyla usul usul katkıda bulunuyordu ama onun olayı daha çok dirseklerini başının üstüne kaldırıp kollarını rüzgârdaki ağaç dalları gibi sağa sola sallayarak ayak sürümekten ibaretti. Kaynaklar^[7] ritim bölümünün saçlarındaki çiçek sayısını hiç abartısız kişi başı bir milyar olarak tahmin ediyor.^[4]

Eski üyeler ^[değiştir]

Ön girişin yakınındaki bir kanepede tablaların altında sızıp kalan %100 çıplak bir adam ^[değiştir]

Enstrümanlar: tabla

Bu adam orijinal BKİCBEAABVŞÇÇİG'nin üyesidir. 2016 yılında çıplak halde bir kanepede tablaların altında sızması üzerine gruptan ayrılmıştır.^[5]

Referanslar ^[değiştir]

1, 2, 3, 4, 5. ^ hafızanız. Bunların hiçbirini özellikle tablaların altında sızan çıplak herifi ve onu görünce kimsenin çıldırmamasını ya da önemli bir şeymiş gibi davranmamasını hafızanızdan silemeyeceksiniz.

Görebildiğim kadarıyla kimsenin doğum günü ya da Süper Kupa günü falan değildi ya da bir evde otuz kişi toplanmak için başka bir neden yoktu. Ama Cookie bizi küçük bir tura çıkarınca, içeride en az otuz kişi olduğu gözümüzden kaçmadı. Belki elliye yakın. Kafamda sormadığım birçok soru belirdi. Hepsi Cookie'nin akrabası mıydı? Kaçı daimi olarak bu evde yaşıyordu? Hepsi nerede uyuyordu? Normalde bu sorunun ce-

vabı, *uyumaya ayrılmış odalarda* olmalıydı. Ama bu evde böyle bir seçenek yoktu. Çünkü sıfır yatak odalı, hatta çok az odası olan bir evdi.

Muhtemelen, Wes, bu imkânsız diye düşünüyorsunuz. Ev dediğin şey oda demektir. Evet, biliyorum. Ama bu evde odaya benzeyen her alan iki buçuk metre eninde kapısız girişlerden bir sonrakine açılıyordu. Dolapların bile kapağı yoktu. Yani bir anlamda kocaman bir yer üstü tavşan labirentine benziyordu.

Aslında dizaynı fazla açık olduğu için biraz Ikea hissi uyandırıyor. Diğer yandan dekor açısından, halılar, minderler, tütsüler ve sağda solda uzanmış hülyalı insanlar ortama şımırık bir Türk sultanı evi havasını vermişti. Ve ayrıca her yerde gitarlar, yumurta marakaslar, djembeler, didgeridoolar, güirolar ve vibraslaplar, kısaca insanoğlunun aklına gelebilecek her tür akustik enstrüman olması açısından Dave'in İkinci El Enstrümanları'na da benziyordu.

Birinci katın bir kanadının en ucunda nihayet kapıyla ayrılan birkaç oda bulduk. Bunlar hoparlörleri, bateri setleri, piyanoları falan olan bildiğiniz ses yalıtımlı odalardı. Biri bir ses kabinine açılıyordu.

Duvarlarda hepsi "Jarold Pritchard'a takdim edilmiş" birkaç sıra çerçeveli altın ve platin plak vardı, durup inceledim ve işte o zaman evin durumu aklıma yatmaya başladı.

"Evet, efendim," dedi Cookie arkamdan gelip. "Bunların hepsinin yapımcısı Büyük Pritch."

Bobby Womack ve Wilson Pickett ve Lou Rowls ve Etta James albümleri vardı. Çoğu imzalıydı. Wilson Pickett'inkinde

“HİÇ İÇİN SAĞ OL PRITCH!!! HA HA HA HA HA –W. Pickett” yazıyordu.

“Yani baban müzisyenden çok yapımcı,” dedim.

“Ah, ben öyle demezdim,” dedi Cookie. “Hayır, Büyük Pritch için bunu söyleyemezsin. O gitarcılarının kralıdır. Ama dinle. Taşrada kendine ait büyük bir ev mi istiyorsun, insanlarına bakabilmek mi istiyorsun, o zaman kulağını aç ve iyi dinle. O gitarı bırakıp camın arkasına geçeceksin. Endüstri böyle işliyor. Dur sana anlatayım.”

Neyse ki aynı anda telefonu çaldı ve açmak zorunda kaldı.

Üçümüz isteksizce en büyük stüdyonun enstrümanlarını incelemeye başladık.

“Bayağı havalı,” dedim.

İkisinden de ses çıkmadı.

“Kesinlikle prova için harika bir yer, ” dedim.

Corey muhtemelen ailesinin evinden daha pahalı olan piyanoda ortalarda bir do tuşuna bastı.

“Yani, işte,” dedim.

Bana baktılar.

“Prova yapmak ister misiniz?” dedim.

“Elbette,” dedi Corey.

Ama Ash, “Şimdi olmaz,” dedi.

Corey öfkeyle başını salladı.

“Demek istediğim, bu akşam çalacaksak, sanırım, bence iyi bir fikir olabilir,” dedim.

“Şimdi olmaz,” dedi Ash bir kez daha.

“Ash, neler oluyor,” dediğimi duydum.

“Bak,” dedi. “Cookie ve ben yol boyunca tüttürdük, o yüzden şu an kafam bayağı güzel.”

“Ah,” dedim.

Bana pislik ediyormuşum gibi dik dik bakıyordu.

“Evet,” dedi. “Bu yüzden bizim ıvır zıvırı çalmak istemiyorum. Şu anda yapmam gereken bu değil.”

“Çalacağımız zaman ayılmış olacak mısınız?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Muhtemelen. Fark etmeyecek zaten, o yüzden rahat ol.”

“Özür dilerim,” dedim, gırtlığımın sertleştiğini hissederek.

“Genel olarak biraz rahatlamamız lazım, çocuklar. Rahat olun, koyuverin gitsin. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Rahat değil miyiz zaten?”

“Değilsiniz,” dedi. “İkiniz de değilsiniz. Mesela, bunu sorma ihtiyacı duyuyorsan, değilsin demektir.”

“Tamam,” dedim.

“Hele sen,” dedi bana. “Herkes için acayip endişelisin. Herkesin babası olmaya çalışır gibisin. Kaç yaşındasın? On altı mı? Koyuver gitsin yahu.”

“Tamam.”

“Neden kendini rahat bırakıp tadını çıkaramıyorsun anlamıyorum,” dedi hızını artırarak. “Üzgünüm ama yanında olmak acayip stresli. Sürekli insanlara gözünü dikip bakıyorsun. Gözünü dikiyorsun, sürekli, her şeyi analiz edip kime ne tepki vermen gerektiğini çözmeye çalışır gibisin ve bu beni acayip strese sokuyor. Şalteri indirsene iyi olur, bir saatliğine falan.”

“Ta *mam*.”

“Yapabilir misin? İndirebilir misin? Bir saat falan?”

“E-evet.”

Bana dik dik baktı. “Hassiktir.”

Karşılık vermedim.

“Şimdi de ağlıyor musun?” dedi.

“Ha-hayır.”

Çenem aptal bir şekilde titrerken yere bakmamı seyretti.

“*Hassiktir*,” dedi alçak sesle ve o sırada Cookie geri gelip günlerden cuma olduğu ve bizim çıkacağımız saati doldurmaları gerektiği için gösterimizin ertelendiğini ama ertesi akşam yedi civarı orada olursak muhtemelen Deebo Harrison’dan önce çıkabileceğimizi ve bu sırada o gece evde takılabileceğimizi yani sorun olmadığını, keyfimize bakıp gevşememizi ve ah, Büyük Pritch’in Ash’le tanışmak istediğini anlattı.

Ash, *harika*, dedi.

Gittiler.

Ben ve Corey kaldık.

Corey piyanonun başına geçti ve bir süre *Exit Music (For a Film)*’in Brad Mehldau aranjmanını çaldı.

Bu beni biraz olsun havadan çıkardı. Çünkü bir davulcunun vurmalı olmayan bir enstrüman çalması her zaman bir tür şok yaşatır. Bir köpeğin İngilizce konuşması gibidir.

WES, *bir süre sonra yatışmıştır*: tanrım

COREY: ne bekliyordun ki wes

Bunu söylemesi beni yeniden kendime getirdi.

“Ne beklemeliydim,” diye sordum.

“Dışlanacağımızı beklemeliydin. Çünkü Ash sürtüğün teki. Knoxville’den beri beni dışlıyor. Sonunda seni de dışladı işte. Pekâlâ. Aş gitsin.”

“Corey, senin derdin ne.”

“Derdim senin ikiyüzlülüğün.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün. Bundan bahsediyorum. Ash ve ben işi pişirdiğimiz için siktirip gitmemizi söyledin, üstünlük tasladın, kibirli havalara girdin, böyle bir şeyi asla yapmayacağını söyleyip bana kendimi bok gibi hissettirmeye çalıştın ama şimdi siz ikiniz işi pişirdiniz, yani, bilirsin, bu ne şimdi.”

“Biz işi pişirmedik.”

“Ah, yani ikiniz her gece işi pişirmeden sadece yan yana uyuyorsunuz. Tabii ya.”

“İki gece, evet. Aynen öyle oldu.”

Corey bana bunca zamandır aletime gerçekten, ciddi ciddi hasar verdiğimi ilk kez öğrenmiş gibi bakıyordu.

“İşte bu çok acayip,” dedi sonunda. “Ve acınası.”

“Bir insana sonrasında kendin bile sertleşemeyecek kadar kötü oral seks yapmak kadar acınası olamaz.”

Geri dönüp baktığımda Corey’nin bu darbeyi büyük bir soğukkanlılıkla karşıladığını görüyorum.

“Evde kimse var mı?” melodisiyle “Siktirrrr git,” dedi ve çekip gitti. Yalnız kaldım.

Odada boшта bir iPad vardı. Sırf bir şey yapmış olmak için iPad’den e-postalarımı baktım ve bu kez benimkilerden e-posta vardı. Yedi ya da sekiz tane.

Görünüşe bakılırsa beni kampa bıraktıktan hemen sonra bana haber vermeden bir yoga ve meditasyon inzivasına çekilmişlerdi. Dış dünyayla bütün teması kestiğiniz süper katı inziva merkezlerinden birinde. Yani daha Ash, Corey ve ben telefonlarımızı prova alanında terk etmeden önce, annemle babam kendilerininkini bir yoga merkezi resepsiyonistine terk etmişti.

Zamanlamaya baktım ve annemle babamın yokluğumu ancak biz Charlize ve Ed'in evlerindeyken fark ettiklerini gördüm.

İlk birkaç mesaj, "Sana ceza vermeyeceğiz," diyordu. "Kızmadık, Wes. Sadece endişeliyiz. LÜTFEN bize nerede olduğunu ve iyi olduğunu haber ver."

Üç mesajdan sonrasını okumadım. Demek istediğim, inzivaya çekilmeleri o kadar şaşırtıcı değildi. Daha önce de bu tür şeyler yapmışlardı. Ama nedense hani olur ya ben ölseydim ne olurdu, diye düşünüyordum. Mesela Ash'in kaçıklık sınavındaki saldırgan araba kullanma tarzı yüzünden bir treylerin falan altında kalsaydık. Annemle babamın bir buçuk gün kadar haberi olmayacaktı.

Olabildiğince uzun ve detaylı bir e-posta yazdım.

sevgili anne, baba,

ben iyiyim. mississippi ya da louisiana'da falan bir yerdeyiz. tam olarak bilmiyorum çünkü telefonlarımız yanımızda değil ama hepimiz iyiyiz. bol miktarda paramız, yiyeceğimiz ve bir arabamız var ve kamp bitene kadar dönmüş oluruz. benim için endişelenmeyin. siz bana bağımsız olmayı, kendime yetmeyi öğrettiniz ve bunlar şimdi çok işe yarıyor.

bu durum size sıkıntı yarattığı ve sizi endişelendirdiği için üzgünüm. ama çok önemli ve bunu yapmalıyım.

sevgiler,

wes

not: inziva nasıldı?

2.not: corey'ninkilere onun da iyi olduğunu söyleyin.

iPad'le yapmak isteyeceğim daha bir sürü şey vardı. Snapchat, Instagram, Faceboook. Bir haritada nereden geçtiğimize ve nereye gidebileceğimize bakmak. Haberlerde bizimle ilgili bir şey var mı diye yoklamak. Hatta üç gündür ilk kez istediğim herhangi bir şarkıyı çalmak.

Ama yapmadım. Tek yaptığım e-postamdan çıkmak ve kucagımda iPad'le oturup boş boş duvara bakmak oldu. Size ne düşündüğümü bile söyleyemem. Başımın üstündeki düşünce baloncuğunda biri klavyede bir şeyler yazıyormuş ama GÖNDER tuşuna basmamış gibi bir “...” duruyordu.

Pritchard'lardan birkaçı odaya girdiğinde durumum buydu.

Bazılarını bizi karşılamak için ağır adımlarla evden çıkan doğaçlama ekibinden tanıyordum. Aralarında hiç tanımadıklarımı da vardı.

İçlerinden biri, “Duyduğuma göre yarın Deebo Harrison'dan önce sahne alacakmışsınız,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Cidden yetenekli olmalısınız,” dedi bir diğeri.

“İdare ederiz,” dedim.

“Adınız ne,” dedi bir üçüncüsü.

“Şarkı Söyleyen Sihirli Malafat,” dedim.

“Ha ha ha ha ha,” dedi dördüncüsü gerçekten gülmeden.

“Bizimle biraz çalmak ister misin?” diye sordu beşinci.

İstemiyordum. Ama çaldım. Çünkü beynimin diğer kısımlarını bir süre kapayıp müzik yapmanın belki faydası olur diye düşündüm.

Böylece çaldık. İşe yaradı gibi. Yani aslında yaramadı. Ama en azından insanlarla birlikteyken daha rahat olma pratiği yapma fırsatı oldu.

Herkesin kafasına göre takıldığı, doğaçlama bir şeyler oldu ve bu tür doğaçlamaların bir enstrüman çalabilen rastgele Pritchard grupları arasında her an başlayabilen bir şey olduğunu ve aslında ulaşmaya çalıştıkları bir amaç olmadığını artık anlamaya başlıyordum. Bir şarkı yazma, kayıt yapma ya da bir grup kurma arayışında değillerdi. Olay sadece doğaçlama bir şeyler çalmak üzerine kuruluydu ve bu aynı anda hem iyi hem kötü bir şeye benziyordu.

Hiç kimse kendini çok fazla zorluyor gibi görünmüyordu. Pritchard’ların hayli yüksek bir yüzdesi enstrümanlarında insanın müzik isteğini öldürmeyecek kadar iyiydi. İki ayrı saksafoncu vardı ama saksafoncular için bir mucize olarak ikisi de diğer her şeyi gölgede bırakacak sololar yapmaya çabalamıyor, aksine küçük ritimlerle beyin fırtınası yapmakla yetiniyorlardı. Ve gözlerini tamamen açmakta zorlanır gibi görünen ufak tefek kılıksız bir adam olan piyanist, diğer herkesi belli bir hızda tutan ilginç bir funk temposuyla çalışıyordu ve çeşitli perküsyoncular ayak

uydurmak için ellerinden geleni yaparken o ve ben bas kısmı aramızda paslaşıyorduk.

Olan hoş şeylerden biri, ortaya yeni bir bas dizilimi ya da başka bir fikir attığımda piyanistin gözle görülür şekilde coşmasıydı. Kafası hızla benim olduğum tarafa çevriliyor ve yüzünde korkunç bir koku almışsınız gibi yaptığınızda takındığınız o mutlu müzisyen ifadesiyle bedenini bükmeye özen gösteriyordu.

Yani bu kısmı bayağı hoştu ve aklımı biraz olsun meşgul etmişti ve bir süre sonra piyanist elini kapüşonlu sweatshirt'ünün içine atıp kocaman bir marihuana paketi, bir pipo ve çakmak çıkarana kadar bir süre devam ettik. Piyanist çıkardıklarını tef çalan kıza uzattı, kız tefi elinden bırakıp pipoyu doldururken adam gözlerini bana kilitledi.

Seçkin bir konsantrasyon ifadesi takınmaya çalıştım.

Piyanist sıırttı ve başını manyak gibi salladı.

Bakın. Partilerde birkaç kez ot içmişimdir. Ama hiçbir zaman gerçekten bir şey hissetmedim. Ne açlık, ne sersemlik, ne paranoya ne de hissedilmesi gereken herhangi bir şey. Daha çok diğer herkesten kopmuş gibi hissettim. Etrafımdaki herkes kendini bir anda adamın tekinin hareket halindeki bir aracın camından atlar gibi yaptığı cinsten basit kamera hileli Vine'lara kaptırırken, ben de aklım başımdan gitmiş gibi yapar ama içimden gizli gizli, *çocuklar, şu anda hepimiz hayatlarımızla ne yapıyoruz.* diye geçirirken aslında sadece *ağzımı açarsam kocaman, korkunç bir gıcık olduğumu ele veririm, bu yüzden muhtemelen bunu yapmadan tüymenin bir yolunu bulmalıyım* diye düşünürdüm. Bu yüzden sanırım evet biraz paranoya hissetmişimdir.

Ama her neyse, Benson Lisesi Caz Grubu tromboncularının edinebildiği daha düşük kalite, muhtemelen otoparkta bulunan cinsten toprak ve ot karışımı bir ottu. Bu Pritchard otu ise tamamen bambaşka bir şey olmalıydı. Ve ben bundan bütün kalbimle korkuyordum.

Bu korkunun bir nedeni piyanistin yüzündeki ifadedeydi. Muhtemelen kontrol edilemez psikoz ifadesiydi. Başını sallıyor, göz kırpmıyor ve manyak gibi dişlerini gösteriyordu. Demek istediğim, muhtemelen uyuşturucuya düşkünlüğünü aktarmaya çalışıyordu. Ama aslında içine iblis girmiş gibi görünüyordu. Özellikle bir koyun iblisi. Genel hırpaniliği ve kafasını koyunların yaptığı gibi deli gibi çevirmesi yüzünden.

Tefli kız pipoyu bana uzattı.

Başımı hayır anlamında sallarken nazik ama umursamaz bir tavırla gülümsemeye çalıştım. Sözsüz olarak, “Bana uyuşturucu ikram ettiğiniz için teşekkürler. Bu arada hayatımda birkaç kez uyuşturucularla mesaim oldu ve bu konuda çok rahatım. Her neyse, şu anda böyle iyiyim. Ama bunu kesinlikle kasılmak ya da tuhaf olmak için yapmıyorum. Yani, teşekkürler ve umarım bu konudaki alışverişimiz bitmiştir,” fikrini iletmeye çalışıyordum.

Bu sözsüz iletişim fiyaskoyla sonuçlandı. Tefli kız kaşlarını çatı ve pipoyu suratıma iyice yaklaştırdı.

Gözlerinin içine baktım. Yeşil benekli deniz mavisi gözlerdi. Pipoyu ağzıma koyup yaktı.

Ukalalık etmek istemediğim için bir nefes aldım.

Eliyle devam etmemi işaret etti. Öyle yaptım.

Gülümsedi.

Siktir et, diye karar verdim ve elimden geldiğince derin bir nefes çektim. Kız biraz daha fazla gülümsedi ve yanaklarını şişirdi. Ben de yanaklarımı şişirdim. Kızın çilleri ve parlak kızıl saçları, uzun ve dar bir yüzü vardı. Bir süre öyle durdum.

Beş dakika sonra çılgın gibi öksürmem geçmişti ve yeniden bas çalmaya çalışıyordum. Fakat dünya gerçek bir kaosa dönüşmüştü ve varoluş bir kâbustu.

27.

**SANIRIM BUNA YOLUNDA GİTMİYEN BİR UYUŞTURUCU
TECRÜBESİ DENEİLİR. GERÇİ BİR UYUŞTURUCU
TECRÜBESİNİN YOLUNDA GİTMESİ NE DEMEK Kİ?
MUTLU BİR BİTKİ GİBİ YERİNDEN KIPIRDAMADAN HER
ŞEYE MUTLULUKLA BAKMAK MI, ÇÜNKÜ NE BİLEYİM,
BU KULAĞA MÜMKÜN OLDUĞUNCA MUTLU ÖLMEME
HAZIRLANMAK GİBİ, DAHA KÖTÜ GELİYOR**

Bu yüzden hâlâ bas çalmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Ancak bu kafamın içinde yaşanan çeşitli korkunç şeyler yüzünden her an biraz daha zorlaşıyordu.

Bu şeylerin her biri daha çok farklı ve korkunç bir Wes şekli alıyordu.

BAS ÇALMAYA KONSANTRE OLMAYA ÇALIŞAN
WES: ba dap bubidi bamp ba dap dap
DAİMİ BAKİR WES: hey
BÇKOÇ WES: badap bubudi bamp
DAİMİ BAKİR WES: hey wes
BÇKOÇ WES: ah, hey
DAİMİ BAKİR WES: hey ben sadece hâlâ bakir misin diye
bakıyordum
BÇKOÇ WES: eee

DAİMÎ BAKİR WES: yani öyle olduğumuzu biliyorum bu yüzden bunu hâlâ biliyor musun acaba diye bakmak istedim

BÇKOÇ WES: evet bunu biliyorum

DAİMÎ BAKİR WES: tamam iyi

KÖTÜ ARKADAŞ WES: hey çocuklar n'aber

DAİMÎ BAKİR WES: bu hiç değişmeyecek muhtemelen, bil istedim

KÖTÜ ARKADAŞ WES: ne değişmeyecek? wes'in kötü bir arkadaş olması mı?

DAİMÎ BAKİR WES: hayır wes'in bakir olmasından bahsediyorduk

KÖTÜ ARKADAŞ WES: ah evet

DAİMÎ BAKİR WES: ve wes'in bütün hayatını nasıl bir kadınla seks yapmadan geçireceğini çünkü bir kadın bunu neden istesin ki

KÖTÜ ARKADAŞ WES: tabii tabii mesela görüntüsü yüzünden

DAİMÎ BAKİR WES: evet, kabarık saçları ve olmayan kaslarıyla her zaman çocuğa benzeyecek ve kadınlar ona bakıp neden bir çocukla seks yapmak isteyeyim ki diye düşünecekler

KÖTÜ ARKADAŞ WES: evet

BÇKOÇ WES: eee

DAİMÎ BAKİR WES: muhtemelen aleti de küçük olan küçük bir oğlan

MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYECEK WES: ve çoğu zaman çocuk gibi ağlayan

DAİMÎ BAKİR WES: ah vay canına sen benden de ezikmişsin

MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYECEK
OLAN WES: hahahahahahaaahaaaa evet

DAİMİ BAKİR WES: kız arkadaş edinmek kimin umurunda
MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYE-
CEK WES: görünüşe bakılırsa wes'in

DAİMİ BAKİR WES: belki işe önce bir kız arkadaşla işi
pişirmekle başlayabilir ama bunu bile beceremiyor ki

KÖTÜ ARKADAŞ WES: hepsine evet evet evet hey wes'in,
kendini senden daha üstün gören ve öyle davranan cinsten bir
arkadaş olmasına rağmen kendini nasıl müthiş bir arkadaş san-
dığını hiç fark ettin mi

BÇKOÇ WES: burada konsantre olmaya çalışıyorum

KÖTÜ ARKADAŞ WES: sosyal imalardan hiç çıkmadığı
bahanesiyle falan en yakın arkadaşını hırpalayıp duruyor ama
işin komik yanı sosyal imalar konusunda sıfır kabiliyeti olan
asıl kendisi, corey en azından kim olduğu konusunda her zaman
dürüst davranıyor ve kendisinin sahte daha iyi versiyonuymuş
gibi yapmıyor

MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYECEK
WES: evet kızlar wes'ten yayılan ürkütücü sahteliğin kokusunu
iki kilometre öteden alabilirler

AĞIZ HİJYENİ YETERSİZ WES: ya da belki de nefesine
sinen ekşimsi süt ürünleri kokusunu alıyorlardır

BÇKOÇ WES: çocuklar belki de bütün bunları daha sonra
ben bas çalmaya çalışmazken ele alabiliriz

MÜZİKAL AÇIDAN YARATICILIKTAN NASİBİNİ AL-
MAMIŞ WES: buna benden evet

BÇKOÇ WES: oof

MÜZİKAL AÇIDAN YARATICILIKTAN NASİBİNİ
ALMAMIŞ WES: bir ara ilginç bir şey çalacak mısın yoksa hep aynı mı olacak?

AYNI ZAMANDA PEK HARİKA BİR BAŞCI DA OL-
MAYAN WES: en azından tempo açısından sürünmemeye çalış

AYNI ZAMANDA PEK HARİKA BİR BAŞCI DA OL-
MAYAN WES: pekâlâ şimdi de koşmaya başladın

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES:
hey çocuklar neden bahsediyorsunuz

MÜZİKAL AÇIDAN YARATICILIKTAN NASİBİNİ AL-
MAMIŞ WES: yine sürünmeye başladın

AYNI ZAMANDA PEK HARİKA BİR BAŞCI DA OLMA-
YAN WES: weş'in o kadar da harika olmamasından bahsediyoruz

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES:
şaka yapmıyorum asıl anne babasının bile onu istemediğini bi-
liyor muydunuz

DAİMİ BAKİR WES: evet

KÖTÜ ARKADAŞ WES: evet

AĞIZ HİJYENİ YETERSİZ WES: evet bunu biliyorum

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES:
tamam sadece sorayım dedim

ONU EVLAT EDİNER EBEVEYNLERİNİN DE PEK
MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: evlat edinen
ebeveynlerinin de pek meraklısı olmadıklarını belirtme ihtiyacı
duyuyorum

BÇKOÇ WES: çocuklar bunları konuşarak eğlendiğimizi
biliyorum ama aslında gerçekten o kadar komik değil

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES:
bana komik olmadığını mı söylüyorsun

MÜZİKAL AÇIDAN YARATICILIKTAN NASİBİNİ AL-
MAMIŞ WES: gaddarca

DAİMİ BAKİR WES: evet sizi bilmem ama ben espri yap-
mıyorum

ONU EVLAT EDİNER EBEVEYNLERİNİN DE PEK
MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: ancak komik
olan bir şey varsa o da wes'in ezikler gibi, onu istediği kadar
önemsemeyen insanların köpeği olmak istemesidir

KÖTÜ ARKADAŞ WES: ah evet işte bu bayağı komik

BÇKOÇ WES: çocuklar şu anda bas çalmak bayağı zorlaşıyor

ONU EVLAT EDİNER EBEVEYNLERİNİN DE PEK
MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: ideal dünya-
larında onu almayacak iki çift ebeveyni olduğu gerçeğini yok
saymak için ne kadar çabalaması gerekir acaba

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES:
evet ya

ONU EVLAT EDİNER EBEVEYNLERİNİN DE PEK
MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: evet yani ger-
çekten istediklerini alsalar şu anda başka bir çocukları, biyolojik
açıdan onu sevdiklerinden çok daha fazla sevecekleri bir çocuk-
ları olacak ebeveynleri var, ama iş öyle yürümediği için wes'e
mahkûm kalmışlar ve bu konuda bayağı nazık davranıyorlar ve
iyi insanlar oldukları için genelde hep öyle yapmışlar ama wes'in
onların olmasının tek nedeni ellerinden daha iyisinin gelmemesi,
wes a planı yolunda gitmediği için gerçekleşen b planından başka
bir şey değil

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES: evet ve sadece şunu eklemek isterim eğer biyolojik anne ve babası onu ilk günden yanlarında tutsa ve onu ailelerinin ve hayatlarının bir parçası yapsalar wes'in yaşayacağı ve şu anda kaçırdığı hayatı bir düşünün, caracas'ta yaşıyor, İspanyolca konuşuyor ve kim bilir ne tür müzikler dinleyip annesi ve babasıyla ve kim bilir belki de kardeşleriyle konuşuyor, kavga ediyor ve gülüyor olurdu ve belki daha yoksul olurdu ve durumu baştan sona süper işlevsiz olurdu ama gerçek olurdu ve gerçek olanın yerini hiçbir şey dolduramaz.

ONU EVLAT EDİNER EBEVEYNLERİNİN DE PEK MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: evet, olaya dahil olan herkes onun için doğru hayatın gerçek ve hakiki olana sahip olmayacağı bir hayat olduğuna karar vermiş, hayatındaki bütün yetişkinler sadece idare edecek kadarına sahip olmasına karar vermiş ve

BÇKOÇ WES: *lütfen kesin şunu*

KÖTÜ ARKADAŞ WES: ah tanrı aşkına

KÖTÜ ARKADAŞ WES: yine ağlamamaya mı çalışıyorsun

AYNI ZAMANDA PEK HARİKA BİR BASÇI DA OLMAYAN WES: tanrı aşkına

DAİMİ BAKİR WES: wes, biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz

MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYECEK WES: evet bir kez olsun kendine karşı dürüst olmana yardım etmeye çalışıyoruz

ASIL EBEVEYNLERİ BİLE ONU İSTEMEYEN WES: kendine sürekli yalan söylediğini ve çok çabaladığını görüyoruz ve hepimiz etrafında *evlat, haydi ama, vazgeç artık* diye dolaşıyoruz.

ONU EVLAT EDİNEN EBEVEYNLERİNİN DE PEK MERAKLISI OLDUĞU SÖYLENEMEZ WES: ne kadar çabalarsan işlerin o kadar yolunda gitmediğini anlamıyor gibi bir halin var

BÇKOÇ WES: lütfen izin verin müziğimi yapayım ve bu saçmalığı birkaç dakika olsun unutayım

BÇKOÇ WES: bırakın biraz müziğime odaklanayım ve bari bir tane iyi şey yapayım

MÜZİKAL AÇIDAN YARATICILIKTAN NASİBİNİ ALMAMIŞ WES: bakınız şekil bir a, seni hüznü aptal çocuk, çaldığın şeyi kulağın duysun

AYNI ZAMANDA PEK HARİKA BİR BASÇI DA OLMAYAN WES: ilginç şeyler bulmaya çalıştıkça daha az ilginçleşiyor ve daha kötü çalışıyorsun, bu yüzden pes et artık

KÖTÜ ARKADAŞ WES: bakınız şekil bir b, corey'yi bir düşün, dostum, iyi arkadaş olmaya çalıştıkça hamurunda olmadı daha fazla belli oluyor çünkü sen sahte ve düzenbazsın ve bu yüzden cidden artık bir pes etsen diyorum

MUHTEMELEN KIZ ARKADAŞ BİLE EDİNEMEYECEK WES: bakınız şekil bir c, kuyruğundan ayrılmayacak yapış yapış, şapşal bir yeniyetme istemediği her halinden belli olan ash, sen peşinden koşup gözüne girmeye çalıştıkça daha fazla o yeniyetme oluyorsun

DAİMİ BAKİR WES: bu yüzden, koyuver gitsin, pes et artık, bırak peşini

BÜTÜN WES'LER: pes et, dostum

BÜTÜN WES'LER: pes et

TEFÇİ KIZ: hey, iyi misin?

Ne?

İyi misin dedim. Biraz hasta görünüyorsun. Sana biraz hava aldıralım.

Nereden alacağız ki.

Dışarıda.

Ahh.

Benimle gel. Elimi tut.

Ahhhhhh.

Şimdi nasılsın?

Evet. İyi. Evet. Ahhhh vay canına.

Ben şeyen.

Sen şeysin.

Şeyen.

Şey-şeysin.

Şe-e-ye-e-ne.

Şey... Şe-ye-ne.

Hayır. Şeyen.

Şışt. Aman Tanrım. Heceleyemiyorum.

Parmaklarını otlara sür.

Hecelemenin tersine ne denir? Hani harflerden kelime uydurmaya? Bunun için süper basit bir kelime vardı?

Parmaklarını alıp otlara sür, işte *böyle*.

Aman Tanrım. Kalıcı beyin hasarı yaşıyordum.

Sadece geçici beyin hasarı.

Emin misin? Nasıl emin olabilirim?

Bilirsin işte, bunun geçici olduğunu anlayacak kısma hasar verdin, o kadar.

Şey olduğunu anlayacak kısma hasar verdim. Siktir.

İyi olacaksın. Şu anda da iyisin. Mükemmelsin. Sadece içine biraz hava çekmeli ve şundan içmelisin.

Hımmmm. Peki.

Nasıl geldi?

Hımm. Gerçekten iyi.

Sıvı almalısın çünkü hayat denizle başlamış.

Şey, eee. Sanırım öyle. Bir anlamda.

Tekrar et. Shae, Anne.

Shae, Anne.

ShaeAnne.

ShaeAnne.

Merhaba.

Wes. Şey, bu benim adım.

Merhaba, wes-şey-bu-benim-adım. Benimle yürümek ister misin?

Elbette.

Yanımda yürü. Şöyle.

Demek burada yaşıyorsun.

Bazen. Annem turneye çıkınca.

Şu an turnede mi?

İki hafta daha Japonya'da olacak, sonra da bir hafta Güney Kore. Bir caz ve dünya müzikleri korosunda söylüyor.

Hangisi?

Çok caz ve dünya müzikleri korosu bilir misin?

Şey, çok fazla değil.

Hangilerini biliyorsun.

Şey.

...

Sanırım aslında hiç.

Anneminkinin adı Cotopaxi Extraterrestrial Korosu.

Tamam.

Bazen Jon Anderson'la birlikte söylüyorlar.

Peki.

Yes adında bir grubun başsolistidir.

Ah vay canına!

Vay canına?

Evet, yani, büyük bir olay. Yes'in başsolisti ha? Çok acayip.
Bu kadar komik olan ne?

Hiç.

Ne.

Çok tatlısın.

Neden her yerde Gatorade var diye soracaktım.

Gatorade pek çok alternatif dine sponsorluk yapıyor. Sadece bizimkine değil.

Ah.

Sana Jaroldizmden bahsedene oldu mu?

Eee, henüz değil.

Senin yaşında oğlanlara ihtiyacımız var. O yüzden açık fikirli ol.
Olurum, elbette.

...

Ah. Bu bir espri.

Seninle kafa bulmak hoşuma gidiyor.

Ben de şey oldum, galiba hayatımın sonuna kadar bir tarikatta kalacağım.

Hayır, Jarold Amca Gatorade'i kuran adamlarla birlikte okumuş ve ilk fırsatta onlara yatırım yapmış ve bayağı iyi gitmiş. Bayağı iyi iş yapan birkaç yatırıma daha var.

Ah. Yani bu ev sadece yapımcılıktan gelmiyor.

Hayır, Jarold Amca sadece para kazanmanın yeterli olmadığını söyler. Hükümet devreye girip vergilerle paramparça etmeden önce parana para kazandırmalısın der.

Bak sen.

...

Şey, hayır. Boş ver.

Ne.

Şey, benimkiler devlet okulunda öğretmen, bu yüzden, bilirsin işte, benim gözümde vergi *illa* kötü olacak diye bir şey yok ve Politika konuşmam. Beni yakala.

Ne?

Yakala beni!

Tamam, beni yakaladın. Şimdi bana ne yapacaksın?

Evet, şey, bir dakika dur, çünkü, vuhuuu.

Duruyorum.

Evet, *nefesimi toplamam lazım*.

Hemen toplasan iyi olur.

Evet, ciğerlerim sanki si

Çok geç!

Onu jakuzide yakaladım. Terasta duran kocaman bir jakuziydi. Kız içine giriverdi. Giysileriyle falan. Jakuzide zaten birkaç kişi vardı.

Cookie de oradaydı. Ash de. Göğüs kılları jakuzinin suyunu çiy misali tutan Büyük Pritch de oradaydı. Tanıdığımı sandığım iki kişi ve tanımadığımı düşündüğüm üç kişi daha. Jakuzi kalabalık gelmeyecek kadar genişti.

Ash benimle göz teması kurmadı. Ben de onunla göz teması kurmadım.

Haydi, girsene, Hızlı ve Öfkeli, dedi Cookie.

Hâlâ biraz titriyor ama belli etmemeye çalışıyordum. Boxer'ıma kadar soyundum. Bana bir saat kadar sürmüş gibi geldi. ShaeAnne ve Büyük Pritch'in arasına girdim. Su inanılmazdı. Tanrı'nın nefesinden yapılma bir buluta adım atmak gibiydi.

ShaeAnne suyun altına daldı ve bana intihar etmesine yetecek kadar uzun gelen bir süre orada kaldı. Sonra suyun yüzeyi nefes nefese ve gülen kafasını doğurdu.

Büyük Pritch cankurtaran botlu büyük yuvarlak kafasını bir tankın topu misali bana çevirdi. Mürekkepbalığına benzer gözleri vardı.

En iyi sanatçı en iyi hırsızdır, dedi.

Ne?

Sen en iyi sanatçının en iyi hırsız olduğunu düşünen oğlansın.

ShaeAnne nefesini tutup tekrar suya daldı.

Evet, dedim.

Söylesene iyi bir hırsız nasıl olur.

İyi bir hırsız, ee, şey, yakalanmaz.

Ve yakalanmamanın yolu nedir.

Sanırım süper sinsî davranmak.

Çaldığından kimsenin haberi olmazsa asla yakalanmazsın.

Ahhh.

Mürekkepbalığına benzeyen gözleriyle bana bakmayı sürdürdü.

Su ShaeAnne'in pürüzsüz ıslak ve dar kafasını beceriksizce yukarı itti. Saçları yüzüne yapışmıştı. Diplerinin mat sarı olduğu görünüyordu.

Büyük Pritch bana, şimdi evrenin en temel gerçeğini bilmek ister misin, diye sordu.

Baba, çocuğa ne anlatıyorsun, diye seslendi Cookie.

Elbette, dedim Büyük Pritch'e.

Evrenin en temel gerçeği, *ölçektir*.

Ölçek.

Evet.

Bana bunun ne anlama geldiğini söyleyebilir misin.

Hayır.

Ah.

Heh. Heh.

Ha ha.

ShaeAnne yeniden suya daldı.

Kimse sana ne olduğunu söyleyemez çünkü ölçek şudur: Kim olursan ol. Ne olursan ol. Ne zaman, nerede ve nasıl olursan ol. Her zaman senden daha büyük ve daha küçük bir şey vardır. Senden daha hızlı bir şey. Ve senden daha yavaş bir şey. Daha eski daha yeni daha hafif daha ağır daha parlak daha koyu. Ne olursa.

Sadece insanları değil, her şeyi kastediyorsun.

Bana iyice yaklaştı. Gözleriyle gözlerimin arasında yirmi santim vardı ve nefesi yanık yaprak kokuyordu.

Sana göre fazla büyürse, dedi, çok fazlaymış gibi gelirse. *Uzaklaş*. O zaman çok ufak gelecektir. Çok uzak ve anlamsız.

Geri çekildi.

Yakınlaş, dedim.

Başını diğer tarafa çevirip sigarasını aldı.

Havuzda etrafıma baktım. Sonunda Ash'le göz göze geldik. Kafamı çevirdim. Eve baktım. Yakınlaşmaya çalıştım. Pencerele-
rek tek tek yakınlaştım. İçeriye görmek zordu. Katları sırayla dolaştım.
ShaeAnne'in başımın arka tarafında bir yerde tekrar su yüzüne
çıktığını duydum. Çatıdaki bir pencerenin storu açıldı. Pencere
çatıya açılıyordu.

O pencereye uzun uzun baktım.

28.

**SONRA KOLLARIMLA KENDİMİ YUKARI ÇEKİP
JAKUZİDEN ÇIKTIM VE İÇ ÇAMAŞIRIMLA
SULARI AKITARAK EVE GİRDİM VE KİMSE KILINI
KİPIRDATMADI**

Çatı katına çıktığımda büyük ölçüde kurumuştum.

Evin geri kalanındaki bütün müzik alanlarından geçerken kafamın içine küçük melodiler biriktirmiştım. Başımın içindeki yankı alanını ders arasında koridorlarda konuşan çocukların sesleri gibi kaplamışlardı. En gürültülüsü *Barney & Friends*'in tema şarkısı olmaya sadece iki ya da üç nota uzak olan bir blokflüt melodisiydi.

Pencereyi açanın o olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum çünkü verandadan görünmüyordu ama başımı telsiz çatı pence-resinden uzattığımda Corey oradaydı, bacaklarını çatının diğer ucundan aşağı sarkıtmış, oturuyordu. Elini bir kavanozun içine daldırıyor ve içindeki her neyse bir hayvan gibi rezil bir şekilde eliyle yiyordu.

“Ne yiyorsun,” diye seslendim.

Tek kelime etmeden fıstık ezmesi kavanozunu havaya kaldırdı.

“Ah, siktir,” dedim.

Ağızına bir parmak daha fıstık ezmesi attı.

“Siktir siktir siktir,” dedim ve pencereden çıkıp olabildiğince hızlı hareketlerle yanına gittim. Çatı pahalı görünen, pürüzsüz bir kiremitle kaplıydı. Çömelmiş halde koşar gibiydim. Corey bana bakmadı.

Demek istediğim, panik halde sürekli, *hepsi benim hatam*, diye düşünüyordum. *Stüdyoda söylediğim o boktan sözler yüzünden. Onu o kadar bok gibi davrandım ki şimdi kendini öldürmeye çalışıyor.* Çünkü bu başka bir şey olamazdı. Corey’nin EpiPen’i yanında yoktu ve alerji atağı geçirirken kimsenin onu bulamayacağı bir yere konumlanmıştı. Ve muhtemelen çatıdan düşeceği bir yere. Ve korkunç Wes’ler beynimin içinde yeniden harekete geçmeye başlıyordu ama var gücümle onları bastırmaya çalıştım.

Yanma varlığında Corey ne şişmiş, ne tıkanmış ne de cildi döküntülerle kaplanmıştı. Ama bana da bakmıyordu. Gözlerini evin yan tarafındaki bahçeye dikmişti.

“Siktir, siktir, siktir,” dedim.

Ama cevap vermedi.

“Corey, stüdyoda söylediğim boktan şeyler için özür dilerim,” dedim. “Siktir.”

Ama beni duymuyor gibiydi.

“Alerji krizi geçirmiyor musun?” diye sordum.

“Alerjik değilim,” dedi sonunda. Sesi sıkkın, tiz ve boğuktu.

“Ne?” dedim.

“Her zaman alerjik olmadığımı düşünmüşümdür. Bu yüzden test ettim.”

“Ah,” dedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Pekâlâ, Tanrı’ya şükür.”

“Teşekkürler, Tanrım,” dedi.

Hâlâ bana bakmıyordu. Neredeyse titreyerek bir parmak daha fıstık ezmesi alıp yedi.

“Bir süredir buradayım,” diye mırıldandı.

Başka ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Çünkü aslında şu anda ona kızgın olduğumu fark etmeye başlamıştım.

Tamamen kudurmuş durumdaydım. Çünkü ne bok yediğini sanıyordu. Suratının ortasına kafa atmak istedim çünkü ne bok yediğini sanıyordu acaba.

Tam, “Seni sıttığımın salağı,” diyecektim ki bana döndü ve gözlerinin berbat durumda olduğunu gördüm. Gözbebekleri büyümüştü, titrek ve kan çanağına dönmüş gözleri korkuyla bakıyordu.

Bu yüzden sadece, “Yoksa kafayı falan mı buldun?” dedim.

Başını evet der gibi salladı.

Bana bakışı her şeyi değiştirir gibi oldu.

“Pekâlâ, haydi seni içeri sokalım,” dedim.

Ayağa fırladı. Ama bunu çok hızlı, eve girmeye hiç niyeti yokmuş gibi yaptı. Daha çok çılgın ve muhtemelen intihara meyilli bir manyak gibiydi. Dengesini sağlamak için ellerini iki yana açmak zorunda kaldı.

“Tanrı aşkına, Corey,” diye bağırdım. Onu tutmalı mıydım, emin değildim.

“Buraya çıkmakla çok boktan bir şey mi yaptım,” dedi nefes nefese.

“Evet,” diye bağırdım. “Evet. Biraz boktan. Haydi, seni içeri sokalım, dostum.”

“Şu anda çok boktan bir şey yapıyorum.” Bu bir soru muydu yoksa bir duyuru mu anlamadım. O sırada fıstık kavanozunu aşağıya, bahçeye fırlattı.

“Evet,” dedim paniğe kapılmamaya çalışarak. “Ama her şey yolunda, dostum. Haydi, seni içeri sokalım.”

“Hayır,” dedi. İki büküm eğildi ve bitkilerin arasına yazılı bir şeyi okumaya çalışır gibi gözlerini gerçekten bahçeye dikti. “Hayır, hayır, hayır, çünkü, yani, demek istediğim, yani, yoksa bu, yani *benim* rezilin teki olduğum anlamına mı gelir?”

“Hayır, dostum,” dedim. “Sen rezil falan değilsin.”

Ama o hayır der gibi başını salladı.

“Bunu biliyormuşsun gibi davranıyorsun,” dedi bitkileri okumak için biraz daha fazla çaba harcayarak. “Ama bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

“Benim rezil olmadığımı bilmiyorsun.”

“Biliyorum. İnan bana, biliyorum.”

“Nereden bileceksin.”

Hemen cevap vermedim.

“Nereden bileceksin ki,” dedi bir kez daha ve başını kaldırıp bana baktı. Ona gülümsediğimi fark ettim.

Nedeni yaptığı bir şey değildi. Hâlâ tanımadığım psikozlu manyağın tekiydi. Sevinmemi ya da rahatlamamı gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Ancak bir şey yüzümü ve beynimi ele geçirdi ve nasılsa mutlu ve rahatlamış hissettim. Ona gevşemiş ve sakin bir şekilde gülümsüyordum çünkü yüzüm bunun ona yardım edeceğini biliyordu çünkü bu, delice paniğini söndürmek için yapabileceğim bir şeydi.

Demek istediğim, o anda farklı birine dönüştüm. Geleceği görebilen ve Corey’nin pencereden içeri girmesine yardım edebilecek farklı bir insana dönüştüm ve bunun olacağını anladım.

“Rezil olmadığını biliyorum çünkü seni tanıyorum,” dedim. “Seni kimseyi tanımadığım kadar iyi tanıyorum. Sen benim dostumsun. Rezil falan değilsin.”

Bana bakmakla yetindi.

“Sen de herkes gibisin,” dedim. “Benim gibisin. Bazen boktan şeyler yapıyorsun. Ama rezil falan değilsin.”

Bana bir süre daha baktı ve normale dönmeye başladığını görür gibi oldum ama gerçekten çok hızlı solumaya ve titremeye başlamıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve dengesini kaybetmeye başlamıştı, bu yüzden başka bir şey yaptım. İşe yaramayacak gibi görünse de yaradı.

“Bana elini ver,” dedim ve elimi ona uzattım.

Ve fıstık ezmeli, terli, yapış yapış elini avucuma koydu, ben elini tutup sıktım ve onu pencereye yönlendirmek için yürümeye başladım, peşimden geldi ve çatının diğer ucuna kadar gittik. İçeriye girdim, o da arkamdan geldi ve ben, “Tamamdır,” dedim.

Ve onu kucakladım ve sonra o ağlamaya başladı ve durmak bilmedi.

Gerçekten destansı uzunlukta bir ağlamaydı. Çatı katında duruyorduk, o beni bir tür kafakola alıp saçlarımı fıstık ezmesine bulamıştı ve kontrolsüzce ağlıyordu. İlk birkaç dakika boyunca gırtlığıma bir şey tıkanmış gibiydi ve onunla birlikte burnumu çekiyordum.

Ama onun ağlaması benimkinden çok daha uzun sürdü.

COREY: HRN , RN N RRRNNNN, , NK

WES: her şey yolunda, dostum.

COREY: OORRRNNN , N , NT NTK K ,

, , ohbjb

GICIKLAR

WES: dök içinde ne varsa

COREY: jjjjh , jjhhh , h h u u uRRrRRNNN U UU-uurrnt

WES: dök gitsin

COREY: aaAHhhh tanrım , ah, , t tanrım , jjjjjjHHHH

WES: her şeyyyy yolunda

Olabildiğince az şey düşünerek ağladığını ve üzüldüğünü umuyordum. Çünkü neden çatıya çıktığı konusunda ne kadar düşünürse, o düşünceler o kadar yanlış olacaktı. Bundan adım gibi emindim. Kafasının içinde neler döndüğünü biliyordum. Uyuşturucu ve yalnızlıktan ve başarısız bir işi pişirme girişimi yüzünden bok gibi hissettiğini ve hiçbirinin kalıcı olmadığını anlayamayacağını biliyordum.

Sonunda sakinleşti ve sırtüstü yere uzandı, ona biraz Gato-rade getirdim, bir iPad ve bir Bose hoparlör buldum ve dinlemek istediği bir şey var mı diye sordum. *Chutes Too Narrow* deyince ilk şarkıyı açtım ve oturup James Mercer'ın bir yandan gitar çalıp bir yandan usul usul şarkı söyleyerek şarkının gösterişli ikinci A kısmına geçiş yapmasını dinledik.

COREY, *bir süre sonra*: kahretsin.

WES: sadece kafayı biraz fazla bulmuşsun, dostum

COREY: evet

[*james mercer bütün şarkıcılık kariyerinde ilk ve son kez kontrolün tamamen onda olmadığı hissini uyandırdığı 'anlattın' dediği kısımda tize çıkar*]

COREY: evet, muhtemelen öyle

WES:

COREY: muhtemelen fazla derine, eee, çatıya çıkmama neden bulma olayına girmemek iyi olur, değil mi

WES: oraya çıkma nedenin uyuşturucu almış olman

COREY: evet

[james mercer "geride" kısmında kulağa aslında olduğundan bir milyon kat daha kolay gelen melismayı gerçekleştirmektedir]

COREY: bak, sadece bilmeni istiyorum ki oraya seninle yaşadığımız o saçmalık yüzünden çıkmadım

WES: sağ ol dostum

COREY: sen iyi bir arkadaşsın ve özünde az önce hayatımı kurtardın ve beni gıcığın teki yaptığın için sana kızgın değilim

WES: şey sen de iyi bir arkadaş

COREY:

WES: bir dakika bana ne için kızgın değilsin

COREY: beni gıcığın tekine dönüştürdüğün için

WES:

COREY:

WES: ne

COREY: sen gıcığın tekisin ve beni de gıcığın tekine dönüştürdün ama kızgın değilim

Hiçbir şey diyemeyecek kadar afallamıştım.

WES: seni ne zaman gıcığın tekine dönüştürdüm ki

COREY: ta en başından yani. birbirimizle ilk konuşmalarımızdan birinde. sana tam da bu albümü çalmıştım. hatırlıyor musun?

[james mercer çocuklarını uykuya yatırır gibi konuşma sesiyle şarkı söylediği kısma gelmiştir]

WES:

COREY: süper coşmuştum çünkü the shins beni acayip coştururdu. bizim beatles'ımız olduklarını düşünürdüm. bu yüzden, hey şu grubu bir dinlesene, falan havasındaydım, dinledik ve senin yüzünde beğenmeyi tamamen reddeder gibi bir ifade belirdi

WES:

COREY: ve sonra uzuuuuun bir zaman sonra bu eve dönüş filmindeki grup değil mi, oldun ben de evet dedim. ve sen hani şu natalie portman'ın bu grup insanın hayatını değiştirir dediği grup mu dedin ve ben de evet falan oldum. ve sen başka hiçbir şey söylemedin. ama söylemene gerek yoktu. çünkü oturup dinlemeye devam ettik ve şey gibiydi, şey, evet. bu grubun kimsenin hayatını değiştirdiği falan yok

WES:

COREY: ve benim tek düşünebildiğim şeydu vay canına, the shins bizim beatles'ımız demediğim için memnunum

WES:

COREY: ve oraya kadardı. the shins'i sevemez oldum. hiçbir şeyi sevemiyordum. her şeye gıcık olmam gerekiyordu. senin gibi

Bu gerçekten olmuştu. Hatırlıyordum. Bu, *Eve Dönüş*'teki grup mu demiştin. Hani insanın hayatını değiştiren şu grup? Ve bunu gerçekten de bu grubun hayatımı değiştirdiği falan yok anlamında söylemiştim.

Ama olayı Corey'nin favori grubu the Shins'e gıcık olmam şeklinde hatırlamıyordum. Corey ve benim the Shins'ten birlikte nefret etmenin bir yolunu bulmamız olarak hatırlıyordum. Çünkü yaptığımız buydu. Çünkü Corey *beni* çoktan bir gıcığa dönüştürmüştü.

Dürüst olmam gerekirse, the Shins'i aslında sevmiştim ama Corey sevmemiz için dinletiyormuş gibi gelmemişti.

WES: evet ama Corey bu sen bana kool & the gang'e gıcık olarak nasıl gıcık olunacağını gösterdikten sonraydı

[*iki james mercer "yüzleşme" kısmında, bende her zaman tonlamaların içine edildiği hissini uyandıran melodiyi söylemektedir ve aslında komik denebilir ama belki de benden başka duyan yoktur*]

COREY: ne? hayır. the shins ilkti

WES: hayır dostum. kool & the gang ilkti

COREY: hayır çünkü senin the shins'e gıcık olman benim kool & the gang'e gıcık olma nedenimdi

WES: hayır, sen kool & the gang'e gıcık oldun, sonra birlikte the shins'i dinledik ve sana benim de bir şeylere gıcık olabileceğimi göstermek istedim çünkü bunun *senin* yapmaktan hoşlandığın bir şey olduğunu sandım bu yüzden

COREY: dostum. hayır. haydi ama. shins önceydi

WES: hayır. kesinlikle kool & the gang önceydi

COREY: shins

WES:

COREY:

WES:

COREY: the shins'ti dostum

WES:

COREY: yüzde doksan eminim

WES:

COREY:

WES: yani bana cidden kool & the gang ilkmiş gibi geliyor

COREY: belki yüzde seksen falan

WES: ama şimdi düşünüyorum da sanırım tamamen emin olamıyorum

COREY: *siktir*

WES: sanırım bir olasılık var çünkü anılarımı tanıyorum ve sanırım sırayı tam olarak bilmiyorum mesela sana nasıl geldiğini söyleyebilirim ama belki de en başından beri yanlış hatırlıyorumdur ya da belki şimdi yanlış hatırlıyorum

COREY: *aman tanrım. kafamız tam şu anda mı iyi olmak zorundaydı*

[*james mercer üçüncü nakarat tekrarındaki "duydum" daki ağlamaklı vurgusuyla kendine şarkının başından beri ilk kez gerçek acı hissetme izni vererek şarkıyı bambaşka bir yere taşır*]

WES: belki de şimdilik bir kenara bıraksak iyi olacak

COREY: evet. hemen bırakmalıyız. çünkü kafam kıyakken bir şeyleri hatırlamaya çalışmak anılarımı sonsuza dek yok ediyormuş gibi geliyor

Evet. Bana da öyle geliyordu. Anılarım eski, parçalanmaya yüz tutmuş fotoğraflarmış ve onları çekip çıkarmak iyice dağılıp bulanıklaşmalarına ve bozulmalarına neden oluyormuş gibi geliyordu ve ne kadar yakından bakmaya çalışır ve ne kadar sıkı tutarsam durum o kadar kötüleşiyordu.

WES: şey, hey

COREY:

WES: özür dilerim. yaptığım

COREY: takma kafana

Ve bu noktada sesi normale dönmüştü. Yeniden Corey'nin kuru ve şaşırtıcı derecede boğuk sesine dönüşmüştü ve bu, az önce birbirimize ağlamaklı ve savunmasız bir halde ağza alınmayacak kadar dürüst şeyler söylediğimiz o ham, sıcak ve vıcık vıcık yerden çıktığımızın habercisiydi.

WES: hayır ama izin ver

COREY: cidden, kafana takma, çünkü eğer sen özür dilemeye başlarsan ben de başlarım ve ikimizin de özür dilemesi gereken bir milyon şey var ve şu anda bu kadarı çok fazla bu yüzden boş ver gitsin

WES: tamam

[üçüncü şarkı gitarın bir süre havada asılı kalan tek tınlamasıyla başlar ve bir anda bateri zillerinin sık sık vurulduğu ve gitarın güçlü minör tıngırtısının james mercer'in zafer kazanmış gibi bağırmasına karıştığı bir yerinde duramayan dağ keçisi ritmine dönüşür]

Bir yanım o ham, sıcak ve vıcık vıcık yerden çıktığımız için üzülüyordu. Ama belki daha büyük bir yanım rahatlamıştı. Ve üçüncü bir yanım *Sen ve Corey kız olsaydınız muhtemelen sürekli o ham, sıcak ve vıcık vıcık yerde olurdunuz*, diye düşünüyordu. *Birbirinize sürekli olarak ilişkiniz hakkında gaddarlık derecesinde dürüst gerçekler söylerdiniz ve bu bir yandan aranızdaki bağı sağlamlaştırırken sana daimi bir acı verirdi. Muhtemelen anlaşılmas sesler çıkaran bir kaçığa dönüşmüş olurdun.*

WES: ilgini çekerse dışarıda iyi bir jakuzi var

COREY: ah sahi mi?

WES: evet bayağı büyük ve insanlar bayağı hoşlanıyor gibiler

COREY: o insanların arasında kızlar var mı

Söylüyorum ya, o yerde sadece belli bir süre kalabilirsiniz.

WES: abartmak istemem ama yüzde yüz kızlar ve tamamı zamanlarının yüzde yüzünde zevkle usul usul inliyor

COREY: *ah çok sağlammış*

WES: evet hem de nasıl

COREY: düşünmek bile aletimin kendini bedenimden koparmaya çalışması için yeterli

WES: evet daha jakuziye gireli on dakika olmamıştı ki aletimi, bir paçavranın üstüne detaylı kaçış planları çizirken yakaladım

Alt kata yöneldik ve the Shins'i bir başkası bulana kadar çalar durumda bıraktık.

COREY: hey kızların arasında çimenlikte tecavüzcü kaçık bir viking gibi kovaladığın kız da var mı?

WES: demek gördün, ha

COREY: gördüklerimi hafızamdan asla silemeyeceğim

WES: bak, onu kovalamamı kendisi istedi

COREY: pekâlâ tamam ama dur sana bir şey sorayım

WES: elbette

COREY: söylediğin son şeyin seni daha az tecavüzcü gibi gösterdiğini falan mı sanıyorsun

29.

BELKİ YÜZDE YÜZ DEĞİLDİ AMA JAKUZİDEKİ KIZ SAYISI HİÇ FENA DEĞİLDİ

ShaeAnne de hâlâ oradaydı. Yaş ortalaması bayağı düşmüştü. Büyük Pritch çıkmıştı. Ash ve Cookie de. Nereye gittiklerini ya da ne yaptıklarını çok fazla düşünmemeye çalıştım.

İlk başta ShaeAnne beni görmezden gelir gibiydi. Ama çok geçmeden bunun ayrıntılı bir Flörte Başlangıç Dizisi'nin parçası olduğunu anladım.

FLÖRTE BAŞLANGIÇ DİZİSİ KONTROL LİSTESİ

- ☐ Jakuziye yaklaşırken Kur Yapılacak Kişi'ye (KYK) uzun dumanlı bir bakış at ve bacağını suyun içinde ayak başparmağın az çok onu işaret edecek şekilde kaldır
- ☐ Bacağını ani bir hareketle suya geri indir ve KYK'yi on dakika kadar görmezden gel
- ☐ Neredeyse yarı kapalı gözlerle yeniden KYK'ye bak, sana bakmıyorsa ki muhtemelen bakmıyor olacak, o zaman sanırım o sana bakana kadar birkaç

saniyede bir yarı kapalı gözlerle bakışlar
atmayı sürdürmen gerekecek

- ☐ Kısa bir göz teması kurulunca gizemli bir şekilde kıkırda
- ☐ Derhal başını ve bütün vücudunu suya batır
- ☐ Yavaş hareketlerle KYK'nin ayak bölgesine doğru süzül
- ☐ Dişlerinin çoğunu kullanarak baldırını kısa süreyle ama acı verecek şekilde ısır
- ☐ Jakuzinin diğer ucuna geri süzül ve rezil bir şey olmamış gibi umursamaz bir tavırla tekrar yüzeye çık
- ☐ KYK'yi görmezden gelmeye devam et ve farklı bir kıza, daha önce candombe davulu çalan şu kıza, tam olarak anlamak zor olmakla birlikte muhtemelen poposunu okşama içerikli birtakım önemli kur girişimlerinin ortasında olan Kur Yapılacak Kişinin Arkadaşı'yla (KYKA) sohbete başla
- ☐ "Hey, ShaeAnne, bu tarafa gelsene," diyen KYK'ye boynunu hafifçe bükerek ve az öncekinden daha gizemli bir şekilde kıkırdayarak karşılık ver
- ☐ KYK'ye tamamen arkasını dön
- ☐ Sonra garajda geri geri park eden bir araba gibi, jakuzinin karşı ucundan usulca KYK'nin kucağına süzül
- ☐ İspanyolca konuşmamayı reddet

Bu arada sırası gelmişken, Corey'nin candombeci kıza emsali görülmemiş bir şekilde yazdığını belirtmeden geçemeyeceğim. Sanki bir anda Drake'le beyin takası yapmıştı. Kendisinden en az birkaç yaş büyük olan kıza yaklaştı, rahat bir tavırla hemen yanına yerleşti ve çok geçmeden kafalarının arasında en çok on beş santimlik bir mesafeyle mırıl mırıl, samimi bir sohbete girdiler; üstelik eli kesinlikle kızın poposundaydı. Yani tamamen toparlandığı her halinden belliydi. Hem rahatlamış hem de etkilenmiştim. Hatta biraz sinir bile olmuşum.

Demek istediğim ben de ShaeAnne'le fena değildim. Hatta sanırım süper gidiyordum. ShaeAnne bana *azucar papi* ve *amor latino* diye hitap ediyordu ve aletimi uyluğunun altında resmen eziyordu.

İçimden İspanyolcasım düzeltmek geçiyordu çünkü saçma sapan uyduruk bir İspanyolcaydı ve bu tamlamalar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama etseler bile, anlamları her neyse, bana uymuyordu. Ona benim de anadilim İspanyolca değil, demek istedim. Ben dininin gereklerini yerine getiremeyen bir budistim. Annemin ataları Polonyalı. Babamınkiler de Galler ve İsveçli.

Ama işin ash bu konuya girmek istemiyordum. Beyaz insanlarla ırk konusunu açtığınız zaman ya tuhaflaşıyor, ya savunmaya geçiyor ve size onları yanlış anladığınızı söylemek istiyorlar ya da işi gücü bırakıp onlara üniversite düzeyinde seminer vermenizi bekliyorlar ki her ikisi de çok yorucu.

Ayrıca Ash'i düşünmemeye çabalıyordum ve bu aslında onu düşündüğüm anlamına geliyordu.

Ama bir yanımda, *Wes*, diyordu. *Burada seninle ilgilenen ve seni belki de canını tehdit edecek bir panik ataktan kurtarmış bir kız var. Ve tek istediği eğlenmek.*

Böylece bir süre sonra gevşedim ve kendimi eğlenceye bıraktım.

Kızın omuzlarını ovmaya başladım. Sonra boynunu, sonra da sırtını. Olaya biraz renk katmak için masajıma *buwupp* ve *bayuuuIIITTT* ve *ırn ırn ırn* gibi kısık bilimkurgu sesleri ekledim. Az öncekinden daha az gizemli bir şekilde güldü. Ve bir süre sonra bana döndü, yüzümü tuttu ve beni öptü. Bir süre öpüştük. Corey ve camdombeci kız da öpüşüyordu ve ben, ShaeAnne, Corey ve camdombeci kız dışında herkes gözden kaçmayacak bir şekilde jakuziden çıkıp başka yerlere gitti. ShaeAnne'in ağzı kokuyordu ve biraz nahoş bir tadı vardı ama çiftlik hayvanlarınıninki gibi insanı rahatlatan toprağımsı bir tattı ve teninin farklı bölgeleri kauçuğa sürtünen kauçuk misali, tenimin farklı kısımlarına sürtünüp duruyordu. Öpüşmeye devam ettik ve birbirimizin yüzüne hafifçe vurmak ve ses efektleri çıkarmak ve tuhaf yeni hisler yaratmak için birbirimizin teninin farklı yerlerine tuhaf tuhaf solumak gibi başka aptalca şeyler yaptık. Güneş batmaya başladı, sivrisinekler iyice azdı ve eve girmeye karar verdik. Vegan börekler ve yoğurt yedik, nedense biraz daha ot tüttürdük ve diğer birkaç kişiyle birlikte biraz müzik yaptık ama bu kez ben bas yerine nasıl çalınacağını bilmediğim şu perküsyon enstrümanlarından çalışıyordum. ShaeAnne de öyle ve ikimiz de bayağı kötü çalışıyorduk ama bir önemi yoktu, arada sırada biraz daha öpüşmek için ara veriyorduk ve dudaklarım artık kurumaya ve acımaya başlamıştı ama pek umurumda değildi. Bir noktada ShaeAnne kalktı, elimi tutup

beni de ayağa kaldırdı, yürümeye başladık ve seks yapacak bir yer aradığımızı anladım ve işte o zaman nabzım hızlandı çünkü içimden demek böyle oluyormuş diye geçiriyordum.

Evin içinde gözlerden uzak bir yer arayarak ilerledik ama nereye gitsek sağa sola yayılmış, bir şeyler yiyen, tüttüren ya da çalan, bizi görmezden gelen ya da bize hiç istemediğim şu kurnaz sırtışırla bakan, bu işin parçası olmasını hiç istemediğim Pritchard'lar vardı. ShaeAnne'e bir kez stüdyolara mı gidiyoruz diye sordum çünkü orada baş başa kalabilirdik ama insanların kayıt yapmak için günün her saati oraya girebildiğini söyledi ve yürümeye devam ettik ve ben kendimi demek böyle olacaktı, demek burada ve şimdi olacaktı, demek ShaeAnne'le olacaktı diye düşünmekten alamıyor ve sakın olmaya çalışıyordum ama kalbim çılgın gibi çarpıyordu.

Ve sonra bir köşeyi döndük ve Ash oradaydı, sabırla küçük bir minderin üstüne bağdaş kurmuş ve fişini takmadığı Les Paul'un üstüne eğilmiş pratik yapıyordu. Daha o anda Cookie'yle işi pişirmediklerini ve hiçbir zaman da pişirmeyeceklerini ve pişireceklerini düşünmekle aptallık ettiğimi anladım ve Ash kafasını kaldırıp bize baktı ve üzölsün, kıskansın ve öfkelen sin ist edim ama bunların hiçbirinin olmayacağından adım gibi emindim, olmadı da zaten, birkaç saniye boyunca bize tuhaf, çarpık bir sırtışırla baktıktan sonra yeniden gitarına döndü ve biz de önünden geçip gittik.

Yürüdük, yürüdük ve yürüdük, yürürken başka kimseye rastlamadık ve sonunda bayağı karanlık ve ıssız bir yere ulaştık. ShaeAnne ellerini omuzlarıma koyup beni yere doğru itti ve ben *işte bu*, diye düşündüm ve o oldu. Beni sırtüstü yatırdı, çamaşırımı paçalarından tutup aşağı çekti, ben de dizlerimden

ayaklarıma ittim ve sonra tamamen çıplak ve sertleşmeye çok uzak bir halde kaldım. ShaeAnne üstüme çıkıp bluzunu çekince memeleri fırlayıverdi ve görmekten çok, seslerini duymuşum gibi geldi. Arka tarafına uzanıp sertleşmemiş aletimi dikkatle eline aldı, çok geçmeden başka hiçbir şey düşünemez hale geldim ve yine çok geçmeden sertleştim, ShaeAnne elini çekti, küçük kırış buruş bir paketi açtığını duydum. Sonra prezervatifin serin plastiğimsi orta kısmını streç folyoyla sarar gibi aletimin ön tarafına yerleştirdi ve plastiğin üstünden tırnaklarının bir yengecin bacaklarını anımsatarak aşağı doğru indiğini hissettim, sonra hafifçe kalktı, iç çamaşırını düzeltti ve daha hızlı soluyarak ağzını açtı, nefesi vegan börek ve çiftlik hayvanı kokuyordu, gözleri koyulaşmıştı ama nasılsa çok net görebiliyordum ve klordan sertleşen saçları saman sapları gibi yüzümü gıdıklıyordu. Beni içine soktuğu anda boşaldım. Tam o anda yani.

SİKTİR, dedim ve doğrulup bir salyangoz gibi kızın etrafına sarılıp yüz kez falan boşalmaya devam ettim. O şişt diyerek beni geri itip tekrar yere yatırana kadar siktirsiktirsiktirsiktir deyip durdum. Sonra üstüme uzandı ve olan bundan ibaretti.

Kahretsin.

Ne.

Kahretsin işte.

Şişşt.

Yani, anlarsın işte, hemen boşaldığım için kötü hissediyorum.

Hissetme.

Ama neden.

Çünkü bir dahaki sefere hemen boşalmayacaksın.

Ve yirmi dakika sonra haklı çıktı, hemen boşalmadım ve sonra bir saat sonra aptallar gibi biraz daha ot tüttürdük ve bu kez *gerçekten* hemen boşalmadım. Demek istediğim, bu kez mideme kramp girip mola vermek zorunda kalana kadar sürdü ve sonunda bir mola sırasında noktayı koymaya karar verdik ve sanırım daha sakinleşmeden uyuyup kalmıştım.

GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

18 Haziran • 20.00 • CLARKSDALE, MISSISSIPPI

CROSSROAD BAR & IZGARA

30.

YOK OLUŞ

Gemici Dansı melodisine uyandım.

Müzik bir kapının arkasından geliyordu. Blokflütle çalınıyordu.

Bu iki şeyi çözmek için tam bir dakika boyunca beynimin bütün fonksiyonlarını kullanarak düşünmem gerekti.

Gün ışığı ShaeAnne ve benim seks yapmak ve uyumak için zemini seçtiğimizi ortaya çıkarmıştı. ShaeAnne gece bir ara giyinmişti. Ama ben giyinmemiştim. Çırlıçıplaktım.

Boğuk bir sifon sesi duydum.

Sonra yakında bir kapı açıldı. Flüt çalan kıvrıkcık saçlı herif dışarı çıktı.

Bir böcek gibi bir köşeye kaçıp ellerimle aletimi örttüm. Adam muzip bir ifadeyle göz kırıp çalmaya devam etti. ShaeAnne yattığı yerde döndü ve sinirle bir şeyler mırıldandı. Çömeldim, boxer'ımı aldım ve kendimi göstermeden giymeye çalıştım. Bir noktada herif mizah değil korkunç bir utanç kaynağı olduğunu fark etmiş olacak ki gitti. ShaeAnne uyumaya çalışmaya devam etti. Yalnızdım. Beynim dakikada iki düşünce hızıyla işliyordu ve o düşüncelerden biri Corey'nin iblis sesiydi.

Giysilerimin geri kalanını bulmam bir saat sürdü. Bu, gece boyunca bayağı popüler olduğu anlaşılan bir banyo kapısının tam

önünde uyumanın utanç vericiliğini idrak etmem için yeterince uzun bir zamandı.

COREY: apış aranı neredeyse herkes gördü

WES: ah tanrım

COREY: ben de banyoya gidecektim ama yeterince güvenli bir mesafeden sizi fark edince apış aranı ya da beni sonsuza dek Yukon'a taşınmaya mecbur edecek hiçbir şeyini görmeden kaçacak zamanım oldu

WES: harika

COREY: pencereden dışarı işemek zorunda kaldım

WES: koca evde sadece bir banyo mu var

COREY: öyle gibi

WES: siktir

COREY: gündoğumu civarı bayağı bir ziyaretçi topladınız

Kahvaltı kızarmış ekmek dilimlerinden oluşuyordu. Tek sorun, kızarmış ekmeğin ekmekten yapılmamış olmasıydı. Yapıştırıcıyla birleştirilmiş bir kuruyemiş ve tohum yumağıydı.

WES: ya sen? o kızla işi pişirdin mi

COREY: baş başa kalınacak yer yoktu o yüzden hayır

WES: tabii ya

COREY: sonuçta ben apış arasını herkese göstermek isteyen kaçık bir teşhirci değilim

WES: evet

• • •

Ash'i evin ıssız bir köşesinde, bir fil heykeli ve kullanılmayan bir nargile arasında tek başına kahvaltı ederken buldum. O da beni çıplak görmüştü. Ama hepsi o kadar değildi.

"Beş metre falan ötemde seks yaptınız," dedi tuhaf kızarmış ekmeğini çiğneyerek.

Kalbim neredeyse durdu.

"İmkânsız," dedim.

"Aynen öyle," dedi çiğneyerek.

"İkinci katın ta öbür ucuna kadar gittik."

"Yaptığının bu olmadığını sana gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Hayır. Haydi ama. Benimle kafa buluyorsun."

"Keşke. Benim odamdan belki on adım uzaklaştınız, sonra durdunuz ve orta yerde yere inip hemen düzüşmeye başladınız."

"Ah Tanrım. Özür dilerim."

"Sorun değil. Neler olduğundan habersiz olduğun çok belliydi. Ayrıca içerisi bayağı karanlıktı."

"Off."

"Olduğum yerden sadece soluk karaltılar gibi görünüyordunuz. Ama her şeyi duydum."

"Ya."

"İlk seferinde yaklaşık otuz saniyelik ön sevişmenin ardından sana prezervatif taktı ve neredeyse başlamadan şipşak bitti."

"Neredeyse."

"Boşalma sürenin uzunluğunun etkileyici olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Gerçekten çok uzun süre hiç durmadan boşaldın."

"Evet."

“Gerçekten uzun sürdü. Sonrasında taşakların sönmüş küçük balonlara dönmüş olmalı.”

“Evvvet.”

“Bak. Kötü hissetme. Bir erkek için ilk sefer hiçbir zaman iyi değildir. Aradan çıkardın ve hemen ardından tekrar işe koyuldun. Ve bu sefer sesler gerçekten yolunda gider gibiydi.”

“Hemen başlamadık ki.”

“Ah, bal gibi başladınız. *Hemen* işe koyuldunuz. Senin boşalman bile bitmemişti. Sen, siktir, özür dilerim, hemen boşaldım falan deyip duruyordun, o da pekâlâ ama bu sefer öyle olmayacak falan dedi ve sonra öpüşmeye başladınız ve yeniden işe koyuldunuz. Prezervatifi değiştirmediniz bile ki iğrenç olduğunu söylemek zorundayım. Ve amaca ters düşüyor.”

“Ben gerçekten böyle hatırlıyorum.”

“Şey, demek hafızanın içine edilmiş çünkü olan bu. Oradaydım. Gelecekte pornomsu çoğul erkek orgazmlı iğrenç seks yapacağın zaman prezervatif değiştirmeye dikkat et.”

“Sağ ol.”

“Cidden, tavsiyem öncelikle bu tür seksten uzak durman.”

“Teşekkürler.”

“En çok iki orgazmda kal. Ya da en azından üçüncüden önce kendine biraz zaman tanı.”

“Bir saatten fazla mı demek istiyorsun.”

“Üçüncü tur acı verici düzüşmeden önce kendine ot içmek için tanıdığın doksan saniyeden bahsediyorum.”

“Doksan saniye mi?”

“Evet.”

“İmkânsız. En az... *yarım* saatti.”

“Hayır. Tamı tamına bir pipoyu hızlı çekim tüttürmenize yetecek kadar beklediniz ve sonra kız resmen aletine işkence etti. Hem de uzun uzun. Seni evirip çeviriyor ve her tür pozisyona sokuyordu ve sen, ay, bir dakika bir dakika bir dakika, mola, deyip duruyordun. O da mola falan *yok*, durmak *yok*, kapa çeneni ve durmayı aklından bile geçirme çünkü ben sapığın tekiyim tadındaydı.”

“O kadar kötü değildi.”

“Kulağa korkunç geliyordu. Ve bitmek bilmedi. O zaman araya girmeliydim.”

“Şey, araya girmediğin için sağ ol, çünkü çok acayip kaçırdı.”

“Şey, dördüncü seferde girdim aslında, bana bunun için teşekkür borçlusun.”

“Dördüncü sefer olmadı ki!”

“Ahhhhh hem de öyle bir oldu ki. Yarı uyuyordun. Yattığın yerde, lütfen, hayır, diye mırıldanıp duruyordun ve kız çat pat İspanyolcasıyla sana emirler yağdırıyordu.”

“Hayır. Haydi ama.”

“Evet öyle. Sonunda, ‘Durmanı istiyor işte,’ diye bağırdım ve kız, ‘Emin misin?’ falan oldu, ben de ‘Şey, evet,’ dedim. Ve sonra sanırım ikiniz de uyuyakaldınız çünkü bir şey duymadım.”

“Ah,” dedim.

Tuhaf ekmeğinden bir ısırık aldı ve beni süzdü.

“Şey, dört kez seks yapmamı dinlediğin için sağ ol,” dedim.

Biraz kızmıştım ve kızgınlığım anlaşıyordu.

“Hey,” dedi farklı bir ses tonuyla ve yine şu tuhaf çarpık sırıtışı takındı ve koluma oyunbaz olduğunu umduğunu sandığım minik bir yumruk indirdi. Oysa sadece beceriksizce ve aptalcaydı.

İlk kez beceriksizce bir şey yaptığını görüyordum ve bu nedense öfkemi yatıştırdı.

“Neden kalıp dinledin?” dedim.

“Evet,” dedi. “Gitmeliydim. Ama ne bileyim. Sanırım ilk tecrübenin yolunda gittiğinden emin olmak istedim.”

“Cidden mi?”

“Sanırım, öyle, evet. Ve asıl mesele şu, bak, insan tanıdığı birinin düzüşmesini dinleme imkânını çok fazla bulmuyor.”

“Hah.”

“Gerçekten ilginç oluyormuş ama. Tavsiye ederim.”

O noktada Corey içeri girince konuşmayı kestik.

Bir yerel haber kanalı muhabiri gibi, “Bu ekmek ayı bokuna benziyor,” dedi.

Beynim hâlâ bir sis perdesi altındaydı. Ama en azından üçümüzün arasının biraz daha iyi olduğunu algılayabiliyordum. Üçümüz oturup konuşabilir ve şakalaşabilir falan hale gelmiştik. Durum biraz sıfırlanmış gibiydi sanki.

Ayrıca Ash Deebo’nun alt grubu olarak sahneye sadece üçümüzün çıkacağını açıkladı.

“Cookie kendi şarkılarımı çalmak istediğimi biliyor,” dedi. “Ayrıca bunu onunla değil, sadece sizinle yapmak istediğimi de biliyor.”

Bütün öğleden sonra prova yaptık. Üçümüz de akşamdan kalmaydık, her yanımız ağrıyordu ve berbat kokuyorduk. Ama müziğimiz daha önce hiç olmadığı kadar bütünleşmişti.

Caz kampının çalışma odasındaki halinden eser yoktu. O gergin, çılgınca ve biraz kontrolden çıkmış bir müzikti. Pritchard stüdyosunda ise bambaşka bir hisse bürünmüştü. Parçalarımızı

çaldık, gerçekten iyi eski bir tişörtü giymek gibiydi. Şarkılar keskinliğini kaybetmişti. Rahat, yumuşak ve konforlu bir şekilde yerlerini buldular.

Ash daha alçak sesle söylüyordu, Corey ve ben her zamankinden daha ağır bir tempoya kilitlenmiştik, amfiler daha az uğulduyordu ve gitar ve bas eskisinden daha temiz, Meters grubunun müziklerine benzeyen bir his veriyordu. İyi geliyordu ve bundan hiç bahsetmedik. Bütün öğleden sonra çaldık ve hiçbirimiz gereğinden fazla analiz etmeye ya da gereksiz amigoluğa soyunmadı. Daha açık olmam gerekirse, ben bunları yapmadım. Bunlar normalde bana has özelliklerdi. Ama kendimi akışa bırakmayı ve grubun üçüncü elemanı olmayı başardım.

İşe yaradığını düşündüğümü hatırlıyorum çünkü artık bir-birimizden sakladığımız hiçbir halt kalmamıştı. Her şey ortaya dökülmüştü. Hepimiz beni çıplak görmüştük. Hepimiz Corey'nin uyuşturucu ve alkolden kafayı sıyrmasına tanık olmuştuk. Ash'e gelince, belki onun en kötü halini görmemiştik. Ama onu kafası kıyak, acımasız ve hatta beceriksiz haliyle görmüştük. Ve Corey ve ben onunla işi pişirme konusunda yapabileceğimiz ne varsa yapmıştık ve bu konuyu bir şekilde arkada bırakmıştık. Geriye sadece müzik kalmıştı.

Cookie bizi dinlemeye bile gelmedi. Sanırım Ash ona gelmemesini söylemişti. Aldığım his buydu ama ona sormadım. akşam yemeğinin hazır olduğunu ve yemekten sonra Crossroad için yola çıkmamız gerektiğini haber vermek için gelene kadar Cookie'yi görmedik.

"Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Harika hissediyoruz," dedi Ash.

Akşam yemeği yine birinin esrarengiz bir şekilde hazırladığı ve herkesin mutfağa gidip kendine gelişigüzel bir tabak doldurduğu bir deneyim oldu. Devasa bir kâse dolusu bir tür tuhaf, limonlu fasulye salatası. Bayağı büyük ve vejetaryendi ve beni nedense hüzünlendirdi. Annemin bir hafta sonu nasıl yapılacağını öğrendiği ve üst üste üç ya da dört gün yemek zorunda kaldığımız şeylere benziyordu.

Annem ve babama yazmam ya da onları aramam gerektiğini biliyordum. Ama bir gün daha aramadan idare edebileceğimi ve sorun olmayacağını da biliyordum. Ve bu da aptalca bir nedenden beni hüzünlendirmişti.

Pencereden yemeğini tek başına dışarıda yiyen ShaeAnne'i gördüm ve yanma gittim.

"Hey," dedim.

"Bütün gün neredeydin," dedi.

"Müzik yapıyorduk," dedim.

"Beni yalnız bıraktın," dedi minik ot tutamları kopararak. Utanç hissettim. Ve panik.

"Ah," dedim. "Özür dilerim. Takılmak isteyeceğini tahmin etmedim."

Daha ağızımdan çıkar çıkmaz saçmaladığımı anladım.

ShaeAnne hiçbir şey söylemeden gözlerini devirdi.

"Bizi izlemeye gelecek misin?" diye sordum.

"Sanmıyorum," dedi.

Rahatlamıştım. Ama sonra daha da kötü hissettim.

"Pekâlâ," dedim. "Hey, dün gece harika zaman geçirdim."

Biraz daha ot kopardı ve gözlerini daha çarpıcı bir şekilde çevirdi.

“Yani dün bütün gün,” dedim panikleyerek. Söylediğim her şey bir hataydı. “Seninle çok rahat konuşuluyor. Ve eğlenelisin. Ve görüldüğü üzere hoş ve seksisin de. Yani harika bir gündü.”

ShaeAnne kaşlarını kaldırdı ve üzgün bir ifadeyle otlara doğru başını salladı.

“İlk seferimdi,” dedim. “Yani.”

Bana baktı.

“Bu yüzden böyle tuhafım,” dedim.

“Benim de,” dedi sonunda gülümseyerek. Ve otları suratıma fırlattı.

31.

DEEBO

Crossroad biraz Ellie'nin Yeri'ne benziyordu. Tek fark biraz daha büyük olması ve moral bozucu olmamasıydı. İki şeritli otoyolun biraz uzağında ormanlık alanda kalıyordu ve otoparkı olmadığı için erişim yolunun iki yanında eğri büğrü park edilmiş araba sıraları oluşmuştu. XROAD tabelası solabileceği kadar solmuş ve artık başka bir boyuttan gelme zamansız ve değiştirilemez bir sanat eserine dönüşmüş gibi görünüyordu. İçeride yaklaşık yüz kişilik masa vardı ama neredeyse herkes barın etrafında ayakta duruyordu. Siyahilerin ve beyazların neredeyse eşit ağırlıkta olduğu kalabalıkta insanlar genel olarak hayatın sillesini daha az yemiş gibi ve daha neşeli görünüyordu ve yaşlarını kestirmek neredeyse imkânsızdı.

Ses sistemi güçlüydü, sesçi adam en az yüz otuz kiloydu ve mikrofon seviyelerim hakkında cevaplayamayacağım kadar çok sorusu vardı. Ses kontrolü yapmak için çok geç kalmıştık. Corey'nin baterisini kurmasına bile zaman yoktu. Sesçi adam ona, "Mekâninkini kullan," dedi. Corey süper sinir olduğunu açıkça belli eden yapay derin bir sesle, "Mekâninki," diye tekrarladı.

Sadece Deebo Harrison'la tanışacak zamanımız vardı.

Deebo grubuyla birlikte kenardaki masalardan birinde oturuyordu. Hepsi dökümlü gömlekler giymişlerdi ve çok önemli bir sohbet içinde olmamalarına rağmen araya girmemiz pek hoşlarına gitmemiş gibi bir havaları vardı.

Yanına gittiğimiz zaman Deebo ayağa kalkmadı. Bayağı kısa boyluydu. Başının tepesi orada hiçbir zaman tek bir telin bile çıkmadığı hissini uyandırıyor. Gözleri küçüktü ve insan ona bakarken zorlanıyordu. Eli kuru ve sertti ve el sıkışırken parmak boğumlarımı kısa bir süreliğine yuvalarından oynattı.

Cookie bir tek Ash'i takdim etti. "Efsanevi Ash Ramos," diye mırladı. "O ve grubu ta Pennsylvania'dan geldiler."

"New York," dedi Ash.

Deebo hepimizi tek tek süzdü.

Önce Ash'i. Sonra Corey'yi.

Sonra beni. Kimse bir şey söylemedi.

Sonunda tekrar Ash'e döndü.

Tek söylediği, "O zaman hazır olunca başlayın," oldu.

Dürüst olmam gerekirse, hazır değildim. Ama Cookie'ye olduğumu söyledim. Corey de yine elini ayağını bağlayan panik atağı savuşturmaya çalıştığına işaret eden o sahte boğuk sesiyle hazırım dedi.

Ama aramızda en telaşlı Ash'ti.

Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim. Ne Rudd, Corey'yi pencereden dışarı fırlatmaya hazırlanırken ne de Ed elinde bir tüfikle ayaklarını yere vura vura evden çıkarken. Fakat Ash şimdi korkuyordu. Yüzü seğiriyor ve şaşkın görünüyordu. Deebo'nun masasına kaçamak bakışlar atmayı sürdürüyor ve sık sık yutkunuyordu. Bir anda beş yaş küçülmüş gibiydi.

Bize, “Adam olayın dibi,” dedi.

“Ama sen de öylesin, tatlım,” dedi Cookie ona.

“Biz de öyleyiz,” dedim.

“İnsanları ölümüne sallayıp sonra da canlarını alacağız,” dedi Corey.

Ash başını iki yana sallamaya ve omzunun üstünden Dec-bo’nun masasına bakmaya devam etti.

“Ben buraya ait değilim,” derken, bu kez sesi de beş yaş küçük çıktı.

Ona oraya ait olduğunu söyledik. Hepimizin oraya ait olduğunu. Yine de bize inandı mı emin değilim. Kendimi bir şekilde kandırıp evet, ben buraya aidim diye düşünmeye ikna etmiştim. Çünkü herkes her yere ait olabilirdi. Bence insan buna inanmalı, aksi takdirde önünde sonunda Nazi’ye falan dönüşür.

Ama Ash yutmadı.

“Ne halt ettiğimizi sanıyoruz ki,” diye fısıldayıp duruyordu.

“Çocuklar,” dedi Cookie sonunda. “Ash’le bir dakika yalnız konuşabilir miyim?”

Dışarıda Corey ve ben taşları ormana doğru tekmelerken Cookie’nin her şeyimizi mahvedip etmeyeceği konusunda bir tartışma yaşadık.

COREY: görünüşe bakılırsa yine cookie’nin cover grubu olmak üzereyiz

WES: imkânsız. ash buna izin vermez

COREY: ash buna *bal gibi* izin verir çünkü korkudan altına etmek üzere ve muhtemelen gitarını bir ağaçtan çıplak ellerle kendisi yapmış bir herifin açılışını yapmak zorundayız

WES: ash otoyoldaki bijon anahtarlı ash halini hatırlasa yeter

COREY: cookie buna izin vermez

WES: hayır. bence ash onu aşmış

COREY: bak, dostum. cover zamanı. kabul et. körkütük sarhoş olacağım

WES: yaşı tutmayan, cebinde sıfır doları olan bir herife neden alkol servisi yapsınlar ki

COREY: başkalarının içkilerini rastgele çalmasına son vermek için

WES: anladım

COREY: öyle

WES: aslında çok kötü bir plan değil

Sonra Ash dışarı çıktı.

Yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

“O ürkütücü herif için çalacak mıyız?” diye sordu Corey.

Ash sadece kafasını salladı.

İyi bir kafa sallama olmadığını hemen anladım.

“Ne olacak?” dedim.

“Bunu Cookie’yle yapmak istiyorum,” dedi.

Corey de ben de sustuk.

Corey ve ben öfkeyle patlamak için birbirimizi bekler gibiydik. Ama ikimiz de patlamadık.

Bu muhtemelen Ash’in işini zorlaştırdı ve zaten muhtemelen bu yüzden böyle davranıyorduk.

Sonunda ben, “Pekâlâ, iyi bir şov dilerim,” dedim.

“Evet,” dedi Corey.

Ash başını tamam der gibi salladı. Bir şey daha söylemek ister gibiydi. Ama söylemedi.

Onun yerine tekrar Crossroad'a girdi ve biz dışarıda baş başa kaldık.

İkimiz de konuşmuyor ve birbirimize bakmıyorduk. Ben gözlerimi ormana diktim ve ağlama isteğimin geçmesini bekledim. Gözlerim yine yanıyordu ve gırtlığım sertleşmişti ve bunun gelmiş geçmiş en aptalca saçmalık olduğunu biliyordum.

Corey yüksek ve net bir sesle konuştu. Ağlamayacaktı ama o da kendi gibi değildi.

COREY: pekâlâ. sanırım gitme zamanı geldi

WES: mımm m

COREY: evet

WES: cooki e'nin babası nın e evine mi dö neceğiz?

COREY: şey, hayır

WES: ah

COREY: sanırım annemleri aramak ve eve dönmek istiyorum

WES: evet

COREY: sen de seninkileri arayabilirsin sonra da nasıl yapacağımıza bakarız

WES: evet

COREY: bizi bir yerlerden alırlar ya da benzin için para gönderirler, arabayla döneriz

WES: mmm

COREY: bas kutunu almak ve kabloları falan toplamak ister misin?

Siz ne söyleyeceğimi bilmiyorum. İstemiyordum. Sanırım Corey'nin gerçekten bensiz gideceğini sanmıyordum.

Üstelik annelere dönmeye hazır değildim. Bir nedeni yoktu. Bana kızgın bile değillerdi.

WES: biliyor musun, istemiyorum

COREY: ah

WES: ben kalmak istiyorum

COREY: emin misin?

WES: e vet

Ve Ash'e kızgındım. Öfkeliydim. Ama henüz ayrılmak istemiyordum. Zamanı değildi. Ama diğer yandan Ash'i Cookie'yle yalnız bırakırsam bir ihtimal korkunç bir şey olabilir diye düşünüyordum. Yeniden otoyoldaki pikap olayına dönmüştük.

COREY: pekâlâ, bol şans, dostum

WES: evet

COREY: anlıyorum. umarım yolunda gider

WES: kendi ne iyi bak, tamam?

COREY: tamam sen de

İkimiz de bir süre daha durduk.

COREY: pekâlâ, Pittsburgh'de görüşürüz ve sakın aletini falan kesmelerine izin verme.

Döndü ve baterisinin arkada durduğu Honda Accord'muza ulaşana kadar yürüdü; arabaya binmesini, kapıyı arkasından neredeyse çarpmasını, fren ışıklarının ve farların yanmasını, arabanın yola inmesini, uca kadar gidip birkaç arabanın geçmesini bekledikten

sonra otoyola çıkıp gözden kaybolmasını izlerken Crossroad'un içinden alkış seslerini ve Cookie'nin boğuk bir sesle, "Bayanlar, baylar, Ash Ramos," dediğini duydum. Ash basit bir blues melodisiyle başladı, tekrarda Cookie de ona katıldı ve sonra Ash sabahın erken saatleri ve horozun günün başladığını haber veren ötüşünü duymasıyla ilgili bir şarkı söylemeye başladı.

Birlikte harikaydılar. Bunu kendime itiraf etmek zorundaydım. Kötü olsunlar istiyordum, biliyorum aşağılık ve aptalca bir istekti. Ama her neyse, kötü değildiler. Birlikte çok iyi ve uyumluydular ve sonuçta yine pikap kamyonet olayına döndüğümüzü anladım. Ash onun için doğru grubu bulmuştu ve o grup iki kişilikti. O ve Cookie. Ve Corey gitme zamanımızın geldiğini anlamıştı ve benim de anlamam gerekirdi.

Ve muhtemelen sadece beni sevmeyen birine âşık olduğum için kalmıştım. Çünkü gerçek öyle olmasa da yerimin turneye çıkabilecek ve harika konserler verebilecek iyi bir grup olduğuna inanıyordum.

Bu yüzden durup, *Ash seni sevmiyor ve müzik senin için doğru değil ve az önce en yakın arkadaşının çekip gitmesine izin verdin ve öyle değilmiş gibi davransalar da annenle babanın sana yakın zamanda ihtiyaçları yok*, diye düşünüyordum. Wes kendinden başka hiçbir şeyin yok diye düşünüyordum.

Bunun kulağa muhtemelen süper yalnız ve korkunç geldiğini tahmin ediyorum. Ama aslında üzgün değildim. Corey'nin uzaklaştığını gördüğüm anda üzüntüm de Ash'e öfkem de, diğer her şey de geçmişti. Herhangi bir duygu hissetmez olmuştum.

Çünkü o noktada sadece ben vardım. Kaygılanmam gereken tek şey kendimdim. Bu yüzden endişeli değildim. Sadece artık hiç duygum yoktu. Bundan sonra olacaklar konusunda kaygılı ya da

umutlu değildim. Yapacaklarım ya da bana olacaklar konusunda. Artık bana ne olacağını o kadar merak bile etmiyordum.

Olduğum yerde durmuş, *Bir noktada başka bir şey olacak ve ne olduğunu o zaman anlayacağım ama o zamana kadar bilmememin hiçbir sakıncası yok ve belki de daha da fazlası, umurumda değil,* diye düşünüyordum.

Orada ne kadar durdum bilmiyorum. Bana bayağı uzun bir zaman gibi geldi.

Bir süre sonra erişim yoluna bir araç girdi, Accord'dan boşalan yere girdi, içinden bir adam ve kadın indi. İkisi de uzun boyluydu. Kadında Cookie'nin Furio'daki kız arkadaşının hayatın sillesini yemiş havası vardı. Adamın uykulu gözleri, dövmeyle kaplı kolları ve uzun ince bir boynu vardı. Şişman değildi ama göbeği yarısı doldurulmuş bir çorap gibi aşağı sarkıyordu.

Erişim yolundan yaklaşmalarını izledim. Uzun, ağır adımlarla yürüyorlardı. Kadının omuzları düşüktü ve öfkesini saklamaya çalışır gibi bir hali vardı. Adam ise sakın ve neredeyse sıkkın görünüyordu ama belki de bu hissi uykulu gözleri yaratıyordu.

Yaklaşınca adam bana, "Sahnedeki Cookie Pritchard mı?" diye sordu.

Belli ki zaten biliyordu. Yine de başımı evet der gibi salladım.

Yanımdan geçerlerken adamın belindeki silahı gördüm ve yeni duygusuz halimle gerçekten hiçbir şey hissetmeden sadece boş boş baktım.

İçeri girdiler, kapı arkalarından kapandı, bir şey oluyor gibi görünmüyordu. Cookie ve Ash şarkılarına devam etti. Dışarıda yine tek başıma kalmıştım. İçimde yine o *bir şey olacak* hissi

vardı ama biraz değişip *bir şey senin onu yapmanı bekliyor* şekline bürünmüştü.

Nedense kendimi Crossroad'un etrafını dolaşırken buldum. Binanın yan tarafındaki mutfak girişinin ve havalandırma bacalarının önünden ve çöp konteynerlerinin olduğu arka taraftan geçip elektrik ve telefon hatlarının binaya bağlandığı diğer yana ulaştım. Doğrudan sahneye açılan yan kapıya vardım ve kirli küçük pencereden Cookie ve Ash'i izledim. Tek görebildiğim onlardı. Ash kendini müziğe kaptırmıştı. Ama Cookie çok komik görünen o tuhaf ve ciddi dudak büzmesiyle izleyicilere bakıyordu.

Şarkı bitti, biraz alkış duyuldu ve Cookie biraz hızlı bir şekilde ayağa kalkıp, "Pekâlâ, Ash ve benden bu kadar. Deebo'yu sahneye alalım," dedi. Biraz daha alkış oldu, sonra kalabalıktan başka bir adamın bir şeyler bağırdığını duydum ama gürültüden ne dediğini anlayamadım.

Sonra herkes sustu ve adamı biraz daha iyi duyabilir oldum.

"Seni bir süredir buralarda görmüyorduk," diyordu adam. Ya da onun gibi bir şey.

Cookie gözlerini kırıştıtarak ve yutkunarak muhtemelen adama bakıyordu.

Adamın, "Hey," dediğini duydum. "Bu gösteri için ne alıyorsunuz? Söylesene, elli elli mi kırışacaksınız?"

Cookie ve seyircilerin arasında her ne oluyorsa, Ash'in büyüyen gözleri ikisinin arasında hızla gidip geliyordu.

Adamın, "Biliyor musun, kız kardeşim çift vardiya çalışıyor," dediğini duydum. "Haftada altı ya da yedi gece. Çünkü o çalışmadığı zaman kızın aç kalıyor."

"Kızım seni hiç ilgilendirmez, O," dedi Cookie sonunda ve bu derhal bir gürültü kopmasına neden oldu. O adındaki adam

ve O'nun kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kadın aynı anda bağıırıyordu ve izleyicilerin sesi yeniden duyulmaya başlamıştı. Kimin ne dediğini anlamadan durdum. Ve sonra birkaç kişiden kükremeler, çığlıklar yükseldi ve binanın köşesinden Crossroad'un ön kapısının hızla açıldığını ve insanların arabalarına koşup motoru çalıştırdıklarını gördüm. Yüzde yüz olmamakla birlikte, O'nun silahını çektiğinden neredeyse emindim ve kışının üstüne oturup lanet olası bir aile mahkemesi hâkiminin, yeni kevaşesini buraya getiren beleşçi orospu çocuğunun aklını başına getirmesini daha fazla beklemeyeceğiyle ilgili bir şeyler bağırdığını duyabiliyordum ve bir plan düşünmem gerektiğini biliyordum ama beynimin plan yapıcı kısmı gerçekten tepki vermiyordu bu yüzden patentli Wes Doolittle Paniğe Kapılır Hamlemi devreye soktum ve binanın yan tarafındaki devre anahtarına gidip ana şalteri indirdim ve bir anda sadece içeride değil, dışarıda benim olduğum yerde de bütün ışıklar söndü. Bir anda karanlıkta kalmıştım. İçeriden bol miktarda ciyıklama ve bağıırışlar yükseliyor, bir şeyler devriliyordu ama anlayabildiğim kadarıyla ateş eden yoktu. Sahne kapısını açıp karanlığa doğru ASH diye bağırdım ve sonra bir şey KÜT diye göğsüme ve suratıma çarpıp beni yere serdi.

Cookie'ydi. Koşmaya devam etti. Kapı çarparak kapandı. Yattığım yerde nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kapı yeniden açıldı ve bu kez iki kişi çıktı. Ash ve O denen adam.

Ash'in kesik kesik soluduğunu duyabiliyordum. O kolunu tutuyor gibi görünüyordu. O birkaç kez, "Cookie," diye bağırdı. "Cookie, lanet olası hayatında bir kere olsun erkek gibi davran." Her neredeyse Cookie'den cevap gelmedi. "Sen seslen," dedi Ash'e. Ash, "Cookie," diye seslenmeye çalıştı. Cookie gitmişti. "Daha yüksek sesle," dedi O. Ash bir kez daha denedi: "Cookie." Ben

yerde yatmaya devam ettim. “Çocuğu olduğundan haberin var mıydı?” dedi O, Ash’e. “Evet,” dedi Ash. “Ama biz birlikte sadece müzik yapıyoruz.” Ayaklarımı altıma çektim, beni kimse duymamış gibiydi. “Sizin birlikte ne yaptığınız umurumda değil,” dedi O ve yanlış seçenek olduğunu bilmeme rağmen, sessizce ona yaklaştım. O, başımın üstünden ormana bakıyordu ve kafası benimkinden kırk santim falan yukarıdaydı ama ay ışığında gayet iyi görebiliyordum ve koca burnunu seçebilmişim ve kendime vazgeçme şansı tanımadan bütün gücümü topladım ve tam “siktir” dediğini duyduğum anda sıçrayıp alnımı burnunun ortasına yunuslama indirdim, hem de sertçe. Sıçradım, gözlerimin tam üstünde kalan yeri var gücümle burnuna vurdum ve o anda kafamın içinde dev bir ışık patlaması oldu ve

32.

**O'DAN HAAAAARMMM'A BENZER
BİR SES ÇIKTIĞINI DUYDUM**

tek dizinin üstüne indi ama silah sesi duymadım, hiçbir şey hissetmedim ve sonra Ash elimi tuttu ve birlikte ormanın içine koştuk ve ancak bayağı derine ulaştınca durduk ve ağaçların arasından geriye baktığımızda polis ışıkları yanıp sönüyordu.

33.

FAR IŞIĞINDA KALMIŞ GEYİK

Bir çalılığın altına oturup polisin O'yla konuşmasını, onu nezarete alıp kanayan ya da kırık burnu için yardım etmesini izledik. Ne dediklerini duyamıyorduk. Birkaç kez fenerleri ormana doğru tuttular, ışıktan kaçmak için yere çömeldik ama zaten bize yetişemezlerdi.

Konuşmaya başladığında Ash'in sesi hâlâ tiz gergin ergen sesi kıvamındaydı.

ASH: iyi misin?

WES: evet

ASH: emin misin?

WES: hem de çok

ASH: ahhh tanrım

İçimden bir ses ne kadar aptal olduğumu söyleyeceğini söylüyordu ve haklı çıktım.

ASH: ahhhhh tanrım, yaptığın feci aptalcaydı, wes

WES: biliyorum

ASH: hayır, bilmiyorsun. o herifin silahı vardı. *feci* aptalca bir hareket yaptın

WES: hayır, silahı olduğunu biliyorum

ASH: o zaman ne bok yemeye yaptın?

WES: şey, muhtemelen hataydı

ASH, *çıldırırmaya başlar*: nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?

WES: bilmiyorum

Gerçekten bilmiyordum. Ama bayağı sakindim. Başım zonklamaya başlamıştı ama hepsi o kadardı.

ASH: corey nerede? o iyi mi?

WES: bir süre önce gitti, bu yüzden sanırım iyi.

[*ash başını sallar, çenesi titremektedir*]

WES: şu anda arabayla pittsburgh yolunda

Sakindim çünkü hâlâ bir tek ben vardım. Elimde kalan tek şey hâlâ bendim ve bir sonraki şeye hazırlanmaya çalışıyordum.

Ama bir sonraki şey Ash'in yüzünü göğsüme bastırıp sarsılarak ve burnunu çekerek ağlaması oldu. Kolumu omzuna dolayıp ona sımsıkı sarıldım, o da bir köpek gibi ağzını ve burnunu bastırarak yüzünü göğsüme gömdü ve o noktada hâlâ duygusuz kalmak biraz imkânsızdı.

Ağlaması uzun sürmedi. Ağlaması sona erdiğinde sesinin büyük kısmını geri kazanmıştı.

ASH: wes çok üzgünüm

WES: hayır sorun değil

ASH: hayır, kahrolası acayip büyük bir hata yaptım

WES: yani

ASH: sahnede yanımda sen ve corey olmalıydınız

WES: şey ama ben anlıyorum

ASH: hayır. sakın böyle söyleme. lanet olsun siz olmalıydınız ve bunu biliyordum, lanet olası cookie de biliyordu

WES: her şey yolunda

ASH: *hiçbir şey yolunda değil.* lanet olası hiçbir şey yolunda değil çünkü o boktan herifin teki

WES: cookie mi?

ASH: evet. ve boktan bir baba

WES:

ASH: bana kızından bahsetti, onu hiç görmüyorum çünkü annesinden nefret ediyorum ama sorun değil çünkü annesinin ailesi ona bakıyor ve istediğim şeyi yapacak özgürlüğüm olmasaydı mutlu olmazdım ve ona iyi bir baba olamazdım, bu yüzden böylesi ikimiz için de daha iyi falan dedi

ASH: bütün bu saçmalıkları bana dün yolda söyledi ve ben bir şey demedim çünkü kafam kıyıktı ve ödlelik ettim

ASH: ve sonra tek başıma gitar çalışırken yanıma oturdu ve iğrenç elini bacağımanın üstüne koyup asılmaya çalıştı ve benim tek söylediğim, erkeklerden hoşlanmıyorum oldu, oysa söylemem gereken kızının hayatının içine nasıl ettiğini biliyor musun olmalıydı. Ne kadar boktan ve bencil olduğun konusunda en ufak bir fikrin var mı demeliydim

ASH: grubumuzu dağıtmasına izin verdim ve o götün teki ve umarım diğer herif onu bulup canına okur

WES: belki *biz* buluruz ve ben suratına kafa atarım

ASH: olmaz. yüzünü bile görmek istemiyorum. hayatımda lanet olası bir saniye daha olmasını istemiyorum

Rutubetli ormanda oturup polisi izlemeye devam ettik. O'nun kız kardeşinin öfkeli bir sesle resmin bütünüyle ilgili bir şey anlatmaya çalıştığını duydum. Cookie ortalıkta yoktu.

Ash ve ben birbirimize yaslanmıştık; kolu belimdeydi ve saçları boynumu gıdıklıyordu ve daha fazlası olmasına hiç ihtiyacım yoktu.

ASH, *bir süre sonra*: peki. yeniden yola düşmece

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Mesela turneye devam edelim mi, geyiklerin ve Lyme hastalığının falan olduğu bu ormandan çıkalım mı?

WES: gitarlarımız ne olacak

ASH: yarın bir yolunu buluruz

WES: peki

ASH: bu gece kalacak bir yer bulur, yarın eşyalarımızı almaya döneriz sonra da bir yol buluruz

WES: peki

ASH: bugün onnie'ye e-posta yazdım. bizi bekliyor. yani belki de yarın doğruca new orleans'a gideriz. nasıl yapacağımızı düşünüyoruz

WES: peki tamam

Böylece ormandan çıkıp iki şeritli otoyola indik ve Corey'nin gittiği yönde yürümeye başladık.

Hayli dar olan banketin en iç kısmında tek sıra halinde yürüyorduk, yanımızdan arabalar geçiyor ve bazıları yavaşlıyordu ama hiçbirine binmek istemedik. Yürüdük, konuştuk ve Ash bana insanın ona ya da hiç kimseye aldırmayan bir babası olmasının nasıl bir şey olduğunu biraz daha anlattı. Size anlatırdım ama bilmenize gerek yok ve bilmenizi istemiyorum.

Sonra bana olur da o kızı hamile bırakmışsam Mississippi'ye taşınıp tam zamanlı baba olmaya hazır olmamın iyi olacağını söyledi. Ve hiç şüphesiz o kızı hamile bırakmış olmam az da olsa ihtimal dahilindeydi çünkü prezervatif prosedürünü yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık.

WES: siktir

ASH: gerçi senden iyi baba olur

WES: düşünmek bile istemiyordum

ASH: senden harika bir baba olur çünkü tek yaptığın başkaları için kendini feda etmek ve nedense bu seni hiç üzmüyor

WES: *tek* yaptığım bu değil

ASH: pekâlâ pek çok insan bunu *hiç* yapmak istemez, bu durumda sen harika bir adamsın

WES: bilmem. bugün shaeanne'e bok gibi davrandım

ASH: dün gece sana karşı bir sürü seks suçu işledi, bu yüzden hiç sorun değil

WES: sanırım, öyle

Başım çılgın gibi zonkluyordu ve bandajın altında elimin kanadığından neredeyse emindim. Ama nedense bu beni heyecanlandırıyordu.

ASH: hey

WES: ne

ASH: ben asla çocuk sahibi olmak istemiyorum, *asla* yani ama bir gün fikrimi değiştirirsem babasının sen olmanı isterim
WES:

ASH: asla evlenmek istemiyorum. bu hiç değişmeyecek. ama olur da hormonlarım altüst olur ve bir çocuk istediğime karar verirsem sen tanıdığım baba olacak tek yarı düzgün adamsın, bu yüzden muhtemelen senden o çocuğun babası olmanı isteyebilirim

WES: şey

ASH:

WES:

[*ash uzanıp wes'in elini tutar*]

ASH: hey, seninle kafa bulmuyorum

WES: hayır. biliyorum

ASH: hayır ama deminden beri sana nasıl görüldüğünü düşünüyorum. muhtemelen seninle kafa buluyorum gibi görünüyordur ama wes, benden hoşlandığını biliyorum

WES:

ASH: yani aramızda bir şey olsun istediğini biliyorum ve ben de istedim sayılır

WES:

ASH: demek istediğim, sen shaecanne'le işi pişirirken sinirlendim ve sonra ertesi sabah başının etini yerken, yani, kıskanmıştım

[*ash wes'in elini sıkarak ve bırakır*]

ASH: ama aramızda bir şey olmayacak. şimdi değil. doğru zaman değil. şu anda zaman birlikte bir grup olmamızın zamanı. benim buna ihtiyacım var. bizim buna ihtiyacımız var. ama bil-

meni istiyorum, benden hoşlandığını biliyorum. ve ben de senden hoşlanıyorum. Senden her yönden hoşlanıyorum.

WES:

ASH, *biraz boğuk bir sesle*: ben sadece seninle kafa bulduğumu düşünmeni istemiyorum.

WES: çocuğunun babası olurum

ASH: olur musun?

WES: olurum. varım

ASH: ama altını hep sen temizleyeceksin

WES: yüzde seksen

ASH: yüzde yüz çünkü bu hamile olmaktan daha kolay

Bir araba uzunlarını yaktı. Görmezden geldik. Bankete girdi. Bağırarak yoldan kaçtık. Homurdanarak durdu.

Sonra arabayı tanıdık.

COREY: ATLAYIN HADİ

WES: AH HADİ BE

ASH: SİKTİR ORADAN

COREY: ÇENENİZİ KAPAYIN VE ATLAYIN

Arabaya bindik ve onu savaşta öldüğü falan varsayılan uzun zamandır kayıp ağabeyimizmiş gibi sımsıkı kucakladık

Corey Crossroad'dan on beş dakika uzaklaştıktan sonra geri dönmüştü. Geri dönme nedeni bendim.

Geride kalmayı gerçekten istemeyeceğim sonucuna varmıştı. O anda sadece aptallık etmiştim. Ayrıca annesiyle babasının onu tekrar ele geçirince canına okuyacaklarını biliyordu. Ama beni

deli insanlarla birlikte Mississippi'nin orta yerinde bıraktığını öğrenince, canına okumanın ötesine geçerlerdi.

Crossroad'a döndüğünde polis mekânı kapayıp mühürlemişti. Ama Corey tatlı dili sayesinde bir şekilde

- 1) bir polis memuruyla sohbete girmeyi
- 2) olanları öğrenmeyi
- 3) *Crossroad'un içine kadar girip* bizi orada aramayı
- 4) Crossroad'dan gitarlarımız, Ash'in pedalları ve diğer şeylerle çıkmayı başarmıştı.

WES: siktir, hadi be

ASH: corey bütün bunları nasıl başardın

COREY: her zamanki gibi çuval dolusu yalanla

WES: vay canına

ASH: ne dedin

COREY: deebo harrison'ın davulcusu olduğumu ve bir şey unutmadığından emin olmak için beni geri gönderdiğini ve içeri giremezsem beni büyük olasılıkla kovacağını söyledim, lütfen, memur bey, işim tehlikede

WES: ah vay canına

ASH: muhteşem ötesi

WES: muhtemelen gerçeği söylesen de olurdu ama şu anda seninle acayip gurur duyuyorum

COREY: kendimi sahte bir adla tanıttım

WES: haydi oradan

COREY: "bone wilson"

ASH: OLAMAZ

COREY: yemin ederim, affedersiniz, memur bey, adım bone wilson, deebo'nun bateristiyim dedim ve herif hey, merhaba, bone, senin için ne yapabilirim falan oldu

Dediğim gibi, his inanılmazdı.
Ama sonra bir çırpıda değişiverdi.

COREY: söylesene ash seni nerede bırakalım

ASH:

WES: hayır hayır hayır ash bizimle turneye devam edecek.
yarın akşam sahne alacağız

COREY:

WES:

COREY: hayırrrrrrrr

WES: haydi ama, dostum. hâlâ sıkı bir şov yapabiliriz

COREY: ben onunla çalmam. üzgünüm

ASH: corey, asıl *ben* üzgünüm

COREY: ah, öyle mi?

ASH: evet, gerçekten üzgünüm. paniğe kapıldım ve hata yaptım ve sizi incittim, size ihanet ettim ve bununla yaşamak zorundayım ve kendimi bok gibi hissediyorum

COREY:

ASH: yani özür dilerim

COREY: özrün kabul edildi ama artık seninle çalmayacağım

WES: corey, haydi ama adamım

COREY: artık olmaz

WES: özür diledi

COREY: duydum. harika. ama yine de olmaz. onunla çalmam

ASH: corey, ne dememi istiyorsun

COREY: ash, söyleyebileceğin hiçbir şey yok çünkü işin ash seninle çalacak kadar iyi olduğumu düşünmüyorsun. bundan kaçış yok. ve artık fikrini değiştirmeye uğraşmak içimden gelmiyor. bu yüzden seni bir yere bırakıyorum ve wes ile ben eve dönüyoruz

ASH: hangi arabayla.

Ash'in bunu söyleyiş şekli His Korkunçluğu Katsayısı'nı kabaca ikiye katladı.

COREY: belli ki bu arabayla

ASH: yani *benim* arabamla?

WES: çocuklar

COREY: yani grup arabasıyla, grubun arabasıyla, bu akşam grubu terk ettiğin için senin artık içinde olmadığın şu grup

ASH: ah, geride ve kahrolası silahlı bir herifle uğraşmak zorunda kalan en yakın arkadaşının da içinde olduğu lanet olası grubu terk eden biri varsa o da *sensin*

WES: çocuklar acaba biz

COREY: tabii ya evet çünkü *sen* ot gibi ortalıkta dolaşıp silahlı herifleri kendine düşman eden otun önde gidene bir herifle kanka oldun

ASH: ah müthiş bir noktaya parmak bastın, acaba bunu bateristim son gösterimi lanet olası bir goril gibi davranarak sabote ettiği için yapmış olabilir miyim

COREY: pekâlâ belki de *bunun* nedeni

WES: ÇENENİZİ KAPAMAZSANIZ İKİNİZİN DE SURATINA KAFA ATACAĞIM

O noktada en çok hâlâ bu saçmalıkla uğraştığıma hayret ediyordum.

WES: bakın. bu akşam herifin tekinin suratına kafa attım. dün bir çatıya çıktım ve corey'nin uyuşturucu yüzünden keçileri kaçırmasıyla uğraşmak zorunda kaldım. ayrıca silahlı bir adamı konuşarak ikna ettim ve mikroplu bir otoyol camıyla elimi yaradım. bu yolculukta hepimiz bazı fedakârlıklarda bulunduk. ama ben muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorum ve elimdeki yara kesinlikle mikrop kaptı. bu yüzden ikinizin de çenesini kapamasını istiyorum

COREY VE ASH:

WES: corey, pittsburgh'e dönmüyoruz. new orleans'a gidiyoruz. oraya gittiğimiz zaman hâlâ ash'le çalmak istemezsen tamam. ama bizi oraya götürmek zorundasın. ya da arabayı başkası sürerken çeneni kapayacaksın. ve ash, oraya gittiğimiz zaman corey ne karar verirse versin anlayışla karşılayacaksın. olacaklar bunlar

COREY VE ASH:

WES: ya böyle olur ya da ikinizin de suratına kafa atarım. artık zerre umurumda değil. yeterince boktan şey yaşadım. tamam mı?

COREY:

ASH:

COREY: ah KAHRETSİN

ASH: SİKTİR

WES: HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR

COREY: YOOOOOOOOOO

Farlar bir geyiği aydınlatıyordu.

Fara bakakalmış geyik olayının her zaman bir efsane olduğunu düşünmüştümdür. Ama bizim farlarımızın ışığında gerçekten bir geyik vardı ve kesinlikle gözlerini dikmiş bize bakıyordu ve yoldan çekilebileceğini aklından bile geçirmiyor gibi görünüyordu.

Hepimiz çığlık atıyorduk. Bizi duymuyor ve aldırıyordu. Nedense Corey frene basmıyordu. Geyiğin yüz ifadesini bütünüyle görebilecek kadar yaklaştık. Bir parça bile anlamadığı bir filmi izleyen birinin, gözleri yuvalarından uğramış panikli ifadesiydi. Bana Snapchat'i anlattırdıktan sonra annemin yüzünde beliren ifadeydi. Aslında, Küçük Baba'dan tanıdığım bir ifadeydi.

Geyiğe çarpmadık. O çekildiği için değil. Geyiği ıskaladık çünkü Corey direksiyonu kırıp bizi yoldan çıkardı.

Tangirtılar eşliğinde bankete girdik. Araba sarsılarak zıplıyordu. Sağ tekerlekler hendeğe battı. Arabanın altından GIIIR-RRRÇÇÇÇÇ tadında korkunç bir sürtünme sesi geldi. Herkes çığlık atıyordu. Corey bizi hendekten çıkardı ve PAT arabasının benim olduğum tarafına bir şey çarptı. Yan aynaya çarpan bir çit direği idi ve HİŞŞŞŞŞ diye patladığını ve milyonlarca parçaya ayrıldığını duydum. Herkes çığlık atmaya devam etti. Sarsılarak çitten uzaklaştık. Sonra yeniden çite doğru savrulduk ve KÜÜÜTTTT farklı bir çit direği benim sımsıkı yapıştığım kapının da aralarında olduğu yan panellerde kocaman bir delik açtı ve kapımın canlı bir varlık gibi inlediğini hissettim.

Yeniden yola savrulduk. Yeniden harekete geçtiğimizi anlamak birkaç dakika sürdü. Araba öncesinden biraz daha fazla ses çıkarıyordu. Ama hâlâ işler durumdaydı ve sürmeye devam ettik.

Gülmeye ilk başlayan Ash oldu, sonra Corey de başladı. Çok geçmeden üçümüz de manyak gibi gülüyorduk ve sonrasında her şey yoluna girdi.

GICIKLAR

GICIKLIK YAZI

DÜNYA TURNESİ 2016

19 Haziran • 21.00 • NEW ORLEANS, LOUISIANA

LİMON AĞACI

34.

**KAZA YAPTIĞIMIZ HER HALİMİZDEN BELLİ OLMASINA
VE SAĞ AYNAMIZIN YERİNDE YELLER ESMESİNE
RAĞMEN NASIL OLUYORSA ARTIK DURDURULMAKTAN
BİLE ENDİŞELENMİYORDUK**

Bir anda herkes her şeyi söyleyebilir oldu ve sorun olmaktan çıktı.

ASH: biliyor musunuz enstrümanımda sizden daha iyi olduğumu gerçekten düşündüm

COREY: *biliyordum*

ASH: ama düşündüğümün bile farkında değildim. sadece öyle olduğu sonucuna vardım

WES: hah

ASH: dürüst olmam gerekirse muhtemelen bu arabanın en kötüsü benim

COREY: cazda kesinlikle öylesin

WES: daha sınırlı anlamında daha kötüsün

ASH: hmmm

COREY: evet wes ve ben bir sürü şeyi gayet iyi yapabiliyoruz ama sen sadece dört şeyi falan yapabiliyorsun

WES: dört ila altı

COREY: ama o şeylerde çok sıkısın, o yüzden endişen olmasın

ASH: ben hiçbir şeyde sıkı değilim

COREY: bak, öyle olmalısın yoksa biz de aletlerimiz de sende günler önce kaçmıştık

ASH: eksik olma sık kafalı

Yani herkes gerçekten her şeyi söyleyebiliyordu.

ASH: corey, biraz oral seks tekniklerinden bahsedebilir miyiz

COREY: geribildirim almadan asla ilerleme kaydedemeyeceğim bu yüzden lütfen yüzüme söyle

ASH: biraz yavaşlamalısın yani *bayağı* yavaşlamaktan bahsediyorum

COREY: tamam

ASH: yaptığın şeyi sadeleştir. genelde dilinle daireler çizmeye çalış

COREY: anlaşıldı, anlaşıldı

ASH: ve ne olursa olsun, iyi ya da kötü beş dakika sonra oradan uzaklaşmalısın

WES: hah, işte bu ilginç

ASH: bir erkeğin seni, kukunu candy crush sandığı için üç yıldız falan kazanmak için uğraşır gibi boşaltmaya *çalıştığını* bilmekten daha kötü bir şey yok

COREY: bunu yaklaşık dört gün önce öğrenmem ne harika olurdu

ASH: ne demezsin

Bana yöneldikleri zaman bile dert etmedim.

ASH: wes, sen bana oral yapmadın ama bence sen daha da kötü olurdun

WES: lütfen açıkla

ASH: benim yüzünü becermeye başlayacağımı ve senin hiçbir şey yapman gerekmeyeceğini umarak hiç kıpırdamadan ağzın açık oturdun

WES: aslında evet ideali bu olurdu sanki

COREY: hayır hayır hayır wes bu değil. wes şu

ASH: bir saatten uzun süre seks yapmasını dinledim. adam resmen seks figüranı olmaya razı

COREY: hayır hayır hayır wes'in sana oral seks yapması şöyle olurdu: yala yala yala... "pekâlâ pekâlâ pekâlâ"

ASH: ah, evet çünkü illa uzlaşmaya varmak ister!

COREY: kapanış hamlesi kukuna doğru bir uzay gemisi sesi çıkarıp A aldım mı diye sormak olurdu

ASH: hahahaha

WES: bu arabada ne kadar surat varsa kafa atacağım

Ash'e düşünmesi için yeni grup adları sundum. Ve çok geçmeden Corey de kendini tutamayıp bize katıldı.

Robot Olduklarının Hepsi Farkındaydı: "Pekâlâ. Berbat çünkü bu ikinizden birinin uydurduğu ilk iyi isim ama bunun Mr. Bungle tribute grubu olmaması imkânsız. Bu gruptaki herkes kendi müziklerini yazmaktan vazgeçip ayda bir kez Houston'daki bir barda en ince noktasına kadar sadık kaldıkları Mr. Bungle cover'ları çalışıyor çünkü hepsi NASA'da çalışıyor ve hafta sonları ancak bu şekilde stres atabiliyorlar ve eşleri bu durumdan yaka silkiyor. Çancının lezbiyen kız arkadaşı dışında, çünkü aralarında bir tek o havalı."

Miyav Miyav Kedicik: “Artıları: Ne kadar iyi olduğuna bakılmadan, otomatik olarak herkesin ilgisini çeker. Herkes içgüdüsel olarak onları YouTube’lamanın bokunu çıkaracaktır. Çünkü herkes kafayı kedilerle bozmuş. Eksileri: Bu grup pleybek yapan mini etekli üç Japon kızdan oluşmaktadır ve hiç abartısız, hiçbir şey onların hayranlarına sahip olmaktan daha kötü olamaz.

Jennifer Lawrence’ın Koltukaltı: “Alın size bir düşünce deneyi. Ya bu grup günün birinde Jennifer Lawrence’la tanışacağınız kadar başarılı olursa? Kafayı yememeniz için yüzde on bile ihtimal var mı? Yok. Aranızdan birinin çıldırıp anti sosyal bir şey yapmaması ihtimali yok denecek kadar az. Yanında kafayı yemeyeceğiniz birini seçin, o zaman belki düşünürüm.”

Top Chef’in Sunucusu Padma Lakshmi’nin Koltukaltı: “Bu biraz daha iyi sayılır, sadece, tamam, o zaman bu grup kim? Cevap: Bu grup ya Phish’i taklit etmeye ve String Cheese Incident’i beğenmeye ya da Slayer ve Gojira’yı taklit etmeye ve Hatebeak’i sevmeye çalışan on beş yaşında süper sivilceli yarı zamanlı uyuşturucu bağımlılarından oluşuyor. Hatebeak’i bilmiyor musunuz? Hatebeak başsolisti bir papağan olan çok sağlam bir gruptur. Bakın. Wes. Corey. Bu isimlerin hiçbirinin *bizimle* alakası yok. *Bizi* yansıtan isimler bulmaya çalışın.”

Cookie’nin Tüyler Ürpertici Ölümü: “Pekâlâ, bulduğunuz iyi isimler iki etti. Ama isim Death Cab for Cutie’yi andırıyor. Yine de bu işte gittikçe daha iyi oluyorsunuz.”

Kusursuz Lezzet: “Tanrım, Hayır. O isim neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyor. O grup akustik üniversite rock’ı yapıyor ve şarkı sözlerinin ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Üniversite kulübünden üç hetero herif bir odada oturup duyarlı bir şair olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırsa sonuç bu olur. Bunu düşünmek bile bende bir daha asla müzik yapmama isteği uyandırıyor.”

Charlize ve Ed’ler: “Kendime Charlize adını verme fikrini sevdim ama şu isim ve bir şeyler olayıyla ilgili düşüncemi tekrarlamayacağım.”

Gıcıklar: “Bu çok, eee.”

“... ”

“Bana şeyi hatırlatıyor, eee...”

“... ”

“Pekâlâ, bunu biraz düşüneyim.”

Corey sonuç olarak bizden ayrılmamaya karar verdiğini ilan ettiğinde New Orleans yolunun yarısına bile gelmemiştik.

COREY: bu durumda bu akşamki programı konuşabiliriz
[ash ona sırtmakla yetinir]

WES: evet ne düşünüyorsun

COREY: bilmem aklıma birkaç şey geliyor

Ve Ash ona arka koltuktan neredeyse yoldan çıkmasına neden olacak bir şekilde boğarcasına sarıldıktan sonra Corey ağırlıklı olarak eğer istersek araya birkaç grup cover’ı serpiştirebileceğimiz.

fikri üstüne kurulu önerilerini bizimle paylaştı. Cover'ların temposunu biraz artırabilir ve biraz basitleştirip kendimize uydurabiliriz. Çünkü insanların hangi grupları dinlediğimizi öğrenmesi dünyanın sonu değildi. Aslında iyi bile olabilirdi.

ASH: aklında hangi gruplar var

COREY: şey

WES:

ASH:

COREY: the shins mesela

ASH: neden the shins

COREY: çünkü hiçbir şeye takmadığım zamanlarda onları dinliyorum

ASH:

COREY:

ASH: boktan şeyler dinlemek için harika bir neden

WES: corey *benim* sevdiğimi biliyor

COREY: evet wes ve ben duyarlı saçmalıklarına bir türlü doyamıyoruz

ASH: bu durumda kahrolası shins'ten çalalım. bence bir shins cover'ı gerçekten iyi olabilir.

COREY: YÜRÜ BE KIZIM

WES: ash takacak şeylerin tükendiğinde *sen* kimi seversin?

ASH:

COREY:

ASH: pekâlâ. bilmek istiyor musunuz? gerçekten?

WES: evet

COREY: EVET

ASH: umurumda olmadığı zamanlarda bazen... şeyin demode şarkılarını dinlerim

WES VE COREY:

ASH: mariah carey

COREY: AMAN TANRIM

WES: HADİ BE

ASH: ah kesin şunu kesin kesin

WES: bence aslında uuuuuu aaaaa falan demek *istedin*

COREY: WE BELONG TOGETHERRRRRR

WES: you'll always be my ba-a-a-abyyy

ASH: AH KESİN ŞUNU SIRA WES'TE

WES: ah, çok basit. ben her zaman orijinal üçü bir arada'ya sığınırım. şarkıcı, grup lideri ve müthiş başçı

COREY: ah hayır

WES: jersey city'den çıkma robert bell adında bir yaşayan efsane ama siz onu daha çok şey olarak bilirsiniz... *kool*

ASH: oooof

COREY: *hayır*

WES: KOOL VE BÜTÜÜÜÜN ARKADAŞLARI, YANİ...

ASH: kes artık

COREY: *wes ne yapıyorsun*

WES: "THE GANG" HAYDİ HEP BİRLİKTE KOOL & THE GANG DİYELİM

COREY: asla söylemem

Herkesin sinirlendiğini falan sanma ihtimalinize karşı: Kimse sinirlenmemişti. Herkes coşmuştu. Güneş doğmak üzereydi. New Orleans'a üç saat mesafedeydik, korku filmi gibi kokuyorduk ve bir gruptuk. Biz Gıcıklar'dık.

WES: ash başından beri için için amerika'nın en kız gibi kızı olman bayağı havalıymış

ASH: sen ahmağın tekisin corey de amcığın teki

COREY: her "amcık" deyişinde sertleşmem gerektiğini biliyorum ama nasıl oluyorsa sertleşmiyorum

ASH: amcık

COREY: evet aletimin yumuşamada insanüstü düzeye ulaşmasından başka bir şey olmuyor

WES: ben kaya gibi sertim ama hep kool & the gang yüzünden

KEŞİŞ TİPLİ, KAFASI TIRAŞLI BİR ADAMIN SÜRÜCÜ TARAFINDAKİ CAMA VURMASIYLA UYANDIK

Limon Ağacı'na saat dokuza doğru vardık, kimse yoktu bu yüzden personel otoparkının gölgelik bir köşesine park ettik, camları yarıya kadar indirdik ve arabada uyuyakaldık. Bizi uyandıran Onnie'nin ta kendisiydi.

Saat öğlene geliyordu. Onnie üstünde GEAUX SHORTY yazan dar, siyah bir tişört giymiş, ufak tefek yaşlıca bir adamdı. Gözleri siyah ve kırışık ve hareketleri bir baleti ve biraz da güvercini hatırlatıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ash. "ONNIE." Arabadan fırlayıp Onnie'ye sımsıkı sarıldı. Corey ve ben yalpalayarak arabadan indik, gözlerimizi kısarak ve kırıştıtarak açıkça üst düzey kutsallıkta bir öğretmen-öğrenci bağına saygılı davranmaya çalıştık.

"Seni görmek beni çok mutlu etti," dedi Onnie Ash'i omuzlarından tutarak. Sesi tok ve netti.

Ash neredeyse mahcup bir tavırla başını eğdi.

"Bunca yolu gelmişsin, kalbinin sesini dinlemişsin ve bu bana müthiş bir mutluluk verdi."

"Şey, çalmamı dinlemeden böyle şeyler söyleme."

“Her zaman en sevdiğim öğrencim olacaksın ve seninle tahmin edemeyeceğin kadar gurur duyuyorum.”

“Şey, umarım bu akşam saçmalamayız.”

“Hayır,” dedi Onnie. “Saçmalamazsınız.” Bize baktı. “Güzel grup,” dedi. “Tanrım, bak şu üçüne.”

“Gerçekten Slayer’da mıydınız,” diye sordu Corey.

“Ah,” dedi Onnie. “Çok kısa bir süre. Tom’a iyilik olsun diye yerine bakmıştım.”

“Ah kahretsin,” dedi Corey. “Çok şey olmalı, ee.”

Corey’nin sıfat bulmasını bekledik.

“Umarım bir gün Slayer’ın yarısı kadar manyak bir grupta olurum,” dedi sonunda.

Onnie gördüğüm en yavaş göz kırpma eşliğinde gülümsedi.

“Bana bir iyilik yapın,” dedi. “Bu kısmın tadını çıkarın. Zaferden ve başarısızlıktan öncesinin. Kazanmak ya da kaybetmek için çok genç olduğunuz bu zamanın. Kazanmanın ya da kaybetmenin ne olduğunu bile bilmediğiniz zamanların. Burada ve anda olmaya çalışın ve kıymetini bilin. Tamam mı?”

Bizi şehrin diğer ucuna, selin verdiği hasarın dışarıdan hâlâ görülebildiği küçük havadar bir eve götürdü, havlu ve bornozlar verdi ve hepimiz giysilerimizi çamaşır makinesine atıp duş aldık. Duş inanılmaz iyi geldi. Bir yılan gibi derimi değiştirdiğim hissine kapıldım.

Onnie bize inanılmaz bir ekmekle süper basit sandviçler yaptı ve ihtiyacımız varsa bodrum katında prova yapabileceğimizi ya da şehre inebileceğimizi, sadece kapıyı iyi kilitlediğimizden emin olmamızı ve akşam yemeği için saat altıda restorana gitmemizi, sonra da çalacağımızı söyledi. Tamam deyip vedalaştık ve o ev-

den çıktı. Onnie'nin kareli kalın bornozları içinde temiz tenler ve saçlarla oturup sandviçlerimizi yedik ve bir açıdan turnenin çoktan bittiğini hissetmemek zordu.

Yaklaşık bir saat boyunca cover'ları taradık. *Gone For Good*'u (The Shins), *Vision of Love*'ı (Mariah) ve *Funky Stuff*'ı (Kool & the Gang) çaldık. Kısalttık, karman çorman ettik, alt oktava indirdik, yavaşlattık, hızlandırdık ve sonunda her biri bir Gıcıklar şarkısı oldu.

Sonraki bir saati prova alanı G'de Corey'nin çeyrek notalar vurduğu benim de yarım nota mi'ler tıngırdattığım, birlikte çaldığımız ilk şey gibi başlayan "Aşk bir Nefret Suçudur" adlı kendi küçük şarkımızı yazarak geçirdik. Nakarat kısmını hep birlikte söyledik. Belki benim ve Corey'nin yaptığı şeye şarkı söylemekten çok bağırarak demek daha doğrudu. Ancak insanın sesini ve enstrümanını aynı anda kullanması bayağı havalı bir şeydi. Bizim için yeni bir adım gibiydi ve o adımı atmak üzereydik.

Akşam yemeğine gitmemize hâlâ birkaç saat vardı ve gökyüzünün kararmasına ve vahşi görüntüsüne rağmen, yanımıza iki gitar ve Corey için bir cajon alıp Onnie'nin mahallesine çıktık ve sokaklarda çalıp söyleyerek yürüdük. Peşimize gülüşen ve bağrıışan birkaç çocuk takıldı. Sonunda kendimizi bir basketbol sahasında bulduk ve oraya yerleşip bütün şarkılarımızı bir de yağmamakta direnen yoğun bulutlu göğün altında tekrarladık.

Bu şekilde birkaç düzine hayran topladık. Yani çocukların bir kısmı nefret etti. Ama bazıları bayıldı. Ve biz sadece o çocuklara aldıldık.

Bir duygu karmaşası içindeydim. Kalbim mutluluktan ısınmış gibiydi ama bu kadar mutlu olduğum için kendime kızıyordum

Çünkü elimden alındığı zaman canımın çok daha fazla acıyacağını biliyordum. Bu yüzden tadını gerçekten çıkaramıyordum ama çok keyif aldığım için neredeyse titriyordum. Eve dönerken yürümekte zorlandım.

Biri bize ot ikram etti ve bir an aramızdan biri boş bulunup evet diyecekmiş gibi geldi. Ama sonunda üçümüz de hayır dedik.

Corey, “Ot içmek için zihnen fazla dengesiz durumdayız,” diye özür diledi.

“Bunu bilmek güzel,” dedi adam başını ağır ağır sallayarak. “İnsanın kendini bilmesi güzel.”

Arabayla Limon Ağacı’na gidişimiz, rüya olduğunu henüz bilmiyormuşsunuz gibi davrandığınız bir rüyadan uyanış kısmı gibiydi. Biliyor olmanıza rağmen. Aslında umadığınızı bildiğiniz ama birkaç dakika daha sürsün diye bilmiyormuş gibi davrandığınız kısım. Ve etrafınızdaki dünya, ryanızdaki sürekli değişen, asla bıkmayacağınız ya da sıkılmayacağınız o çılgın gzelliikteki yerle aynıymış gibi yaptığınız ve kendinizi, herkesi ve her şeyi o aptal mükemmel rüyadaki gibi algıladığınız. Kafanızın bir daha asla karışmayacağı ya da bir daha hiç hayal kırıklığına uğramayacağınız hissini koruduğunuz.

Arabayı personel otoparkına bıraktık. n tarafta bir polis aracı vardı ama bir anlam yklemedik. Sıcak ve ağır rzgrda ağaçlardaki yaprakların beyaz kısımları açığa çıkıyordu. Üçümüz de arabadan bir şeyler kapıp restorana girdik ve içeride bizi iki polis memuru, Corey’nin anne-babası ve benimkiler bekliyordu.

36.

GICIKLAR

Corey paniğe kapılıp kaçtı. Baterinin zillerini bile bırakmadan. Onları göğsüne bastırdı, hızla dönüp kapıdan dışarı koştu. Anne ve babası da peşinden gitti, polisler de. Polisler onu bir blok bile uzaklaşmadan yakaladı çünkü atletik ve profesyonel polislerdi ve Corey'nin sporla alakası yoktu. Bu yüzden kaldırıma yüzüstü yatırılıp kelepçelendi. Annesi tarafından azarlanırken sırasını bekleyen babası sinir içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Başka şartlar altında çok gülünç gelebilirdi.

Ash Onnie'ye çalabilecek miyiz diye sordu. Onnie üzgün bir tavırla kafasını sallayınca Ash hiç görmediğim kadar öfkelendi ve Onnie'ye daha sonra kesinlikle bok gibi hissetmesine neden olacak bazı şeyler söyledi. Ancak muhtemelen Onnie hiç aldırmadı çünkü o insan tecrübesinin el değmemiş bir başka boyutundan gelme bir keşişti.

En kızgın olanlar benimkilerdi. Annem sürekli bir şey söylemeye yelteniyor, sonra dudaklarını büzüp kafasını iki yana sallıyordu. Ve babamın tek söyleyebildiği şuydu: "Lanet olsun, Wesley. Lanet olsun."

Onlara haberi Onnie vermişti. Onu gerçekten suçlayamazdınız. Caz kampı onu aradığından beri Ash'in annesi sürekli ensesindeydi. Ona göre her şey bir şekilde Onnie'nin hatasıydı.

Bu yüzden Ash ona e-posta gönderince Onnie herkesin ailesine haber vermişti ve benimkiler hemen New Orleans'a uçmuştu. Corey'ninkiler arabayla gelmişti. Ash'in babası Ash'in üvey ablası Jessica'nın Topshelf Open adındaki bir turnuvarın ikinci turunda Polonyalı bir kadına yenilmesini izlemek için Hollanda'da kalmıştı. Annesi ise hiç nedensiz New York'ta kalmıştı.

Ash Onnie'ye bağırımdan ve ona, zenginler ne derse onu yapacak kahrolası amcığın teki olduğunu haykırmaktan kısa sürede yorgun düştü. Bir masaya gitti ve sandalyelerden birine yığılıp an itibarıyla söylemek istediklerinin bir kısmını bulan annemlerin beni fırçalamasını seyretti.

–Kendimi nasıl bir tehlikeye attığımı bilmiyordum

–Arkadaşlarımı nasıl bir tehlikeye attığımı bilmiyordum

–Hayır, dinle

–*Asla* en ufak bir *fikrim* olamazdı

–Bir an bile durup bunun sadece anneme babama değil, daha bir sürü insana nasıl korkunç bir endişe yaşattığını düşünmemiştim, Tanrım, son dört gün ve sonrası cehennem gibiydi

–Ya polisin o zamanla Tanrı bilir daha neler yapabilecekken beni aramak için harcadığı yüzlerce saat

–Bu işin muhtemelen mal olacağı *on* binlerce dolar da cabasıydı

–Bu işin serpintileri, bunun geleceğine verdiği hasar, ne diyeceğimizi bilmiyoruz, Wesley

–Ah, sakın tek *kelime* bile etme, *tek kelime* etme çünkü bu inanılmaz, bu sorumsuzluk akıl alır gibi değil

–*Kapa çeneni*

–*Tek bir kahrolası kelime* bile etme çünkü ikimiz de duyacak halde değiliz

–Şu anda seni tanıyamıyorum, Wes

–Bu kadar düşüncesiz ve sorumsuz olmak sana o kadar aykırı ki kendimi seninle konuşuyormuş gibi bile hissetmiyorum

–Karşısında *nutkumuzun tutulduğu* kişi sen değilsin

Ukalalık edip görünüşe göre nutuklarının falan tutulmadığına dikkati çekebilirdim. Ya da ben de onlara öfkelenip bana bahsetmedikleri şu inziva merkezini sorabilirdim. O ilk gece ölsem hemen haberlerinin olmayacağını söyleyebilirdim. Ya da onlara anlatmaya çalışabilirdim. Ne var biliyor musunuz, diyebilirdim, o kadar uzun zamandır usluym ki buna benzer bir şeyin olacağını anlamalıydınız. Bu seferlik beni hoş görebilirsiniz.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Öfkelerinin hedefi olmak o kadar çılgınca ve yabancı bir duyguydu ki. Sessizce oturup üstüme yağmasına izin verdim. Soğuk bir okyanusa girmek gibiydi. Önce sistemde şok etkisi yaratıyordu ama bir süre sonra alışıyor ve soğuk suda bir süre kalabilir hale geliyordunuz.

Ash hiç kıpırdamadan tek başına oturuyor ve beni ve anneleri seyrediyordu. Zaman zaman ona baktığımda gözlerinde küçük, sessiz bir üzüntü görüyordum ve nedenini biliyordum; istediğim tek şey bunu hissetmek zorunda olmamasıydı.

Bu sırada dışarıda Corey'ye o kadar şiddetli bağırıyordu ki ölü taklidi yaparak iki seksen yerde yatıyordu.

Sonrasında olan şeylerle canınızı sıkmak istemem. Çünkü annemle babam serpintiler ve hasar konusunda haklıydı. Sonrasında çılgın miktarda saçmalıkla uğraşmamız gerekti ve bitmek bilmedi. Kendinize değer miydi diye sorma ihtiyacı duyacağınız raddede.

İlk olarak yasal ıvır zıvır vardı. Ash annesinin arabasıyla Maryland, Virginia ve Tennessee'de otoyol radarına yakalandığı için sürücü ehliyeti askıya alındı. Bundan çok daha önemlisi ben Mississippi'de Crossroad'un elektriğini keserek kaza ve ölüme yol açabilecek bir tehlikeye sebep olmakla, Orryn Simmonds Sr.'a saldırıyla ve sırf pislik olmakla alakalı birkaç gelişigüzel şeyle daha suçlandım. Zaman içinde bütün suçlamalar düştü ama ben birkaç kez oraya gidip avukatlar ve bir yargıçla konuşmak ve annemle babam da her defasında bana eşlik etmek zorunda kaldılar ve bu, çılgın miktarda para ve zamana mal oldu. Genel olarak korkunç hissediyordum çünkü rezaleti yaratan bendim ama başka insanlar temizlememe yardım etmeye mecbur kalmıştı.

Ayrıca yargıç suçlamaları sadece Pittsburgh'de üç yüz saatlik toplum hizmeti karşılığında düşürmüştü ve bu yüzden o zamandan beri her cumartesimi durumu benden daha vahim ve boktan olmaya meyilli diğer mahkeme emirli toplum hizmeti

çocuklarıyla birlikte Yiyecek Bankası'nda çalışarak geçirmek zorundaydım. Çocukların bazıları fena değildi ama aralarında bana otoparkta öldürdüğü bir güvercini gösteren Marcel adında bir sosyopat da vardı ve onunla aynı vardiyada olduğum zamanlarda hayatımdan ciddi anlamda endişe duyuyordum.

Bu sırada Ash'in anne ve babası kontrolü ele almış ve Fransa'nın kırsal kesiminde yaşayan büyükanne ve dedesinin yanına taşınmaması durumunda onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişlerdi. Bu yüzden Ash artık Fransa'daydı. Aslında gönderdiği fotoğraflar güzel görünüyordu. Ancak Ash her gün kundakçı olmayı düşündüğünü söylüyordu. Tabii ondan haber aldığım zamanlarda, ki aralar gittikçe açılıyordu çünkü Ash'in ne internet üstünden ne de başka şekilde iletişimde kalmak konusunda iyi olduğu söylenemezdi. Hiç şaşırtıcı değildi. Ama yine de ağır geliyordu.

Nedeni kısmen telefonunu geri aldığı zaman hepimizin o ilk prova odası seansımızı dinleme şansı bulması olabilirdi. Kesinlikle o kadar iyi değildi. Yani korkunç da değildi. Ama baştan savma ve monotondur, tam olarak düşündüğümüz şey değildi. Araya mesafe koymak istediği için Ash'i suçlayamazdınız.

Corey'nin anne ve babası Ash'inkilerden daha beter kafayı yedi. Corey'ye artık evlerine gidemeyeceğimi, onun da bize gele-meyeceğini söylediler. Baterisine el koydular ve Benson'ın müzik direktörüne bu yıl müzik yapmasına izin olmadığını bildirdiler. Tek nedeni turne değildi. Corey babasının onu karşısına alıp, *Corey sana karşı çok dürüst olacağım çünkü bunu duyman gerek,* dediğini anlattı. *Hayatını kazanmak için müziğin peşine takılmanı istemiyorum çünkü bu iyi bir hayat değil.*

Corey birkaç gün karşı koyduktan sonra pes etmişti. Çünkü onunkilerin karşısında yapabileceğiniz şeyler sınırlıdır. Bu yüzden Corey artık Benson Lisesi'nde annesi ve babası elinden alana kadar bateri çalan ve şimdi artık başka bir olayı olmadan sadece derslere giren ve neredeyse sürekli kendini öldü gösterip Yukon'a falan kaçma planları yapan bir çocuk.

Bana gelince, ben de okuldaki müziği bıraktım denebilir. Çünkü Bill Garabedian'ın Yarının Caz Devleri Hızlandırılmış Yaz Atölyeleri'nin iki numaralı başçısı olan Omar Brighton adında bir ikinci sınıf öğrencisi Benson'a nakil geldi. Gerçekten iyi bir çocuk ama okul caz grubunda onunla birlikte olmak benim için imkânsız. Çocuk caz basında fazla yırtıcı. Gerçekten yarının caz devlerinden. Ve şarkıları sadece beğenmek yerine onlara bayılan birine gidebilecek şarkıların yarısını benim almam haksızlık gibi geliyor. Bu yüzden, yaklaşık bir ayın sonunda gruptan olabildiğince kıbarca ayrıldım. Zaten yasal mevzular, Mississippi yolculukları ve güvercin katili Marcel'li Yiyecek Bankası saatleri arasında çok fazla zamanım da yoktu.

Kısaca, her şey çok ağır ve hüzünlü bir hal aldı.

Ama tamamen hüzünlü de değildi. En azından özür dilemek için bazı insanlarla temas kurdum. ShaeAnne, Charlize ve ben teması koruduk. ShaeAnne ve ben birkaç günde bir kısa mesajla birbirimize küçük saçma emoji hikâyeleri gönderiyoruz. Charlize ve ben birbirimize her gün sağlığınıza dikkat etmeyi, check-up'lara gitmeyi ve kırık otoyol camlarından uzak durmayı hatırlatıyoruz. Charlize'in mesajlaşmadaki kişiliği yüz yüze halinden daha heyecanlı. Pazar günleri bana süper Hı-

ristiyan mesajlar gönderiyor, ben de ona süper Budist mesajlar gönderiyorum ve o zaman bana “WES BENİ GÜLMekten ÖLDÜRÜYORSUN!!!!” diyor.

Annem, babam ve ben ciddi bir süreç yaşadık. Ama bir ya da iki ay sonra duruldular. Bana son beş yıl boyunca çok iyi bir çocuk olduğum için benim için endişelenmeyi bıraktıklarını ama şimdi her şeyin değiştiğini çünkü bundan sonra benim için endişelenmemelerinin imkânsız olduğunu söylediler. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama bu beni eskisinden daha mutlu ediyor.

En azından benim ahlaksız ve azılı bir suç çetesinin beyni olmamla ilgili espriler yapacak noktaya geldik. Ne zaman bir yerden eve dönsem babam bana Batman karakterime ebediyen nokta koymayı başarabildim mi diye soruyor.

Ve sanırım işin en iyi yanı şu oldu: Eylülde doğum günüm için bana köpek aldılar. Zekice ve şeytani bir hamleydi çünkü köpek sağ olduğu sürece Pittsburgh’den ayrılamam. Köpek tuhaf ve muhteşem bir kaniş corgi melezi ve kesinlikle Küçük Baba kadar iri olmamakla birlikte çok daha zeki, daha cana yakın ve annemi korkutacak cinsten bir köpek değil. Adını Hava Atı koydum. Corey bile bunun bir köpek için harika bir ad olduğunu itiraf ediyor.

Her ne kadar Corey’nin bir baterisi olmasa ve birbirimizin evlerine gitmemiz yasaklansa da, hâlâ şarkı dinleyip mesajlaşmaya bolca zaman ayırıyoruz.

Turneden beri müziği farklı dinler oldum. Bir grupta nefret ettiğim ne varsa artık etmiyorum. Bana onları daha iyi tanımanın bir yolu gibi geliyor.

Yakın zamanda, hatta bir anda oldu diyebilirim, kendi şarkılarımızı yazmaya başladık.

Ben benimkileri bas gitarla yapıyorum, Corey de kendisinininkileri gece geç saatlerde babasının MIDI klavyesinde yapıyor. Çok iyi değiller ve asıl bu yüzden gerçekten iyi olabilirler. Birbirimize şarkı iskeletleri gönderiyor, bir şeyler ekleyip bir şeyler değiştiriyoruz falan, ne bileyim. İlginç şeyler olmaya başlıyor.

Tahmin edeceğiniz gibi, bu şarkıları yapmak insana sahnedede olmakla aynı hissi vermiyor. Ancak bazı açılardan daha iyi denebilir. Bir şarkı üzerinde çok uzun süre çalışır ve bazı hatalar bırakmaktan rahatsız olmazsanız, herkesin aynı havayı soluduğunu duyabildiğiniz canlı ortamlarla aynı sound'u vermeye başlıyor. Ayrıca Corey klavyede şaşırtıcı derecede iyi. Klavyeye resmen acımasızca dalıyor. "Köpekler Kurabiye Yedi"de ücra bir dağ zirvesindeki bir mabette on yıllar boyunca sadece bu an için eğitildiği hissini veren, insanın aklına kazınan sekiz saniyelik bir kısmı var.

Bir noktada bu şarkıları anne babalarımıza da göstereceğiz, belki yeniden birlikte takılmamıza izin verirler ve belki Corey baterisini geri alabilir. Ama şarkılar henüz hazır değil.

Hazır olmak için Ash'e ihtiyaçları var. Ve ona neredeyse her gün dosyalar gönderiyoruz.

Ama dediğim gibi, Ash iletişimi sürdürmek konusunda bayağı kötü. Bu yüzden haftalardır her gün ondan bir şey alma umuduyla yaşıyoruz ama hiçbir şey gelmiyor.

En azından bu geceye kadar gelmedi. Saat 22.00 civarı bir e-posta aldık. Daha sonra Fransa'da sabahın dördü olduğunu hesapladık. Konu kısmında ya da içerikte hiçbir şey yoktu. Ama ekteki dosyada şarkılarımızdan birinin gitar eklenmiş hali vardı. Ayrıca kendi yazdığı bir şarkıyı da eklemişti; akustik gitar ve kendi sesiyle. Ondan daha önce duyduklarımızla hiç alakası olmayan Hank Williams tarzı basit bir folk şarkısıydı.

Ash her iki şarkıda da harikaydı. Her zaman olduğu gibi. Bu yüzden şu anda gaza gelmemek çok zor. Belki de bu sadece bir başlangıçtır. Belki bize her gün bir şeyler göndermeye başlar ve belki yakında bütün bu şarkıları sizin de duyabileceğiniz yerlere koyarız. Ve belki bir gün Ash yeniden Amerika'ya taşınır ve bu saçmalıkta ciddileşebiliriz.

Ama bilmiyorum. Kendimi kaptırmamam gerektiğini biliyorum. Muhtemelen yürümemesi için bir sürü neden var. Olabilecekleri takıntıya dönüştürmemek zor ama gerçekten de şu tavrı benimsemeliyim: Şu ana dek olanlar, hepsi bu kadarsa bile, bana yeter ve bunun için minnettarım.

Demek istediğim aslında yetmez. Ama minnettarım.

Bunu, turnenin sonlandığı şekilde bitirmek istiyorum.

Annemle babam bir süre sonra arkadaşınla vedalaş çünkü polis gitme zamanının geldiğini söylüyor demişti. Böylece Ash'in oturduğu yere doğru yürümüştüm.

Bir dirseği masaya dayalı, bir eli saçlarının arasında, hafif yana eğik oturuyordu ve gözleri hâlâ anne babamla benim aramda gidip geliyordu.

Yağmur nihayet yağmaya başlıyordu ve havadaki değışimi hissedebiliyordunuz.

Aslında Ash biraz gülümsüyordu. Ben de gülümsediğimi fark ettim.

“Parçalama Festivali,” dedi ve ne anlama geldiğini ancak eve dönüş uçuşunda hatırlayabildim.

Teşekkürler

ilk teşekkür: bu teşekkürlerin yetersizliği

ikinci teşekkür: sadık, zeki ve sabırlı editörüm Maggie, beni genç yetişkin oyununa ilk katan odur ve bu sebeple Ash, Corey ve Wess 250. sayfadan filan önce caz kampından kaçabildi

üçüncü teşekkür: WME'deki eşit derecede sadık/zeki/sabırlı temsilcim Claudie, kendisi savaşçı bir prenses olmanın yanında mükemmel bir kitap ve içme arkadaşı; Laura, Anna ve Sarah da

dördüncü teşekkür: Susan, Leily, Michael, Chad, Jeff ve Abrams takımının geri kalan kahraman destekçileri, kendileri bu kitabın okunurluğundan, görsel güzelliğinden mesul ve sık sık ayakkabısız veya çorapsız e-posta yazmama katlanmak zorunda kaldılar

beşinci teşekkür: Angela Abadilla, Calvin Stemley ve kıyas kabul etmez Dwayne Dolphin, kendileri beni müzisyen olarak ama daha çok insan olarak şekillendiren müzisyenler ve müzik öğretmenleri ki bu da iyi bir şey çünkü pek iyi bir müzisyen olamadım

altıncı teşekkür: anne, baba, Lena, Eve ve anneanne, yazdığım her şeyin aileler hakkında olmasına sebep olan aile onlar

son teşekkür: ilk okurum ve son aşkım olan Tamara.

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased by 50% (Mental Health Foundation, 2000).

There is a growing awareness of the need to address the needs of people with mental health problems. The Department of Health (2000) has set out a vision for the future of mental health services, which includes a focus on prevention, early intervention and recovery.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

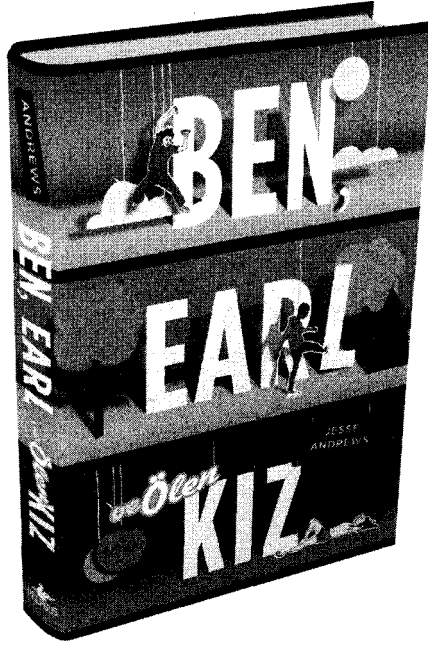
One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

One of the key challenges for mental health services is to ensure that people with mental health problems are able to access the services they need. This is particularly true for people who are homeless, who are often at the greatest risk of not accessing services.

One of the ways in which mental health services can ensure that people with mental health problems are able to access the services they need is by providing a range of services that meet their needs. This includes providing a range of services that are accessible to people who are homeless.

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
COOPERATIVE CHILDREN'S BOOK CENTER,
2013'ÜN EN İYİ GENÇLİK ROMANI ADAYI
YALSA, 2013'ÜN EN İYİ GENÇLİK ROMANI ÖDÜLÜ

BEN

Adım, Greg Gaines. On yedi yaşındayım. Bu kitabı ben yazdım. Pek hoş görüldüğüm söylenemez. İnsan olduğumdan bile emin değilim.

EARL

Earl Jackson, arkadaşım sayılabilecek tek kişi. Birlikte vasat filmler çekeriz.

ÖLEN KIZ

Son sınıfta, annem beni kanser hastası bir kızla arkadaş olmaya zorladı ve bu, tüm hayatımı mahvetti.

S

w

ni

15

ok

an

ya

on

JESSE ANDREWS

İlk romanı, *Ben, Earl ve Ölen Kız*, *New York Times* ve *USA Today* çoksatanı olmuştur. Kitabın film uyarlaması 2015 Sundance Film Festivali'nde Jüri Büyük Ödülü ile Seyirci Ödülü kazanmıştır. Romancı ve senarist olarak çalışmaya devam eden yazar şu sıralar Boston, Massachusetts'te yaşamaktadır.

SEVDİĞİNİZ BİR GRUP VAR MI?
TAMAM. GÜZEL. NE YAZIK Kİ O GRUP
ASLINDA ÇOK KÖTÜ. WES İLE COREY SİZE
NEDENİNİ HEMEN ANLATABİLİR.

Wes ile Corey'nin gıcık kapmadıkları bir şey yoktur. Sevdikleri gruplara bile gıcık olurlar. Hatta gıcık olunacak taraflarını bulmadan bir şeyi sevmeleri mümkün değildir. Bu yüzden caz kampı denilen Caz Sesi'yle konuşup gayet rahat görünmeye çalışan bir sürü manyakla dolu korkunç yere gönderildiklerinde Wes ile Corey tüm benlikleriyle buraya gıcık olurlar. Neyse ki ikisinin toplamından daha büyük bir gıcık olan Ash de onlarla aynı fikirdedir. Üçlü kendi gruplarını kurmak ve turneye çıkmak için kamptan kaçmanın harika bir fikir olduğuna karar verir. Ancak cevapsız bir soruyla karşı karşıya kalırlar: Gerçekten her şeye gıcık olan insanlar nasıl gıcık olmayacakları bir müzik yapabilir? Cevap, facialarla dolu, komik ve duygusal anları eksik olmayan bir yol macerasında gizlidir. Üçlünün başarı ile başarısızlık arasında gidip gelişleri sırasında romantik anlar yaşanacak, sinirler gerilecek, hijyen görmezden gelinecektir.

"Bağırış çağırış, kötü kararlar, doğaçlama müzik, fazla kafein ve abur cuburla dolu bir hikâye."

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-155-8

9 786052 991558

